

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Sentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik X, št. 7

26. avgust 2003

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

Čakajoč na Buta

SUPERMARKET
Šentjur

Jagros d.o.o.

JAGER

JAGER
ŠENTJUR - 03 747 23 50

Pivo
Celjski grof,
0,5L

Ministrstvo za zdravje
opozarja: "Pitje alkohola
lahko škoduje zdravju!"

89,90

Gazirana
voda,
1,5L

79,90

**Cisterne
za vino**

100L
14.999,-

140L
16.999,-

180L
18.999,-

240L
25.999,-

300L
27.990,-

400L 3 pipe
38.990,-

500L 3 pipe
40.990,-

600L 3 pipe
48.990,-

750L 3 pipe
59.990,-

1000L 3 pipe
69.999,-

Vse cene so v SIT
in vključujejo
20%DDV

RESEVNA
Trgovina in storitve d.d.

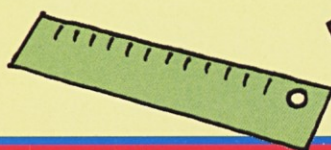
Mestni trg 3, 3230 Šentjur,
tel.: 03 747 14 00

Vse za šolo v blagovnici Resevna

Zvezki - veliki
od 100 SIT naprej

Šolske torbe
od 1.990 SIT naprej

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOGI

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur,
tel. in fax: 03 57 41 151, gsm.: 041/ 742 456

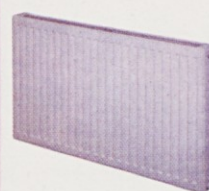
V TRGOVINI ELBA
vse za:
- centralno ogrevanje
- vodovod
- elektromaterial
- klimatske naprave

UGODNE CENE za:

GORILCE
Weishaupt

PEČI
Fer

RADIATORJE
Korado

Vse slike so simbolične

Vse na enem mestu!

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

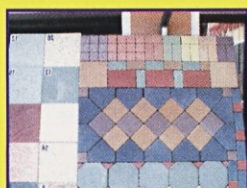
Peter Jeršič s.p., Cesta pod Rifnikom 27, 3230 Šentjur

DELOVNI ČAS
pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

Tel.: 03/ 749 18 77,
fax: 03/ 749 18 78

**PRODAJA
PLINA**

**MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER
RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM**

- PVC cevi
- betonske zidak
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč
- in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

VSEBINA

Suša kaže zobe	5
Sušni dobičkarji	8
Vrtec na Blagovni ni kot dom	10
Rdeča luč za obvoznico	10
Asfaltna baza - boj z mlino na veter	10
Jurmes na kolenih	11
Cinkarniška deponija - volk je sit	11

Mesečnik Šentjurske novice Izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

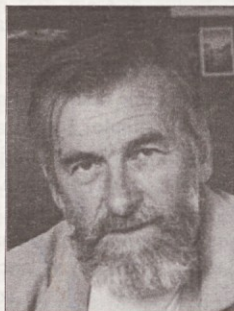
pod zaporedno številko 1056

UVODNIK

Franc Kovač

Pridite slikat luknjo!

Počitniško obdobje je res prava smrt za medije: nikjer ni nikogar, ki bi delal kraval, počitniške destinacije naših javnih in manj javnih ljudi so kje na Hrvaškem, na grških otokih in daleč od Slivniškega jezera ali Resevne. V takšnem vročinskem mrtvilu, ki ga v medijskem smislu letos oživlja le še dodobra omrtvičen problem suše, se kot urednik več ne zgražam niti nad predlogi, podobnimi tistemu iz naslova, ker je neke v naši ljubi šentjurski občini na tej in tej cesti, običajno v bližini doma klicatelja, takšna in takšna luknja v asfaltu, ki se je KS ali občina »am ne vzameta«, pa bi jo bilo zato treba slikati in vprašati odgovorne, kdaj jo bodo »zaflikali«. Če bi se zraven luknje dal slikati še ogorčeni občan, bi še morda celo šlo, ampak po navadi, ko naj bi bila na fotografiji le ta slavna luknja in bognešda še zraven kakšen osebni podatek, so pričakovanja ogorčenega občana tudi v najtršem času kislih kumaric nepreklicno obsojena na urednikovo ignoranco. Čeprav, moram priznati, da je marsikatera novinarska tema hudo podobna »slikanju luknje«, pa ne le v Šentjurskih novicah, temveč tudi v osrednjem Delu ali televizijskem dnevniku. Žal se v našem šentjurskem prostoru kar prepogosto dogaja, da vendarle zavzeto »slikamo luknje«, če le dobimo zraven na fotko tudi obraz, zaradi katerega bomo prodali kak izvod časopisa več. Ko sem pred časom v

ponudbi občini in Šentjurčanu, da združimo moči in poskušamo skupaj ustvariti bolj spodoben časopis, razpredal podobno misel, se je urednica Šentjurčana med drugim dobesečno »razpizdila«, da oni teh in podobnih težav pač nimajo itd. Ne vem, morda jih res nimajo, vem pa, da je to stvar kriterija in da sem sam naravnost obupan, ko moram objaviti »slikano luknjo«. Pa čeprav vse kaže, da financerji šentjurskih medijev, tako kupci kot reklamerji, vendarle nekako požrejo tudi tako skromno začinjeno jed, čeprav ne z ravno velikim tekom in prav gotovo ne za vedno. Da gospa Novakova ne bo spet po nepotrebnem izgubljala živcev, ne bom nakladal o nakladi Šentjurčana, ampak

bom pometal pred svojim pragom: 1000 prodanih izvodov (pozor, na območju UE Šentjur je okrog 5700 gospodinjstev!) Šentjurskih novic predstavlja vrednostni in poslovni fiasko in ko si v teh poletnih mesecih do kolen »znucam« noge in do fundamenta izčrpam svoje marketinške sposobnosti, da napraskam skupaj dve ali tri strani reklam, me mine vse veselje do ustvarjanja naslednje številke ŠN. Pred leti, ko še nismo imeli konkurence, smo poleti naredili eno dvojno številko, sebi in bralcem privoščili malo miru, zdaj pa je tudi te romantike konec. Če nas dva meseca ni, to je pa čas, v katerem naj bi izšle štiri številke Šentjurčana, čeprav poletno okleščene, nas bo tržišče enostavno pozabilo. Jasno, da bo bolj frekventna konkurenca tudi pobrala vse medijsko vredne dogodke in nam bo v resnici ostalo le še »slikanje lukenj«. V ta žanr lahko uvrstimo tudi poročanje z oh in ah zanimivih, to v prenesenem pomeni po enem kopitu narejenih gasilskih veseljc z ansamblom Mikola, Veseljaki iz Dobja ali Mladimi Dolenjci, in obvezno z »bogatiimi« srečelovi, s pomočjo katerih pridejo na lep način do denarja. Pa ne, da bi hotel krniti ugled gasilskim veselcam, ki so zelo dobrodošla poletna priložnost za vsakršne sprostivte, le da se tam ne zgodi tako rekoč nič, kar bi bilo vredno medijske obdelave. O tem, kateri je katero po zagrevanju na improviziranem plesišču »peljal domov«, se pa menda ne sme poročati. Če pa poskušas iz gasilskega veljaka izvleči vsaj številko, kaj jim je veselica prinesla ali odnesla, bo informativno prepričljivo odgovoril, da še nima bilance. Ve pa se, da so izkupiček odnesli muzikanti, domačini pa so garali.

A vendar »delamo« informacije tudi takrat, ko jih dejansko ni, ker pač pogon, kakršen koli je že, je treba držati v obratovanju. Če ne drugače, pa s pomočjo nekoliko nasilnih predstavitev vseh mogočih domačih obrazov in osebnosti. Šentjurska specifika je, da vrtimo kar dva tovrstna pogona, tudi takrat, ko meljeta na pol v prazno. To je pač demokracija, poslovna in politična, kot je demokracija tudi prizanesljivo smehljanje občinskih veljakov, ki jim tekmovalnost med obema medijema še kako odgovarja. V demokraciji ti pač nihče ne more braniti, da si neumen in da v svoji omejenosti vztrajaš do krutega konca.

Šentjurske
NOVICE
za vsakega
Šentjurčana

S 7. seje Občinskega sveta Šentjur Loto dobitki na občinskem svetu

Približno 40 krajanov KS Blagovna je prišlo navijat za svoj odlok ali proti njemu. V vroči občinski dvorani sta se dva tabora soočila s proceduralnimi zapletmi. Kdo bo dobil 15 MIO SIT na glavo stanovanca, za nameček pa še mesečno rento 100 jurčkov?

Že sam začetek seje, sklicane zaradi Odloka o prostorskih ureditvenih pogojih (PUP), je bil vroč: krajan, svetniki, kamere, odvetniki in novinarji so se nagnetli v tokrat premalo zračno in neklimatizirano občinsko dvorano. Marko Diaci (SMS) je za uvod predlagal, da se svetnikom dostavi študija o vplivu na okolje, ki jo je izdelala družba Envita d.o.o., ter njegov odlok o ustanovitvi štipendijskega sklada, Jože Artnak (LDS) pa, naj se zamenjata točki o spremembi odloga o cinkarniški deponiji in odlok o Prostorskih ureditvenih pogojih, zaradi prisotnih krajanov KS Blagovna. Janez Čokl (SLS) je naslovil na župana vprašanje o prodaji zemljišča asfaltne baze.

Mokra ali suha sadra?

Zašiljene

Drago Slakan, nesojeni vodja protideponijskih volivcev 8 VE, ki jih vodstvo KS ne "šmirgla": Vprašanje je, zamenjati krajane ali vodstvo KS?

Predsednik KS Blagovna Edi Peperko je svetnikom razložil, da so se s Cinkarno v načelu sporazumeli, predstavnik Cinkarne Podpečan je zagotovil, da se držijo zakonskih izhodišč sprejetih leta 1987 in njihova rešitev je suho odlaganje sadre in zazenitev deponije. Predstavnik ene skupine

Zašiljene

Utemeljitev referendumskega predloga rahločutnega Janeza Čokla (SLS) ob dejstvu, da so krajan Blagovne glede cinkarniške deponije nepreklicno razdeljeni v dva tabora: Tega moja duša ne prenese.

krajanov Drago Slakan je prebral svoje zahteve: vsa dela na deponiji sadre »Za Travnikom« je treba takoj ustaviti, deponijo prelini z vodo, Cinkarna pa mora vsakemu krajanu Proseniškega izplačati 15 milijonov SIT in povrhu še 100.000 SIT mesečne rente. Predstavnik odbora krajanov Samec je podprl predlagani odlok. Karel Lipič, predsednik Zveze ekoloških gibanj je podprl sanacijo deponije s pogojem, da bo v komisiji tudi član njihovega društva.

Diaci je v razpravi menil, da bi bilo smotno razmisliti o referendumu, zahteval je dokument o presoji vplivov na okolje, ki pa mu ga občinske službe niso mogle razmnožiti, saj ima več kot 80 strani. Jernej Jančič (SMS) je spraševal, če je možno dobiti študije o tej tehnologiji in kaj bo s pronicanjem sadre v podtalnico. Cveto Erjavec (ZLSD) je protestiral, ker svetniki niso dobili popravljenega gradiva domov. Gregor Kovač (SDS) je predlagal, da bi odlok zaradi nesoglasij med krajan sprejemali po dvofaznem postopku.

Svetniki so izglasovali z osmimi glasovi za in šestimi proti, da se odlok sprejme po skrajšanem

Zašiljene

Marko Diaci (SMS), potem ko so mu dali vedeti, da brez veze teži s svojo idejo o množični cinkarniški komisiji: Nisem vedel, da nam bo na občinskem svetu prepovedano razmišljati.

postopku. Diaci je predlagal amandmaja, z enim bi razširili nadzorno komisijo iz treh na šest članov, z drugim pa zagotovili po dveh letih ponovno presojo vplivov na okolje.

Predsednik KS Blagovna Peperko je povedal, da je podpora KS Blagovna vezana na točno določen tekst in da v primeru sprejema Diacijevih amandmajev soglasja KS ni.

Zašiljene

Boris Zupanc (LDS) o vplivu po Diaciju močno razširjene komisije, ki bo nadzirala stanje na deponiji: Če bo tam gori hodila tridesetčlanska komisija, potem tam res ne bo zrasla nobena trava več.

Amandma o povečanju števila članov v komisiji je bil po desetih glasovih za in desetih proti zavrnjen, prav tako svetniki niso sprejeli drugega amandmaja o izdelavi ponovne presoje vplivov na okolje s šestimi ZA in trinajstimi PROTI.

Odlok je bil sprejet z 18 glasovi.

PUP izglasovan skupaj z asfaltno bazo

Drugo branje odloka o Prostorskih ureditvenih planih ni minilo brez zapletov. Predlogi o spremembi odloka, ki so jih svetniki vložili z amandmaji, so bili zavrnjeni. Zapletlo pa se je pri asfaltni bazi v Planinski vasi. Martin Luskar (SLS) je opozoril, da odlok nima naravovarstvenega soglasja, komisija za normative akte pa je predlagala, da se asfaltno izvzame iz odloka, če nima vseh soglasij. Marija Rataj je odgovarjala, da ima občina dokument, ki so ga dobili 30. julija, tik pred sejo, in da so v PUP upoštevane vse naravovarstvene določbe.

Svetniki so odlok o Prostorskih ureditvenih planih potrdili z 16 glasovi ZA in tremi PROTI.

Odlok o štipendiranju na »ad hoc«

Osnutek odloka je obrazložil Edi Peperko. Občina ponuja gospodarstvu sofinanciranje štipendiranja, da investirajo v kadre in jim dajo zaposlitev najmanj za toliko časa, kolikor so prejeli štipendijo. Jančič Jernej (SMS) je bil zaskrbljen zaradi »bega možganov v tujino«, ki ga po njegovemu ta odlok vzpodbuja, Marko Diaci je svetnikom razdelil »svoj« odlok, ki ga je predlagal pred dvema letoma, in naj bi še sedaj bil neprimerno boljši od novega občinskega. Delno mu je pritril tudi Jure Godler (LDS), saj odlok ni ravno tisto

najboljše, kar lahko občinske službe pripravijo. Glede financiranja štipendij po njegovem obstajajo boljše variante, kot so razni skladi, kjer bi se po večjem vložku denarja na leto lahko štipendije podeljevale iz naraščajočih obresti, glavica pa bi ostala enaka, in tako bi rešili subvencioniranje štipendij za dalj časa. Opomnil pa je tudi na to, da

Zašiljene

Podžupan Jože Artnak (LDS) v načelni kritiki osnutku štipendijskega odloka: Če v občinski upravi ne bi bili moji kolegi, bi o odloku rekel kaj grobega.

štipendij ne bi vezali na uspeh študentov, kot je bilo predlagano v odloku, temveč na socialno stanje študenta in smer fakultete, ki je za razvoj Šentjurja pomembna. Jože Artnak (LDS) je pariral Diaciju, da je vseeno, kdo kaj predlaga, le da je v korist občanov in občank, odgovornost za nerealizirane sklepe pa ne more nositi ta župan, temveč prejšnji. Odlok bi moral biti boljše pripravljen, a je pomembno, da se osnutek odloka sprejme in popravi do druge obravnave. Z 9 ZA in 5 PROTI, so svetniki izglasovali, da se odlok sprejme v prvi obravnavi.

Kljub pozni uri so svetniki dali še soglasje k Odloku o lokalnih turističnih vodičih, kjer so svetniki odlok po predlogu Anite Koleča (LDS) izglasovali po skrajšanem postopku in sprejeli tudi v drugi obravnavi. Zapletlo se je pri Soglasju k Statutu javnega zavoda Zdravstveni dom Šentjur. Branko Gorečan (LDS) je predlagal, da bi morala imeti v svetu zavoda občina kot lastnik večino glasov in ne le eno tretjino. Čokl je opozoril na napako, da je statut sprejemal Strokovni svet, kar je veljalo po starem statutu, in zato ta statut ni bil sprejet na pristojnem svetu. Diaci pa je zahteval, naj statut pregleda pristojen urad za lokalno samoupravo.

Statutu JZ Zdravstvenega doma so umaknili z dnevnega reda.

Pobude in vprašanja svetnikov.

Svetniki so župana kar zasuli z vprašanji in pobudami: Erjavec je spraševal o ureditvi vodotoka Pešnica, o ureditvi Avtobusne postaje Šentjur, o ureditvi območja kmetijskega kombinata, o kurjenju odpadkov, o prometnemu znaku pri avtocestnem odseku pri Dramljah, in vprašel, če je legalizirana antena na Rifniku. Čokl je spraševal, če je res, da občina ponuja državi nadvoz namesto obvoznice, in kako se bo sanirala škoda po suši. Diaci je spraševal, kdo skrbi za dolgoročno strategijo občine, o vrtcih in drugo.

Burna poletna seja se je zaključila skoraj ob 22. uri.

Izredna seja Občinskega sveta

Konstruktivnost ali zapravljanje občinskega denarja?

Na pobudo Janeza Čokla (SLS) in še sedmih svetnikov je župan Tisel sklical izredno sejo zaradi suše in pristopa občine k reševanju tega problema.

Na samem uvodu izredne seje so nekateri svetniki v imenu svetniških skupin poudarili, da se odpovedo sejnini v dobro družine Jesenek v Dramljah, katero je poleg suše prizadel še požar. Župan Tisel je predstavil problematiko suše, ter posledično zaradi premalo krme ogroženo živinorejo. Na občini so prejeli 1044 prijav škode zaradi suše. Država je že ponudila subvencioniranje odvoza mesa. Direktor Občinske uprave, Jože Palčnik, je skušal razložiti novi zakon o elementarnih nesrečah, ki je stopil v veljavo 2. avgusta letos, torej pred štirinajstimi dnevi. Zakon ima precej nejasnosti in dvomnih določil in v času dopustov je na ministrstvu zelo težko dobiti kompetentno osebo za obrazložitev detajlov. Občina Šentjur je takoj, ko so se pokazali znaki suše, začela ukrepati in reševati v mejah pristojnosti.

Črna statistika

Prvo sušno poročilo je predstavil Zdravko Brglez iz Kmetijske svetovalne službe. Svetnikom je postregel z nekaj podatki: škoda pri silažni koruzi je med 35 in 55%, travniki bodo lahko pokrili le tretjino potreb. Po svojih izračunih so prišli do rezultata, da krme primanjkuje kar za 2584 glav velike živine (GVŽ) od nekaj več kot 8000, kar jih premore naša občina. Skupaj letošnji pridelki z lanske zalogo, ki naj bi jo kmetje imeli preračunano, trpijo kar 31% primanjkljaja oziroma po drugem scenariju 17%. Cene krme posledično naraščajo in cena krme je narasla od 30 na 40 SIT. Na kmetijsko svetovalni službi so prišli do številke 204 MIO SIT, ki je potrebna za ohranitev staleža glav živine, z upoštevanjem 10% zalogo krme iz leta 2002.

Kdo kupi mojo kravo?

Anton Pušnik iz Kmetijske zadruge Šentjur je bil krajši in nič manj pesimističen. Povedal je, da cene pitancem zelo padajo, čakalna doba za oddajo živine je več kot dva meseca, trenutno pa čaka na odkup 300 govedi. Povedal je tudi, da potekajo razgovori s kmetijskim podjetjem Meja o nakupu silažne koruze.

Vodooskrba je stabilna

Poročilo o stanju vodnih virov – pitne vode v Občini Šentjur je podal direktor Javnega komunalnega podjetja Šentjur, Igor Gorjup. JKP preskrbuje 70% prebivalstva občine, ostali pa imajo lastne vire. Največji vodni viri Hrastje, Kozarica in črpališče Zdolšek, Ferlež delujejo normalno, od 6.8.2003 dalje pa tudi vršijo odkup manjkajoče vode iz JKP Rogaška Slatina. Na zgoraj naštetih odlagališčih je upad vodnih virov od 18 do 33%. Na ceni vode pa po poročilu direktorja JKP beleži izgubo.

Gasilska skrb in vedno stara oprema

Gasilci so do začetka leta do 31.7.2003 izvedli skupaj 3674 prevozov pitne vode na najrazličnejše lokacije in pri tem naredili 11.264 kilometrov. Velike težave imajo s šoferji, ki koristijo za prevoze svoj letni dopust in čedalje težje dobijo prosti dan od delodajalca. Glede na hitro trošenje vozil se predvideva zmanjšana pripravljenost vozil na posredovanje ob požarih. Gasilci so letos posredovali v zadnjih treh mesecih enkrat do dvakrat v tednu.

Kaj menijo svetniki?

Janez Čokl (SLS) je ugotavljal, da občina nima sistemskega pristopa, in predlagal, da občina porabi 1,5% proračuna, ki je kot rezerva namenjen elementarnim nesrečam v vrednosti okoli 30 MIO SIT. Prav tako je predlagal rebalans proračuna. Podžupan Jože Korže (SDS) je spraševal, kdo se bo dogovarjal z Mejo o ceni, in trdil, da je za koruzo, ki se suši na njivah, postavljena previsoka cena, po neuradnih podatkih od 240-300 tisoč tolarjev. Za takšno ceno pa je ne more odkupiti nihče.

Župan je pripomnil, da bo občina pri pogovorih sicer sodelovala, ne bo pa sama kupovala. Boris Zupanc (LDS) je razpravljal, da se Meja obnaša tržno in da je tako visoka cena za koruzo špekulacija. Revnejše kmetije bodo potrebovale več let, da se bodo znova pobrale.

Meja, ki je prav tako prijavila škodo po suši, verjetno ne bo upravičena do nadomestila zaradi previsoko nastavljene cene, je razglabljal Čokl.

Brglez je razložil, da je v prvi vrsti problem, kako živino zmanjšati in prisiliti vlado, da sprostijo intervencijski odkup živine.

Stanko Artiček (DeSUS) in Franc Gračner (NSi) sta opozorila na problem dovažanja pitne vode na Planino in slednji je predlagal izgradnjo

Mlatenje prazne slame

Čim slabše, tem boljše, je bil znani izrek enega od načrtovalcev socialističnih revolucij. To pomeni, slabše kot je za ljudi, bolje za tiste, ki naskakujejo oblast. Storili bi vse, kar je mogoče, da bi izgledalo čim slabše. Takšno vlogo si je očitno biva oblastna in sedaj opozicijska garnitura iz prejšnjega mandata v občini Šentjur zastavila v svojem delu v novem mandatu. Kot da niso svojega (ne)znanja in nesposobnosti pokazali že takrat, ko so imeli za to priložnost. Če bi Tislova ekipa delala, kot so bile opozicijske zahteve, bi danes še ne bilo nove Alposove hale v industrijski coni, 130 delovnih mest pa bi lahko pristalo neke v jugovzhodni Evropi, Merkator in Petrol najbrž nikoli ne bi začela graditi trgovine in bencinske črpalke v Šentjurju, Kolodvorska ulica bi ostala brez odvodnjavanja meteornih voda, ki ob visokih vodah povzročajo poplave, v KS Planina bi še naprej dolg iz obresti naglo naraščal v škodo občine. Ustvarjen je bil vtis, da je bil celo Minister za promet pred našim nedavnim obiskom popačeno predhodno informiran o naših namerah glede nadvoza in obvoznice. Zastavilo se je zelo resno vprašanje, ali se skušala s strani posameznikov bivše občinske garniture začasno zaustaviti gradnjo nadvoza preko železnice in načrtovanje obvoznice, in to pripisati kot neuspeh sedanjemu županu, da bi se na koncu (pred kakšnimi volitvami) ti posamezniki pojavili kot rešitelji? Kako drugače razumeti njihova groba podtikanja povsem izmišljenih izjav in zastavljanje vprašanj na zadnji julijski seji občinskega sveta v zvezi z nadvozom?

S kakšnimi motivi se vse to počne, zares vedo le akterji, ki se radi javno izpostavljajo, ob asistenci namigovanj kakšnega od »neodvisnih« medijev. Zahteva za izredno sejo je avgusta dospela le deset dni po zadnji seji občinskega sveta, ki je bila 31. julija. Resnično mi je žal, da že takrat nihče od modrecev v občinskem svetu ni zaznal potrebe po sklicu seje. Kaj se je v desetih dneh tako drastično spremenilo, ni pojasnjeno. Saj tudi ni moglo biti, ko pa je župan z vodstvom občine tako in tako realiziral, kar je mogel. Sama seja, razen medijskega vetra, ki je bil izkoriščen za promocijo predlagateljev seje, ni prinesla ničesar koristnega. Moj poizkus, da bi s sejo javnosti v Sloveniji prikazali veliko razsežnost naravne ujme, ki nas je prizadela precej bolj kot druga okolja, v zaslepljenem cilju akterjev sklica seje ni mogel biti dovolj atraktiven. Z zahtevkom predlagateljev za sklic izredne seje ni bilo nobenega gradiva in predlogov rešitev. Žalostno in ostudno je, da se za ozke politične interese zlorablja tako težki problemi ljudi, kot je suša, ki je tako ali drugače strahovito prizadela praktično vsakega od nas, še posebej pa tiste, ki od narave neposredno živijo. Če bi hipotetično pri prehodu iz prejšnjega v novi mandat ne ostalo na stotine milijonov tolarjev dolgov, od katerih je že bilo letošnje leto potrebno plačati preko 200 milijonov, bi tudi za take intervencije ostalo več sredstev.

Dovolj je političnih modrecev, ki venomer nekaj nasploh problematizirajo in polemizirajo brez pravih argumentov. Samo zato, da so videni, slišani in brani. Kar pa ne pomaga reševati popolnoma

Svetniška skupina LDS v občinskem svetu namenja za odpravo posledic suše

222 323,88 SIT

Občinska svetnika Nove Slovenije - NSi se zavedava katastrofalnih posledic letošnje suše za naše kmetovalce, zato se odrekava sejnini in jo dodajava k sredstvom, ki jih župan namenja za pomoč prizadetim.

nobenih problemov. Ampak le onesnažuje medijski in javni prostor. Očitno, da nekateri zdravijo svoje komplekse tako, da le te javno prenašajo na druge. Zato je nujno, da v javnih diskusijah in polemikah končno preidemo od kvantitativnega h kvalitativnemu argumentiranju stališč in problemov, kjer bo prevladovala kakovost argumentov v javnih debatah, ter k njihovu reševanju, namesto mlatenja prazne slame.

Jože Artnak

akumulacijskega rezervoarja vode na Planini, ki bi zmanjšal stroške dostave vode.

Podžupan Jože Artnak (LDS) je ugotavljal, da predlagatelji izredne seje niso ravnali pravilno, saj niso uspeli predlagati niti rešitve. Dodal je tudi, da je razočaran nad reakcijo Ministrstva za kmetijstvo zaradi tako počasnega odziva na sušo. Občina pri suši ne more narediti kaj omembe vrednega, pa čeprav je naša občina med najbolj prizadetimi in bo to sušo tudi najtežje prebolela.

Svetniki so sprejeli naslednje sklepe:

-da se takoj naslednji dan po izredni seji sestanejo predstavniki Kmetijske svetovalne službe, Kmetijske

zadruge, Meje in Občine in se dogovorijo o načinu odkupa krme. Sejo bo vodil direktor Občinske uprave Jože Palčnik;

-da se za odpravo suše nameni 4 MIO SIT iz proračunske rezerve.

Seja se je tako končala brez nekih novih odločitev. Seveda imajo svetniki pravico sklicati izredno sejo, vendar, če ne predlagajo nič konkretnega, zapravijo skoraj milijon občinskega denarja, kar je že stvar morale in prepričanja posameznikov.

lg

Suša 2003

Ogroženih 5600 glav govedi

Da letošnja suša pomeni zlasti za govedorejo kozjanskega območja pravo katastrofo, ni več nobena skrivnost. Plat zvona je v začetku avgusta začelo biti tudi šentjursko govedorejsko društvo. Podatki, s katerimi so postregli, so v resnici zaskrbljujoči, kljub temu pa tako pristojne zadrugne službe kot državni organi v bistvu še niso ničesar ukrenili. Šentjurski govedorejci druge rešitve razen radikalnega zmanjšanja števila govedi, praktično ne vidijo.

Kmetijsko svetovalna služba

Na osnovi ocen kmetijskih svetovalcev in škodnih prijav so na šentjurski svetovalni službi naredili projekcijo nadaljnjega razvoja posledic suše.

Zdravko Brglez, kmetijski svetovalec:

»Ljudje in naše oblasti dejansko suše še ne čutijo, zato še ni nikjer nobene panike, v resnici pa je položaj hudo zaskrbljujoč. Po naših ocenah je na območju UE Šentjur okrog 12 000 glav goveje živine, ki za normalno proizvodnjo potrebuje okrog 30 000 ton suhe snovi (SS). Takšen je tudi običajni pridelek tega območja. Letos bomo pridelali le okrog 16 000 ton SS, kar pomni, da nam bo za preživetje črede zmanjkalo okrog 17 000 ton sena in 4000 ton koncentrirane krme. Zaradi sušnih prejšnjih let na stare zaloge ne moremo računati, voluminozne krme pa v vsej Sloveniji praktično ni mogoče dobiti. Prekupčevalski tokovi, ki so tudi za 100 odstotkov dvignili cene, sicer tečejo, toda nikakor ne moremo pričakovati, da bi lahko pokrili naše potrebe. Cena hektara silažne koruze na njivi, ki je ob vsem tem še manj kvalitetna, se je povzpela že na 300 000 SIT, kar je realno več kot za 100% dražje od običajne cene. Kako razmišljajo in delajo na Zadruhi, ne vem, vse pa kaže, da so vse ugodnejše možnosti zamudili. Iz teh števil jasno izhaja, da je na našem območju ogroženih preko 5000 glav govedi, kar pomeni, da brez radikalnega krčenja črede nikakor ne bo šlo. Ocenjujem, da se bo stalež plemenske črede zmanjšal najmanj za 20 %, mnoge preživele živali pa bodo izstradane in nesposobne za ekonomsko proizvodnjo. To, da kmet v klavnici dobi za kravo 20 do 30 tisočakov, klavnica si zaračuna vsaj enkrat več za stroške klanja, cene mesa pa v trgovinah niso padle niti za tolar, jasno kaže, kam se bo vse zavrtelo, če ne bo vmes posegla država. Trenutno druge rešitve ne vidimo, kot sta intervencijski odkup živine in nabava krmil.«

Kaj če bi prihodnje leto spet suša?

»Potem nas čakajo velikanske spremembe. Število GVŽ na hektar se bo zmanjšalo s sedanjih 2,5 vsaj na 1,5, potrebna bodo velika prestrukturiranja v kmetijstvu.«

Meja d.d. - 700 ton silaže za Šmarčane, 5000 ton koruzne mase za občino Šentjur

Gasilci vozijo, avtomobili »crkujejo«...

Poročilo poveljnika Občinske gasilske zveze Martina Cmoka na seji OS je bilo po svoje zanimivo. Do konca julija so društva prevozila skupaj 11 264 kilometrov in razvozila 3 674 kubikov vode. Še najbolj dejavni so bili Šentjurčani (904 m3) in Ponkvljani (825M3),

že na tretjem mestu pa so Dobjani s 610 kubiki vode. O cenah za prevoz vode ni bilo nič povedanega, ker pa se ve, kakšna je njihova tarifa, tudi tega ni bilo težko izračunati. Štartnina znaša 4700 SIT, prevožen kilometer pa stane 350 SIT. Neuradno smo slišali podatke o cenah v razponu od 6000 do 30 000 SIT za cisterno. Skupaj so gasilci doslej pokasirali za svoje stroške 8,2 milijona SIT ali povprečno na eno vožnjo okrog 10 000 SIT. Prevoz vode je tako sedemkrat dražji od same vode.

Pestra je bila spremljajoča obrazložitev poročila. Zaradi prevozov vode imajo

skoraj na vseh avtomobilih iztrošene gume, filtre, črpalke, kvarijo se kardani, zavore..., šoferjem, ki so vsi prostovoljci, počasi zmanjkuje dopustov. Hudo jih jezi, ker jim »nagajajo« tudi policisti in celo nekateri občani, ki niso pripravljeni odrezati kakšne nad cesto štrleče veje...

Poveljnik Cmok je občinskemu svetu predlagal, da občina nabavi svojo cisterno za prevoz vode in tako razbremeni gasilce (kar je prejšnji poveljnik Artiček takoj označil kot nesmiselno), ki zaradi prevozov vode zanemarjajo svojo protipožarno pripravljenost. Gasilci bi želeli tudi več hidrantov, nižjo ceno za vodo in sistem zaračunavanja socialno ogroženim strankam.

Poznavalci so nam namigovali, da poveljnikovo poročilo rahlo diši po sušnem dobičkarstvu.

F.K.

Vodovodi

Stanje je stabilno

V šentjurski občini sicer od 8. avgusta naprej spet veljajo omejitve porabe vode za zalivanje vrtov, pranje avtomobilov..., a direktor JKP Igor Gorjup je na seji občinskega sveta suvereno zagotovil, da je oskrba občanov z vodo stabilna.

Centralni vodovodni sistem napajajo viri v skupni količini 39 litrov na sekundo. Najobilnejši je izvir v Hrastju, ki daje 26 l/sek., kar predstavlja za 18 odstotno zmanjšanje običajne količine. Kozarica in izvir Zdolšek -Frlež dajeta 6 oziroma 7 litrov na sekundo in sta za okrog 30% skromnejša kot v normalnih razmerah. Razliko JKP pokriva z nakupi vode pri OKP Rogaška Slatina (620 m3 dnevno) in JKP Slovenske Konjice (100 m3). Pri teh dveh dobaviteljih je bil sicer normalen odvzem vode le okrog 40m3 dnevno.

JKP skrbi za 3500 priključkov in letno proda 650 000 litrov vode, to je 1800 m3

na dan, in to količino uspevamo zagotavljati tudi v teh sušnih časih.

Gospod Gorjup, bo v Šentjurju vode dovolj?

»Zaenkrat je stanje stabilno, nisem pa več prepričan, da bo tako tudi vnaprej. Nivo talne vode v vrtinah Hrastje se je letos znižal za 4 metre in ne moremo predvidevati, kdaj se bo spet dvignil. Prav možno je, da se bo letošnja suša v naših vrtinah odrazila šele prihodnje leto in se nam lahko zgodi, da bomo imeli dovolj dežja in hkrati pomanjkanje vode. JKP oskrbuje z vodo okrog 70% vseh gospodinjstev, ko bodo prišli še preostali, lahko priti do težave.«

Kaj boste ukrenili?

»Stanje še ni kritično, imamo še pogodbene rezerve z Rogaško Slatino, v

vrtnah v Loki Rogačani jemljejo okrog 30 sekundnih litrov, po pogodbi ima naša občina pravico do polovice te količine. Seveda če bo prej pokrila tudi polovico njihovih investicijskih stroškov. Iščemo tudi nove vire, čeprav je po mojem mnenju varianta z OKP Rogaška Slatina za nas daleč najbolj ugodna.»

Na seji občinskega sveta sem nekaj slišal o nezadovoljstvu gasilcev, zahtevajo več hidrantov in nižjo ceno vode. Kako sploh teče ta oskrba z vodo preko gasilcev?

»Kar nekaj težav imamo z njimi in oni z nami. Včasih so zainteresenti plačali vodo pri nas in naročili prevoz gasilcem, zdaj je zadeva urejena tako, da gasilci odvažajo iz določenih hidrantov vodo kar sami, mi pa imamo težave pri zaračunavanju. Upal bi si reči, da se z vodo marsikaj dogaja, med drugim tudi to, da odteka brez plačila. Posredno si pomagamo s podatki, ki jih gasilci dajo na občino, ko zahtevajo refundacijo prevoznih stroškov. Kako je z gasilsko oskrbo vikendašev, ki nimajo pravice do subvencije prevoznih stroškov, lahko le ugibam. JKP ima 140 hidrantov, čeprav je večina zaplombiranih, jih vseh enostavno ne moremo nadzorovati, gasilci pa se branijo odzema iz hidrantov, ki so opremljeni z merilniki.

Glede cene vode, zdaj ta znaša 304 SIT za kubični meter, je tako, da je cena že od lanskega leta z vladno odločitvijo zamrznjena in že zdaj dela vodooskrba z izgubo. Ne verjamem, da se cena lahko zniža.»

Samopostrežba torej?

»Hidranti morajo biti gasilcem dostopni in nimam prave rešitve, kaj narediti.»

Občina Rogaška Slatina nam »krade« vodo

Se je začela tretja svetovna vojna?

Če je kaj soli v trditvi, da se bo tretja svetovna vojna začela zaradi vode, potem je pričakovani medobčinski spor zaradi vodnega vira v Loki lahko uvod v ta globalni spopad.

Kako in zakaj so Šentjurčani leta 1979 odstopili Šmarčanom bogat in kvaliteten izvir v Loki pri Žusmu, ki daje 30 litrov v sekundi, zdaj niti ni več pomembno; pač takrat verjetno te vode nismo potrebovali ali je nismo bili sposobni prečrpati do Šentjurja. Zdaj, ko se Šentjur skoraj v celoti oskrbuje z vodo iz sosednjega Hrastja, so zadeve drugačne. Ko je prišla na plano novica, da je OKP Rogaška Slatina v Loki na nespornem območju suverenosti šentjurske občine, seveda brez njenega vedenja in dovoljenja zvrtila še eno vrtino, je bil razlog za alarm tu.

Direktor JKP Gorjup je povedal: »Zadevo poznam le iz druge roke, več ve o tem Edi Peperko, vse pa kaže, da je OKP Rogaška Slatina na starem črpališču res naredila povsem na črno še eno vrtino. Kako si to predstavljajo, ne vem. Vsekakor bomo v kratkem šli tja dol in se z njimi pogovorili. Moj predlog je, da na novo stanje pristanemo, če nam dajo polovico kapacitet tega vodnega vira. Res je, da tam še nimamo cevovoda, in trenutno tega odzema še ne bi mogli realizirati, a to ni neresljiva težava.«

Edi Peperko: »Med odsotnostjo direktorja občinske uprave sem se nekoliko ukvarjal s to zadevo. Pobudo je dal Srečko Veber iz Loke, ki je prvi opozoril na novo vrtino. V času delovanja nove vrtine naj bi se v Loki pojavilo večje pomanjkanje vode, več velikih smrek tik nad vrtino pa naj bi se celo posušilo. Intervenirali smo na občini Rogaška Slatina in pri njihovem OKP, sprva nas niso jemali ravno preveč resno, zdaj pa sta že napovedana obisk rudarskega inšpektorja in resen sestanek s sosedi iz Rogaške Slatine.«

Tudi občina Dobje je suha

Vode ni

Ne bi je bilo, če se ne bi oskrbovali z vodo iz šentjurskega vodovoda. Kot je povedal tajnik Leskovšek, so pri JKP Šentjur doslej kupili okrog 100 cistem (500 m³) vode, ki so jo v centralni zbiralnik zvozili njihovi gasilci. Cena vode je 300 SIT za kubik, gasilske prevozne stroške pa krije občinski proračun. Za porabnike vode, ki niso priključeni na vodovod, znaša cena za cisterno 10 000 SIT.

Vsaka druga žival bo šla iz hleva

Župan Salobir je že odločil, da se bo 1,3 milijona SIT občinske rezerve

porabilo za nakup koruze v zrnju. Za dobavo in distribucijo so se že dogovorili s KZ Šentjur. Kmetje, ki so prijavili sušno škodo, to pa so praktično vsi, redijo 780 glav živine, kar pomeni, da bo na vsako glavo občina prispevala okrog 40 kg koruze. Rejci bodo do te količine upravičeni le, če bodo sami kupili še najmanj enako količino zrnja.

Tajnik Leskovšek ocenjuje, da bodo kmetje letos pridelali le okrog četrtno običajne količine sena in da bo do konca zime ostala v hlevu v najboljšem primeru le vsaka druga žival.

Direktor Jože Fidler: »Naša govedoreja je pred časom umrla naravne smrti, zato Meja nima več težav s sušo in krmo. Nekaj težav imamo v sadovnjakih, vendar pa tam še ni vse izgubljeno. Ocenjujemo, da bo pridelek za okrog 30% manjši, toda ker imamo več poznih sort, lahko skorajšnji dež še marsikaj popravi.«

Slišal sem, da ste imeli na Slomu na zalogi precejšnjo količino silaže, za katero pa šentjurski kmetje in njihova zadruga niso pokazali zanimanja in ste jo zato pred kratkim prodali KZ Šmarje.

»Res je, na Slomu smo imeli še okrog 700 ton koruzne silaže, ki smo jo dalj časa tudi z oglaševanjem po medijih ponujali naokrog. Nekaj malega so jo vzeli domači kmetje, resnejšega domačega povpraševanja pa ni bilo. Da, tudi šentjurska Zadruga je vedela za to ponudbo, a ji očitno cena ni odgovarjala. Ne bom rekel, koliko nam je plačala KZ Šmarje, smo pa prodali ugodneje, kot smo ponujali tu doma.«

Občina kupuje 5000 ton koruzne silaže

»S koruzo ima Meja zasejanih 120 hektarjev in moram reči, da položaj zaenkrat še ni kritičen. Če dežja v kratkem ne bo, potem bo izpad tu. Res je tudi, da se zelo resno pogovarjamo z občino Šentjur, da

bi vso našo koruzo, gre pa za okrog 5000 ton zelene mase, ki je sicer namenjena za pridelavo zrnja, namenili kmetijam za pomoč po suši. V načelu smo na to možnost tudi že pristali, kako in kaj ter po čem, še ne morem nič reči, ker je to bolj stvar občine. Ta prodaja sicer moti naš koncept sledljivosti šentjurskih jajc, tudi naš hibrid sicer ni najugodnejši za siliranje, toda v položaju kot se je znašla šentjurska govedoreja, bo pač to ena od rešitev in naš doprinos k reševanju te stiske.«

KZ Šentjur je nemočna in pripravljena

Direktor Zvonko Pušnik: »Kaj drugega kot ste zvedeli pri svetovalni službi in na občini, vam tudi jaz ne bom povedal. Zadruga niti nima strokovnjakov, ki bi lahko ocenjevali škodo in kaj svetovali. Dejstvo je, da je položaj kritičen in da si naša govedoreja vsaj tri leta ne bo opomogla od tega sušnega šoka.

Kaj lahko naredi Zadruga? Sena v Sloveniji ni in ga tudi ne bo mogoče dobiti. 50 ton slame, ki smo jo uspeli dobaviti po ceni 17,5 SIT za kilogram, ni skoraj omembe vreden poskus nadomeščanja tega primanjkljaja. Pri Perutnini Ptuj smo uspeli nabaviti 450 m³ koruzne silaže po ceni 6 SIT za kilogram, v teku so dogovori z Mejo za njihov letni pridelek. Ocenjujemo, da bomo potrebovali okrog 1000 ton koruze v zrnju, če bomo hoteli ohraniti zlasti plemensko čredo. Po kakšni ceni, kar je vse prej kot nepomembno, ta trenutek ni mogoče reči. Cena koruzi raste, zdaj smo jo še uspeli dobiti 100 ton po ceni 37 SIT za kilogram, kaj bo kasneje, je vprašanje. Mislim, da bi občina morala poskrbeti za regresiranje vsaj v višini 10 SIT za kilogram koruze oziroma sorazmerno pri drugih nabavah, pri silaži itd., kar bi zneslo okrog 20 milijonov. Mi smo vsekakor poslovno pripravljeni na te intervencijske nakupe.«

Se bo Zadruga odpovedala svoji marži v korist svojim članom?

»Se boste vi odpovedali svoji pokojnini? To je naš posel, od tega živimo, trudimo pa se, da so stroški čim manjši.«

F.K.

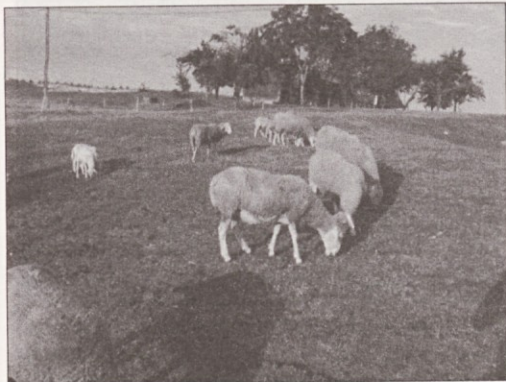
Komentiramo »sušno« dogajanje

Sušni dobičkarji

Izredna seja OS, ki se je zgodila v ponedeljek 18. avgusta, ni v sušno dogajanje vnesla nobene prave dinamike in še manj optimizma. Ugotovitev, da je letošnja suša na Šentjurskem naravna katastrofa, je končno le našla svoje mesto tudi med šentjurskimi občinskimi možmi, vse drugo pa je ostalo več ali manj na ravni besed. Pričakovanega rebalansa občinskega proračuna nismo dočakali.

So kmetijci podcenili posledice suše?

Šentjurska kmetijska svetovalna služba, v njenem imenu je poročal Zdravko Brglez, je v primerjavi s svojimi prejšnjimi izjavami ublažila svojo oceno sušne škode. Čeprav v spremljevalnem tekstu ugotavljajo, da je povprečna škoda na silažni koruzi 35 do 55-odstotna (kar znese okrog 10 000 ton koruzne mase), pridelka na travnikih pa naj bi bilo le za tretjino običajnega, kar skupaj predstavlja primanjkljaj okrog 60% od običajnega pridelka in bi lahko sklepali, da je

ogroženih okrog 5000 GVŽ. V simulaciji ocene bilance krme so izračunali, da letos zmanjkuje pridelka suhe snovi (SS) le za 2584 GVŽ. K temu podatku so nato dodali še svojo oceno, da imajo kmetje okrog 10% lanskih rezerv krme, kar je z ozirom na lansko in predlansko sušo zelo optimistična ocena, in dobili končno število 2140 ogroženih GVŽ. Kar je sicer še vedno okrog četrtno staleža, toda se sploh ne sliši več tako alarmantno. Tudi njihova ocena škode, 204 milijonov SIT, je prej skromna kot realna. Ker pa govedoreje brez voluminozne krme ni, te pa ni mogoče nikjer dokupiti tudi po bistveno višji in absolutno neekonomski ceni, je edina rešitev zmanjšanje staleža živine.

Rešitev: evtanazija krav

Toda, kako se znebiti viška, ko odkupa skorajda ni oziroma je nanj treba čakati tudi do 3 mesece, odkupne cene so nikakršne, klanje doma pa prepovedano? Klavnice plačujejo za kilogram kravjega mesa 160 SIT, kar pomeni, da kmet dobi za 500 kilogramsko kravo okrog 35 000 SIT. Če od te vsote odšteje še vzporedne stroške zdravstvenega spričevala in prevoza, bilanca lahko kaj hitro pokaže celo minus. Kot smo slišali na seji, so

nekateri kmetje že izračunali, da je bolje poklicati kar živinozdravnika, ki za 6000 SIT brezbolno usmrti žival in odredi konjaču brezplačen odvoz trupla.

Na občini ni suše

Direktor občinske uprave je sicer obširno poročal, kaj vse so občinarji doslej že postorili, toda če odmislimo zbiranje škodnih prijav, udeležbo na raznih sestankih in pismo kmetijskemu ministru, se na občini pravzaprav zaradi suše ni nihče pretirano pretegnil. 31. julija je bila redna seja OS, kjer so kmetje pričakovali sušni rebalans občinskega proračuna, a o suši ni bila izgovorjena niti besedica. Kot da suša občinske zgradbe še ni dosegla. Presenetljivo je, da je to priložnost povsem zamudila tudi SLS, ki bi kot »kmečka« in hkrati opozicijska stranka morala že zdavnaj peljati pravi kraval. A kot vse kaže, SLS v Šentjurju že dolgo ni več kmečka stranka, med svetniki drugih strank pa tudi ni niti enega pravega kmeta več, kar po svoje pojasnjuje lagodnost šentjurske občinske oblasti. Nekaj dni po redni seji OS so svetniki SLS le dali pobudo za sklic te izredne seje, ki pa se je, kot smo videli, zavrtela več ali manj v prazno. Ne nazadnje tudi zaradi pobudnikov sklica, ki se na sejo niso niti vsebinsko niti politično pripravili. Na tej seji je občinska uprava z županom Tislom na čelu razložila, da je vse, kar je bilo treba, v bistvu opravila že pred sklicem izredne seje. Kar je sicer povsem res, po drugi strani pa je enako res, da je dejansko naredila pravzaprav zelo malo.

Se občinarji tresejo za proračunski denar?

Občina lahko v sušno krizo dejansko poseže samo z denarjem, toda v proračunski rezervi, ki je namenjena za odpravo posledic elementarnih nesreč, ima vsega 4,5 milijona SIT, od tega je 4 milijone tokrat namenila za sušo. Država je prva pristojna za pomoč po naravnih nesrečah, toda po zakonu, ki je bil sprejet v začetku avgusta, bo to storila šele potem, ko bo občina zagotovila in porabila svojo polno proračunsko rezervo. Ki pa bi v šentjurskem primeru morala znašati 31,7 milijona SIT. Pojavilo se je ključno vprašanje, komu vzeti 27 milijonov in napolniti proračunsko rezervo? Nesporo

OBČINA ŠENTJUR

Komisija za ugotavljanje škode v primeru elementarnih nesreč

v sodelovanju z Agencijo za kmetijske trge in razvoj podeželja

poziva občane občine Šentjur,

ki so utrpeli škodo zaradi suše in le-to v predpisanem roku prijavili občinski komisiji, da čimprej vložijo zahtevek za dodelitev koruze iz blagovnih rezerv Republike Slovenije v skladu z Uredbo o postopku delitve koruze imetnikom rejnih živali iz blagovnih rezerv Republike Slovenije zaradi omilitve posledic škode po suši v letu 2003.

Upravičenci za nakup te koruze so kmetijska gospodarstva, ki:

- so v letu 2003 v predpisanem roku vložila popolno zbirno vlogo za neposredna plačila za leto 2003;

- imajo najmanj 2 glavi velike živine in

- so v predpisanem roku prijavili pri pristojni občini škodo po suši v letu 2003 ter jim je bila do 31. julija 2003 ocenjena škoda zaradi suše v tem letu.

Upravičenci vložijo zahtevek za dodelitev koruze neposredno na Agencijo za kmetijske trge in razvoj podeželja, poštni predal 3997, 1001 Ljubljana, PRIPIS: KORUZA-SUŠA, do 29. avgusta 2003.

Občane pozivamo, naj zahtevke oddajo čimprej, saj se le-ti obravnavajo po vrstnem redu prispetja do izračunane skupne količine 20.000 ton koruze.

Obrazci vlog so upravičencem na voljo na Občini Šentjur, Kmetijsko svetovalni službi Šentjur, Kmetijski zadrugi Šentjur in na sedežih krajevnih skupnosti, kjer bodo dobili tudi dodatne informacije.

Občina Šentjur

Komisija za ugotavljanje škode imeru elementarnih nesreč

bi odgovor na to vprašanje morala dati izredna seja OS, župan bi moral pripraviti predlog rebalansa, občinski svet pa ga po hitrem postopku sprejeti. Vendar o tem na seji ni bilo veliko govora. Čokl iz SLS je sicer nekaj vztrajal na rebalansu, toda sila neodločno. Med vrsticami je bilo razumeti, da ima župan v glavi finto, kako bo preslepil državo, in je na Čoklovo vztrajanje celo pristal na odgovornost, če zaradi občinskih »mučk« kmetje ne bodo prišli do znatno obilnejše državne sušne pomoči. Seveda je možna tudi takšna pot, da župan »pričara« manjkajoče milijone, občinski svet pa naknadno sprejme rebalans, ne bi pa mogel reči, da je to transparentni način ravnanja z občinskimi in sušnimi financami, ki bi bil zlasti nujen v tem trenutku, ko je treba hitro ukrepati in prizadetim po suši konkretno nakazati možnosti preživetja. Izgovarjanje direktorja občinske uprave Palčnika, da je zakonska zmeda popolna in da bodo šele po septembrskih posvetovanjih z državnimi uradniki lahko rekli, kako in kaj, je sicer logično, a grozljivo neproduktivno.

Je Meja sušni dobičkar?

Kmetijska svetovalna služba, Zadruga, Meja, občina in gasilci so ta hip tisti subjekti, ki se ubadajo s posledicami suše na živinorejo. Meja se je v tej družbi znašla zgolj na osnovi dejstva, da ima okrog 120 hektarov posejanih s koruzo za zrnje, ki pa bi kot silažna kultura lahko bila odločilni moment pri preskrbi šentjurske goveje črede z voluminoznim krmo. Strokovnjaki ocenjujejo, da je njena kultura prav tako prizadeta po suši in dejansko komaj uporabna za zrnje, toda Meja je podjetje in ne dobrodelna organizacija, zato na vse načine navija ceno. Ko se je po posredovanju direktorja občinske uprave pojavila občina kot potencialni kupec ali vsaj sofinancer, je cena Mejine kulture še bolj porasla. Običajna cena 1 ha silažne kulture na njivi je okrog 150 000 SIT, Meja pa tokrat postavlja aktualno »sušno« tržno ceno 270 000 SIT. In to za kulture, ki je »en meter visoka in brez stroka«, kot je rekel na seji Boris Zupanc. Torej realno bi bil potem kilogram silažne kulture kar za 300% dražji od običajnega, če bi jo KZ in občina kupili na njivi. Ob vsem tem pa naj bi Meja za to kulture že pokasirala državno subvencijo in nato še pomoč po suši.

Posel za Zadrugo, občina nemočna

KZ Šentjur je realno edini možni resni kupec in distributer tega Mejinega koruznega »zaklada«, je pa vprašanje, ali je pod takšnimi »oderuški« pogoji v stanju prodati to kulture kmetom. Direktor Pušnik je na seji s povzdignjenim glasom opozarjal na

sušne dobičkarje, ni sicer imenoval Meje, je pa verjetno mislil nanjo. Nekateri pravijo, da bo svoj lonček k sušnim picam brez velikih pomislekov skušala pristaviti tudi Zadruga. Brez dvoma bo z veseljem nabavila vsakršne količine zrnja, še največ verjetno iz državnih rezerv, in višja kot bo cena, večji bo njen zaslužek. Kako bodo zadeve stekle, je veliko odvisno od tega, pod kakšnimi pogoji se bo razdeljevala občinska in državna pomoč. Trenutno zadeve niso jasne, ker občina še ni ničesar rekla, kako bo skupaj s svetovalno službo postavila kriterije za dodeljevanje pomoči. Na izredni seji je bil sprejet le sklep, ki je zavezoval podžupana Koržeta in direktorja uprave Palčnika, da sodelujeta kot nekakšen amortizer pri koruznem trgovanju med Zadrugo in Mejo.

Kot smo zvedeli, je do tega sestanka prišlo že dan po seji OS, rezultati sestankovanja pa niso bili obetavni. Meja je menda vztrajala pri svoji ceni, s tem, da bi za nekatere njive to ceno nekoliko spustila. Svojo ponudbo bo dala Zadrugi, ta pa se bo odločila, če bo šla v posel. Kar realno sploh ni dilema, ker druge rešitve ni.

Pomoč ostaja neznanka

Tisti, ki bo skušal iz zapisnika z izredne seje OS razbrati, kako bo konkretno občina intervenirala, bo kruto razočaran: občina bo pomagala, toda še očitno sama ne ve, koliko in kdaj. Čas pa nezadržno teče, Mejina kultura, ki se je v tem špilu nakazala kot džoker šentjurske živinoreje, nezadržno rumeni in bo vsak hip manj primerna tudi za silažo. Ne nazadnje tudi zaradi »oderuške« cene. Jasno, ne gre za oderušvo, temveč za posel, v katerem tudi med kmetijskimi organizacijami ni nobenega popuščanja. Nazadnje se bo vse končalo pri najenostavnejši rešitvi, pri subvencionirani nabavi tisoč in več ton zrnja (kar se je tudi od vsega začetka predvidevalo), s katero bodo največ zaslužili trgovci. Kako bomo z žiti in koncentri preživeli našo prežvekovsko čredo, je drugo vprašanje, na katerega bodo najbolje odgovorili šele pozni zimski meseci.

Vici

Malenkost

-Draga, kaj bi naredila, če bi nenadoma umrl?

-Jokala bi. Saj veš, da jočem za vsako malenkost.

Izumitelj

-Veš, da sem izumil nov fantastičen insekticid?

-Razpršiš ga po rastlini, ta hitro usahne in odmrne, insekti pa umrejo od lakote.

Iz županove pisarne

Župan Tisel je na dopustu, informacije sta podala podžupan Artnak in direktor uprave Palčnik.

Suša

Takoj po izredni seji OS so se predstavniki občine (Korže, Palčnik) sestali s predstavniki Meje in Zadruga. Meja je svojo silažo pripravljena prodati po ceni 250 do 320 tisoč tolarjev za hektar, Zadruga na njeno ponudbo še ni odgovorila. Dogovorjeno je tudi, da občina svoje 4 milijone SIT pomoči v celoti porabi za subvencioniranje tega nakupa, kar pomeni, da bo za kulture silaža za cca 10% cenejša. Kmetijska svetovalna služba in zadruga bosta določili pravila prodaje in distribucije silaže.

Tajfun bo prevzel skrb za planinski grad

Z vodstvom Tajfuna je bilo podpisano pismo o nameri, s katerim je dogovorjeno, da občina da temu podjetju v dolgoročni najem planinski grad. V načelu bo najem brezplačen. Natančnejša vsebina najema in Tajfunovi načrti bodo znani po podpisu pogodbe, ki bo v začetku septembra.

Obisk pri ministru Presečniku

Občinska delegacija, okrepjena z obema poslancema, se je z ministrom Presečnikom pogovarjala o možnostih prestavitve nadvoza in zgraditve obvoznice skozi Bezovje in Kameno. Minister je bil o tej nameri predhodno zelo enostransko informiran, zato je šele po natančnejši predstavitvi te zamisli prišlo do konstruktivnejše razprave. Dogovorjeno je, da občina prevzame strokovno pobudo, pripravi prometno študijo in se dogovarja z Direkcijo za ceste.

PUP velja

Odlok o prostorsko ureditvenih pogojih v občini Šentjur je bil objavljen 8. avgusta in je v veljavi od 16. avgusta. Na njegovi osnovi se že izdajajo lokacijske informacije.

Voda gre na Slivnico

Na razpis za izgradnjo vodovoda na Slivnico (predračunska vrednost je 88 milijonov SIT) se je prijavilo 8 ponudnikov. Izbor še ni bil opravljen. Na Slivnici je v teku uspešno sklepanje pogodb za priključke. Cena priključka je 1400 evrov, plačljivo v 11 obrokih.

V Loki »kradejo« vodo

V zvezi s pojavom nove vrtine na črpališču v Loki, ki jo je brez vednosti in soglasja občine Šentjur naredilo OKP Rogaška Slatina, bo občina Šentjur odločno ukrepala. Zahtevali bodo polovico vode, postavitev hidranta za potrebe Loke ter oskrbo z vodo prebivalcev Rudnice, ki so sedaj ostali brez vode.

Cesta skozi Proseniško do konca leta

Sklenjena je izvajalska pogodba v vrednosti 100 milijonov SIT za dokončanje rekonstrukcije cestnega odseka med Selami in Proseniškem. CMC, ki je bil najugodnejši ponudnik, bo dela končal do 12. decembra. V kratkem bo razpisano tudi nadaljevanje izgradnje te ceste do Celja, ki se bo financiralo iz pogodbe s Cinkarno.

Vrtec na Blagovni ni kot dom

Ima občina pravico odločati, v kateri vrtec bo šel otrok?

Težava se je pojavila v vrtcu na Blagovni, kjer zaradi pomanjkanja otrok in posledične finančne izgube grozi ukinitve oddelka. Otrok s tega območja bi bilo dovolj (22), če nekateri starši s Sel in iz Dol ne bi imeli svoje otroke, skupaj gre trenutno še za 8 otrok, v šentjurskem vrtcu. Letos sta občina in šentjurski vrtec le tem odpovedala gostoljubje v Šentjurju in jih samovoljno preselila na Blagovno. Kar je izzvalo ostro nasprotovanje prizadetih staršev, ki ne želijo obremenjevati svojih otrok s prestavitvijo v novo okolje, pot na Blagovno jim je od rok, poleg tega niso zadovoljni z ureditvijo blagovskega vrtca.

Vodja občinskega oddelka za družbene službe Edi Peperko: »Občina na zahteve staršev težko pristane, ker to pomeni bodisi nepopolni in predrag oddelki na Blagovni, v Šentjurju pa odpiranje novega oddelka. V finančnem pogledu to pomeni za 11 milijonov SIT večje stroške, kar je seveda resna zadeva. Argumenti, ki jih navajajo starši, so delno upravičeni, vse pa bomo naredili, da jih čim več odpravimo. Tako bosta na primer vzgojiteljica in njena pomočnica iz vrtca na Pešnici hodili na Blagovno, podaljšali bomo delovni čas in še kaj. V kratkem se bomo sestali s starši in se poskušali dogovoriti.«

Alenka Šveglar iz Dol: »Bili smo že na tem razgovoru, a si niso dali nič dopovedati. Do Šentjurja imam 2 kilometra, do Blagovne enkrat več, službo

imam 50 metrov vstran od šentjurskega vrtca, skozi Blagovno grem dvakrat na leto, po novem pa naj bi nas mož jutraj razvažal z avtom na tri strani, tudi na Blagovno? Pa tudi sicer je blagovski vrtec na slabem glasu in na primer ni bil dober za otroke sedanjega predsednika sveta KS Peperka, ki jih je vozil v Šentjur, in ni dober za otroka iz druge občine, ki ga skozi Blagovno vozijo v šentjurski vrtec, zakaj bi na vsak način moral biti dober za mojo punčko? Na občini in v vrtcu se gredo svojo politiko in jim za otroke in naše potrebe ni mar, Edi Peperko sedi na dveh stolih in na račun naših otrok skuša po svoje reševati razvoj Blagovne. Zahtevali bomo sestanek na občini, sli bomo do konca, tudi do varuha človekovih pravic.«

Meta Turnšek iz Lokarj:

»Kaj bom naredila? 1. septembra bom peljala otroka v Šentjur in če ju ne bodo vzeli, se bom naslednji dan vrnila z mediji, s POP TV, otroka izpisala in iskala pravico drugje, na občini, na ministrstvu, sodišču... Zakaj pa tistih 15 otrok z Blagovne, ki so v celjskih vrtcih, ne dobijo nazaj? Z okna moje hiše vidim šentjurski vrtec, otroke pa naj bi sedaj vozila na Blagovno, ki je poleg tega še slab vrtec. S Peperkotom in Ketiševo se ne da pogovarjati, zato bomo potrkali na druga vrata.«

Minister Presečnik - rdeča luč za obvoznico

V torek, 29. julija, je delegacija občanarjev, obeh poslancev ter predstavnikov iniciativnega odbora za zbiranje podpisov po več neuspešnih poskusih uspeła priti do ministra za promet in mu predstaviti koncept izgradnje šentjurske obvoznice.

Za šentjursko obvoznico sever-jug si je prizadeval že v prejšnjem mandatu poslanec Jurij Malovrh, ki se mu je pridružil v tem parlamentarnem mandatu še drugi šentjurski poslanec Diaci. Uspela sta spremeniti obstoječo cestno povezavo iz ceste R3 (tretjega reda) v cesto R1 (prvega reda), tu pa je zadeva zastala, dokler ni iniciativni odbor, ki ga vodita Sebastjan Jaklič in Jure Godler, poslal na ministrstvo skoraj 600 podpisov Šentjurčanov, ki zahtevajo rešitev prometnih zagat v Šentjurju. Pritisku na ministra so se pridružili še občinarji. Na prvi sestanek z ministrom Presečnikom, ki je bil večkrat predstavljen, so predlagatelji čakali kar precej časa. Do osebnega kontakta z ministrom in njegovim svetovalcem Pijanovičem je končno prišlo konec julija. Delegacija predstavnikov iz občine (Tisel, Artnak, Palčnik, Ratajeva), iniciativnega odbora za zbiranje podpisov (Godler) ter poslanca Malovrh in Diaci so v Ljubljani prenesli svoje želje pred ministra. Šentjurska obvoznica naj bi stala od 7-9 milijard tolarjev. Presečnik je poudaril, da ima ministrstvo nekaj čez 70 vlog za izgradnjo obvoznice, in šentjurska se mu ne zdi najnujnejša. Dokaj nezainteresirano si je ogledal idejno skico poteka obvoznice, odločnemu »ne« pa je le pridral še kanček upanja, ko je naročil občinskim službam, naj izdelajo strokovno utemeljitev za obvoznico. Ki bi potem verjetno čakala na vrstni red v njegovem predalu.

Šentjurčani imajo torej dve možnosti. Prva, da po vezah in političnih znanstvih uspejo »sfsorsirati« šentjursko obvoznico, ali pa stopnjujejo pritisk s še več podpisi in zaporo ceste.

Prehlajeni dogodki

Asfaltna baza ali boj z mlino na veter

Primerjava s Servantesovim junakom je sicer možna, le da se v primeru asfaltne baze v Planinski vasi ne ve, kdo igra vlogo neustrašnega bojevnika z mlino na veter - Mirko Kovač, ki se je s svojim »divjim« projektom zapletel v neresljive mreže zakonskih predpisov, ali krajani Planinske vasi, ki bi se na vsak način radi znebili potencialno nadležnega sosedu. Po zadnji seji občinskega sveta vse kaže, da se bojna sreča nasmiha Mirku Kovaču.

Na zadnji seji OS sprejeti Odlok o prostorsko ureditvenih pogojih (PUP) občine Šentjur pomeni odločilni napredek pri postopkih legalizacije te znamenite črne gradnje. Samo dejstvo, da je bil odlok gladko sprejet (proti so glasovali le trije svetniki SLS), je pravzaprav manj presenetljivo kot način, kako je bil sprejet. Vodja oddelka za okolje in prostor Marija Rataj je najprej šla skoraj neopazno mimo tega problema, kasneje ko sta Martin Luskar in Komisija za normative akte »zagustila«, pa je razlagala, da sploh ne skriva, da sporni odstavek 47. člena odloka ni usklajen z zahtevami Zavoda RS za varstvo narave, da pa je tik pred sejo dobila nekakšno soglasje te institucije in je ta člen, vključno z županovim amandmajem, še naprej v usklajevanju in naj ne bi bil ovira za sprejem odloka. Občinski svetniki so zavrnili tako predlog Komisije za normative akte kot amandma Martina Luskarja, da se ta odstavek izbrše iz odloka. Zavod RS za varstvo narave, kot obvezni soglasodajalec k odloku, je februarja letos zavrnil izdajo soglasja, ker naj bi asfaltna baza ogrožala Glijo jamo in izvir Bistrice, poleg tega pa je Planinska vas tudi v državni prioritati širitve Kozjanskega regijskega parka. Zakaj naj bi si Zavod sedaj premislil? Tik pred zdajci pridobljenega tako imenovanega novega soglasja oziroma temu podobnega dokumenta niso videli niti občinski svetniki, da o medijih niti ne govorim. In vendar je bil odlok sprejet.

Kaj zdaj pomeni ta ihta?

V prvi vrsti predvsem to, da se je nova občinska oblast odločila za vsako ceno podpreti odpiranje asfaltne baze. Mirko Kovač, ki je pred lanskimi lokalnimi volitvami spretno prepisal sina Gregorja iz nekoristne SDS v oblastno LDS, je očitno zadel dvakrat v polno: LDS ga podpira na občini, hkrati pa mu odpira vrata v ljubljanskih uradih. Ali to pomeni, da se je vdal tudi cestni lobi, ki naj bi do sedaj iz ozadja vodil vso protibazno kampanjo? Četudi se je ta preobrat zgodil, pa ni verjetno, da bodo popustili tudi neposredni sosedje Perčičevi, Bohinčevi, Kotnikovi in drugi, ki jim asfaltna baza brez dvoma ogroža njihovo kvaliteto bivanja. Sprejetje občinskega odloka o PUP brez soglasja Zavoda RS za varstvo narave jim vsekakor daje odlično izhodišče za dolgotrajno blokado asfaltne baze. Ker se hrupu, prahu, izpušnim plinom in še kakšnim motečim dejavnikom, če bi baza le začela delati, ne bo dalo povsem izogniti, Mirko Kovač lahko pričakuje dolgotrajne odškodninske tožbe ter večne grožnje z zaprtjem tega sicer poslovno zelo zanimivega obrata. Če se seveda ne bo pravočasno s sosedi tako ali drugače pobotal. Kar pa je zelo malo verjetno, saj bi prenapete sosedske odnose lahko umirila le ustrezná odškodnina, ki pa je ni na vidiku, kajti Mirko Kovač je verjetno v velikih finančnih škripcih, poleg tega pa se očitno s sosedi niti pod razno ne namerava pogajati. Ker je prepričan, da ima v rokah dovolj adutov. Kar je zelo kilavo izhodišče za kakršenkoli sporazum.

Kdo so novi asfaltni partnerji Mirka Kovača in kaj poleg denarja prinašajo v Planinsko vas, lahko le ugibamo. Govori se celo tudi povsem novi tehnologiji, ki naj bi zamenjala »zarjavelo vzhodnonemško železje«. Kar krepi pomisleke, zakaj asfaltna baza ravno v Planinski vasi, kjer jo ne marajo ne država in še manj krajani. Toda takšnih dilem samozavestni Mirko Kovač, ki je doslej že nekajkrat uspešno »nadmudril« državo, občino in še koga, očitno nima. To pomeni, da boju z mlino na veter ni videti konca. Ve pa se, kako se je končala zgodba o Don Kihotu in Sanča Pansi.

F.K.

Gruda-Jurmes v agoniji?

Jurmes, eno od bolj poznanih nekdanjih šentjurskih *by pass* podjetij, je vse bolj na čistini. Prisilna poravnava zaradi milijardne izgube še vedno ni uspela, dogajanje na skupščini celjskega gostinskega podjetja Merx, ki ga je v zadnjih treh letih obvladovalo podjetje Gruda-Jurmes, pa kaže, da se je sanacijski direktor nekdanjega Jurmesovega sijamskega dvojčka Mesarstva Emil Študel odločil vleči najmočnejše poteze.

Pid Trdnjava in Mesarstvo Šentjur sta se na skupščini delničarjev Merxa, ki je bila v ponedeljek 18. avgusta, povezala, in Radu Tržanu uprizorila pravi puč. S skupnimi 53 odstotki glasov sta prevzela vodenje skupščine, zavrnila vsa poročila, predloge in sklepe, ki sta jih predlagala uprava in nadzorni svet ter zahtevala revizijo poslovanja Merxa v zadnjih petih letih. Upravi Merxa, ki jo je na različne načine obvladoval Rado Tržan, očitata številne nepravilnosti, predvsem pa to, da je uprava s svojimi postopki oškodovala večino lastnikov. Sumi se, da naj bi šlo za pretakanje denarja iz Merxa v potapljaljoči se Jurmes. Na tej skupščini so gladko zavrnili predlog o dokapitalizaciji Merxa s 100 milijoni SIT, s katero bi Jurmes postal tudi večinski lastnik Merxa in si tako na stežaj odprta vrta za svoje nadaljnje maneuvre.

Kaj dogajanje na skupščini Merxa pomeni za usodo Rada Tržana in Jurmesa? Med drugim prav gotovo to, da se zapira ena od pomembnih Jurmesovih preživetvenih možnosti, na katero je Rado Tržan veliko stavil. Vendar je težko trditi, da to pomeni dokončni zlom Jurmesa, toda vzporedna dogajanja so zanj vendarle neugodna. Če bo revizija poslovanja Merxa pokazala, da je v resnici šlo za naklepno oškodovanje firme, v kar direktor Mesarstva Študel ne dvomi, se bodo v firmo inštalirali kriminalisti. Dejstvo, da so v Jurmesu neznano kako zapravili stotine milijonov, bo zanimanje kriminalistov zanje le še povečalo.

F.K.

Klavnica Šentjur

Vendarle nekaj smrdi

Poklicala je občanka, sosedka klavnice, in povedala, da iz klavnice vendarle smrdi in naj ŠN gredo pogledat (in povohat), če ji ne bi verjeli na besedo.

Najprej sem poklical direktorja Štuklja: »Ne, nobenih pritožb doslej ni bilo. Ravno včeraj sta bila pri meni gospa in gospod Gaberšek, ki sta v imenu še nekaterih občanov protestirala zaradi hrupa pri nočnih razkladanjih prašičev, o smradu pa ni bilo niti besede. Šlo je za upravičene prigovore, saj so naši prevozniki predvsem zaradi strahovitih dnevnih temperatur vse prevoze prestavili na nočne ure in so prašiče razkladali tudi ob 2. uri zjutraj in brez dvoma ob tem kalili nočni mir nekaterih občanov. Zadevo smo uredili in sedaj raztovarjanj prašičev pred pol šestu uro zjutraj ne bo več. O smradu ne vem ničesar, zagotavljam le, da veliko delam pri odprtem oknu, pa ga še nisem zaznal. Teoretično je možno, da ob teh poletnih vročinah občasno zaudarja okrog razkladalne rampe, kar pa bo tudi kmalu urejeno.«

In še rezultat testnega vohanja: na cesti mimo klavnice na razdalji kakšnih 50 metrov se je iz smeri rampe res čutil neprijeten osladen vonj.

Prehlajeni dogodki

Cinkarniška deponija Za travnikom

Volk je sit, toda ali je koza cela?

Zgodba je končana: tudi šentjursko občinski svet je s sprejetjem sprememb odloka o cinkarniški deponiji »požegnal« sporazum med KS Blagovna in Cinkarno glede suhega odlaganja sadre na deponiji Za travnikom in tako končno dal ad acta še eno domačo vročo ekološko temo. 194 milijonov SIT za izgradnjo komunalne infrastrukture ter nekaj deset milijonov SIT odškodnine neposrednim sosedom deponije je končni pogajalski izkupiček KS Blagovna, ki je Cinkarno podaljšal življenje za dobro desetletje. Krajane pa dokončno razdvoji.

Deponija je naša

Dogajanje na seji občinskega sveta je bilo naelektreno: krajani Proseniškega, razdeljeni v dve nasprotujoči si skupini, eni odločno proti deponiji, drugi enako odločno za suho odlaganje sadre, so pravzaprav več ali manj le pozorno spremljali potek seje, ki je nesporno šla v smeri, kot si jo je zamislila Cinkarna. Sklep sveta KS, mnenje predstavnika neposrednih sosedov dr. Samca, da gre v tem primeru zgolj za moteče, ne pa za škodljive dejavnike, samozavestno prepričevanje pomočnika generalnega direktorja Cinkarne Podpečana, da bo Cinkarna na prostoru, kjer je zdaj mlakuža z več milijoni kubikov sadrine gošče, ustvarila 40 hektarov zelenih travnikov, so odločno preglasili Draga Slakana, predstavnika uporne 8. VE KS Blagovna. Odlok je bil sprejet brez enega samega glasu proti. Še več, sprejeli so ga celo po skrajšanem postopku, čeprav je svetniška skupina SDS menila, da ni nobenega razloga, da se za občane očitno sporna odločitev sprejema vrta na nos.

Ekološka polucija in ekonomija

Ponavljati argumente enih in drugih je brez pomena, kajti po svoje imajo oboji svoj prav. Obstoječa deponija ni ravno ekološki biser, suho odlaganje sadre pa ima spet svoje pozitivne in negativne strani. Kakšen bo v resnici vpliv na okolje (ropot, prah, kemizacija...), se bo videlo, ko bo zadeva stekla. Dejstvo je, da so krajani Proseniškega, ki so že pred dvema desetletjema zapravili, pravzaprav prodali, svojo dolino, sedaj poskušali iztržiti še nekaj več, Peperko in svet KS ter neposredni sosedje nekoliko manj, a še vedno vsi skupaj okrog 300 milijonov SIT,

krajani 8. VE (Bobovo, Brezje) pa kar veliko, po splošni oceni nerealno veliko. Kar pomeni, da jim dejansko ni šlo za denar, temveč bolj zato, da Cinkarno in njeno deponijo zbršijo z zemeljske oble. To je bil daleč prehud zalogaj za Draga Skakana in njegove somišljenike. Cinkarna je v preteklosti verjetno res povzročila na Blagovni ekološko katastrofo, s težkimi kovinami, dioksini in še z marsičem neidentificiranim je dolgoročno kontaminirala zemljišča, zdesetkala tamkajšnjo floro in favno, verjetno tudi načela zdravje prebivalcev... Toda nerealno je bilo pričakovati, da bo sedaj ob prehodu na suho deponiranje sadre plačala to svojo ceho. Takšnega denarja današnja Cinkarna enostavno nima. Čeprav ne smemo pozabiti, da ni objektivnih podatkov, ki bi opredelili to škodo. Ali bi lahko kar koli rešilo takojšnje zapiranje Cinkarne? Ne vem, verjetno ne. Onesnaževanje s sadro (Ali je sadra sploh bistven del cinkarniškega onesnaževanja okolja?) bi se res ustavilo, deponija za travnikom pa bi ostala za večno. In kakšnih 1000 družin tudi brez vira dohodkov. To pa vsekakor ni to, kar danes večina ljudi sprejema za normalno.

Zakaj Cinkarna plačuje odškodnine?

Drugo nič manj zanimivo vprašanje je, zakaj Cinkarna daje krajanom Blagovne okrog 300 milijonov SIT, če je res, kar zatrjuje sama in kar potrjuje tudi študij ekoloških vplivov Envite iz Ljubljane, da je suho odlaganje sadre celo okolju prijaznejše od mokre deponije? Ima slabo vest zaradi preteklosti? Ali pa bo imelo suho odlaganje sadre vendarle tudi pričakovane in javnosti še nepoznane negativne vplive?

Jasno, ekologi so po naravi ekstremisti in je prav, da gredo do konca, da zahtevajo nemogoče. Toda prav je tudi, da jih realisti nekeje ustavijo, nekeje na sredini. To vse se je v tem nategovanju s Cinkarno zgodilo, zato bi kar pritrdil tistim, ki menijo, da je tokrat srečanje z volkom nekako preživela tudi koza. Da standard, polni želodci, avtomobili, topla stanovanja... in neokrnjena narava ne gredo skupaj, je znano in neizpodbitno dejstvo.

F.K.

Praznik KS Blagovna

Kaj bi Blagovna brez gasilcev in upokojencev?

Kaj prebivalci KS Blagovna pravzaprav praznujejo, se iz prazničnega dogajanja ni dalo razbrati. Menda nekaj v povezavi s partizansko bolnico Zima, ki je še vedno njihova prva identifikacijska točka. Pomembno je, da se praznuje, sicer bi bilo življenje pusto kot božja pot brez gostilne.

Letos so se organizatorji krajevnega praznika nekoliko izneverili Zimi; svoje pohodnike so sicer zapeljali tudi tam mimo, končna destinacija pa je bil veselični prostor

Na štartu

pred gasilskim domom v Dolah. Kljub poletni vročini in tako rekoč sredi dneva se je zbralo na štartu pohoda kar 16 tričlanskih ekip. Največ jih je bilo družinsko sestavljenih, med drugimi je svojo družino peljal na preizkušnjo tudi župan Tisel. Poslanec Diaci, ki je eden redkih šentjurskih politikov, ki se zgleduje po bivšem županu Makovrhu in pridno obiskuje vse prireditve, si je tokrat izbral SMS sotekmovca, kar pa mu ni pomagalo do vidnejše uvrstitve. Ker je pohod poleg Športnega društva Dole organiziral tudi Konjeniški klub Blagovna, sta bili dve tekmovalni točki tudi konjsko navdahnjeni. O kakšni posebni tekmovalni vročici s terena nismo prejeli nobenih signalov.

Slavnostni nagovor predsednika sveta KS, ki se je zgodil v navzočnosti obeh krajevnih praporjev (gasilskemu se je dan prej pridružil upokojski), ni bil pretirano slavnosten in ne predolg, menda tudi po zaslugi baterije v mikrofoni, ki je začela pravi čas »crkavati«. Udeležencem proslave je bilo prizanešeno s kulturnim programom, kakor na

Blagovni imenujejo občudovanje svojih cicibanov in šolarčkov. V preteklem letu so uspeli poasfaltirati tri krajše cestne odseke (do Zupanca v Primožu, na Rozaliji in mimo gasilskega doma), postaviti tipsko avtobusno postajo in končno »prodati« znamenito cinkarniško deponijo. To zadnje je Peperko označil kot dokončno ekološko sanacijo Proseniškega, čemur pa presenetljivo ni nihče žvižgal. Kar niti ni bilo nepričakovano, kajti vse je kazalo, da so krajanje iz »uporne« 8. VE praznovanje večinsko bojkotirali.

»Bojkotirali« pa sta ga tudi nagrajeni učenki Eva Šolinc in Paskal Juranec (ki sta menda nekje na počitnicah) in je šolsko priznanje iz rok malega župana prevzela le Larisa Sevšek. Vse tri niso le vestne nabiralke odličnih ocen, temveč so tudi literarno, glasbeno in še kako drugače nadarjene.

KS je letos podelila dve priznanji KS Blagovna, za dvajsetletnico delovanja je enega dobilo Športno društvo Dole (predsednik Ivan Jug je tudi podpredsednik sveta KS), če sem prav razumel, predvsem za zasluge pri malonogometnem dogajanju, in Jože Gajšek za svoje preteklo predsednikovanje svetu KS in še vedno trajajoče predsedovanje gasilcem. Ob tem je bil zanimiv »gostilniški« komentar enega od navzočih poznavalcev domačih razmer, da vodstvo KS s priznanjem Gajšku popravlja krivico, ki so mu jo storili volivci, ko ga na volitvah niso več podprli. Res, Blagovna je bila od nekdaj nekaj posebnega.

Javni pohvali sta dobili tudi njihovi gasilski desetini, ki sta zmagali na občinskem tekmovanju, pionirska desetina Marjete Gajšek in desetina Člani B Jožeta Mastnaka - Marjana. Mastnak je uspeh »gasilskih legend« zanimivo komentiral - da ni tako težko zmagati na občinskem tekmovanju, kot je težko prej izločiti domačo konkurenco. Misli je na društveno rivalsko desetino Člani B 1.

Istočasno je za gasilskim domom potekalo tudi gasilsko tekmovanje, ki pa razen sodniške

ekipe ni menda nikogar kaj prida zanimalo. Trodelni napad je sicer gasilska olimpijska disciplina, toda je kljub temu prav dolgočasna zadeva, ki tudi samih gasilcev preveč ne mika. Do četrte ure pred zaključkom tekmovanja je tekmovalo le 5 desetini, v vodstvu pa so bili Ponkovičani.

Praznovanje se je nadaljevalo v stilu klasične gasilske veselice, torej z veliko organizatorji in bolj razredčeno množico konzumentov veselične kulture. Tudi gasilske veselice niso več, kar so bile. Mladi gasilci in gasilke, med njimi je bilo nekaj prav seksi »naštimanih«, so vneto ponujali pijačo in jedajo, še mlajša ekipa je »kšefala« s srečkami (na »lagerju« so imeli kar 240 dobitkov), gostujoči gasilci, pohodniki in gostje so se borili z golažem, ansambel Mikola s pevko, ki so jo odlikovale dolge noge, kratko krilce in markantni »balkoni«, pa je z udarno Avsenikovo Golico nakazal smer nadaljnega dogajanja. Tudi ob 22. uri, ko je večerni hlad že naredil svoje, ni bilo kaj bistveno drugače.

F.K.

Larisa Sevšek

Ivan Jug

Anketa

Bili smo na dopustu!

Brezskrbnost dopustniških in počitniških dni je več ali manj za nami. Kako in kje smo jih preživel, o smislu, radostih in težavah dopustovanja, o denarju pa o domači poletni sceni in še o vsem mogočem smo klepateli s šentjurskimi občankami in občani.

Martin Perčič, kmet iz Planinske vasi:

O dopustu sploh ne razmišljam, ker zanj nimam nobene možnosti; v hlevu me vedno čaka 22 krav, z ženo pa sva praktična sama doma. Tudi sicer dopusta nikoli nisem imel in tudi ne bi mogel reči, da si ga želim. Le kakšen izlet si privoščimo, na primer v Olimje ali na veliko Planino, se malo razgledamo in kaj dobrega pojemo, to je vse. Sem pa vesel, ko v teh poletnih mesecih prihajajo pogostejše domov otroci z vnuki, usedemo se pod lipo, žena speče domači kruh, kaj vržemo na žar in nam tu v Planinski vasi nič ne manjka.

Poletna ponudba na Planini je bolj žalostna: mogoče kak pir v gostilni.

Družina Majcen iz Šentjurja:

Letos smo bili na Rogli 10 dni v zasebnem apartmaju, da, seveda predvsem zaradi otrok - 18-mesečne maje in 4-mesečne Tatjane, z ženo bi sicer gotovo raje šla na morje. Ampak Rogla nas je prijetno presenetila: čudovita narava in klima, temperature okrog 20 stopinj, urjena igrišča in igrala za otroke,

hotelske animacije za goste, športne možnosti, sprehodi... Skratka čista desetka za Roglo. Vse skupaj nas je stalo okrog 100 tisočakov.

Da, tudi s šentjursko poletno ponudbo gre na bolje. Radi zahajamo na bazen, ne toliko zaradi kopanja kot na pijačo in druženje.

Alojz Modic iz Primoža:

Letni dopusti so zame zakon, so nepogrešljiv del mojega letnega življenjskega ritma. Letos sem si skupaj z družino privoščil 15-dnevno pohajkovanje s kamp prikolico na relaciji od Zadra do Budve. Začeli smo s Plitvicami in nadaljevali s Krko, Zadrom, Bračem in tako naprej vse do Črne gore. Več smo si ogledovali, kot poležavali na obali. Vtisi so ugodni, Hrvaška je razmeroma draga in polna, zlasti Čehi so s svojo množičnostjo in »socialistično folkloro« morda že rahlo moteč element. Prijetno me je presenetila Črna gora: lepe plaže, prijetni lokalčki na obali in nizke cene, gostje pa so skoraj izključno domači. Po moji oceni je Črna gora kar pol cenejša od Hrvaške. Ja, sem kar užival, a moram priznati, da sem prišel domov pošteno utrujen - in potreben dopusta.

Matevž Koleča iz Šentjurja

Letošnje poletje je bilo obdarjeno z vročino, zato sem veliko časa preživel v naravi, nekaj kratkih dni pa tudi na morju na otoku Krku v družbi prijateljev. Ker je Šentjur med poletnim časom bolj ali manj

zaspano mesto, si moramo mladi sami poiskati zabavo, zato sem večino večerov preživel v krogu Študentskega kluba mladih Šentjur. Iziv poletja je bil dolgi pohod v Zagreb, ki ga je organiziral ŠKMŠ. Ob koncu poletja pobudo prevzemajo študijske obveznosti na fakulteti.

Andrej Jazbec iz Šentjurja

Letošnje poletne počitnice sem pričel z enotedenskim oddihom v Novem Sadu, kjer sem si predvsem zaradi radovednosti in družbe ogledal tamkajšnji festival glasbe in gledališča

Exit in moram reči, da sem bil nad videnim precej navdušen. Kasneje je žal zaradi časovne stiske kakšno potovanje ali dopust na morju splaval po vodi, je pa ostalo dovolj časa za ogled letošnjega Koupafesta v Podzemlju in udeležbo na dolgem pohodu, ki ga vsako leto organizira domači študentski klub. Mesec dni sem delal v šentjurski knjižnici in tudi s tem koristno porabil čas in pripomogel k izboljšanju stanja na že pregovorno vedno praznem študentskem računu. Zadnje avgustovske dni in začetek septembra bom namenil predvsem učenju in opravljanju študijskih obveznosti, ki so mi še ostale.

Zvonko POVALEJ s.p.

Loka pri Žusmu 25, 3223 Loka pri Žusmu

tel.: 03/ 78 10 356,

fax: 03/ 78 10 357

gsm: 041/ 675 643

kleparstvopovalej@siol.net

KLEPARSTVO POVALEJ

MONTAŽA:

- JEKLENIH KRITIN
Tuffile, Academi,
Romatife, Oberon, Corona
- OPEČNIH KRITIN

50 LET GARANCIJE!

50 LET GARANCIJE!

50 LET GARANCIJE!

Pričakujemo vas na našem razstavnem prostoru na MOS Celje

100 let železniške proge Grobelno - Rogatec

16. decembra bo poteklo natanko 100 let, ko je bila predana prometu železniška proga Grobelno-Rogatec.

Pred desetimi leti, ko smo praznovali 90-letnico, so občinski možje za proslavo pokazali veliko mero razumevanja in skupno smo prejeli čestitke za enkratno organizacijo v Šentjurju pod taktirko Slavka Špura, vodje organizacijskega odbora, in Vere Marot, ki je povezovala in usklajevala dejavnosti celotne prireditve.

Za letošnjo 100-letnico vemo, da ne bo kopija 90-letnice, Vere Marot v organizacijskem odboru ni, časi pa so se tudi spremenili. Muzejski vlak s 400 povabljenimi gosti bo pričel vožnjo 6. septembra ob 10 minut čez enajsto v Celju. V Šentjurju se bo ustavil ob 11,15 uri, proslava pa bo v Grobelnem. Upam, da se bodo naši someščani potrudili in prišli v Grobelno.

Zaprosil sem Vinka Jagodiča, odličnega poznavalca razmer na železnici, tudi nekdanjega predsednika SIS za železniški in luški promet, da napiše članek za Šentjurske novice, žal mu je bolezen preprečila, da uresniči svojo zamisel. Tako sem moral sam prevzeti to nalogo, skupaj s sogovornikoma, železničarjema, ki sta zapustila velik delovni pečat na tej progi.

Prvi med njima je Martin Dietinger, sedaj stanujoč v Cirkovcih pri Kidričevem, drugi pa Vladimir Leskovar, sedaj živč v Spodnjih Lažah. Oba sta takoj po 2. svetovni vojni začela z delom na železnici in dobro poznata problematiko rogaške proge skozi vso zgodovino.

Proga do Rogatca je bila zgrajena leta 1903, naprej na Hrvaško pa leta 1930. Lokomotiva, ki jo danes lahko vidite na mariborskem kolodvoru serije 151, je bila prva, ki je vozila po rogaški progi. Najbolj znana parna lokomotiva serije 53 pa se danes ponosno prikazuje na postaji v Rogatcu. Ta je vozila po 2. svetovni vojni.

Martin DIETINGER je delal kot vlakovni odpravnik na vseh postajah rogaške in savinjske proge ter na večini postaj glavne proge. V Celju je

bil tudi pomočnik šefa postaje. Od leta 1945 je delal na železnici vse do upokojitve leta 1986. Med drugim je povedal, da je leta 1947 delal v Šmarju kar v baraki izdelani iz vagona. V baraki je bilo vse: pisarna, čakalnica in vse ostalo. Postajna zgradba se je takrat gradila, ker je bila prejšnja bombardirana. Še najbolj so mu v spominu ostali potniki - romarji, ki so prišli na božjo pot k Svetemu Roku, potem pa nadaljevali v Savinjsko dolino obirati hmelj. Peljali so se kar s tovarnimi vagoni, iz katerih je bil prej razložen premog.

Vladimir LESKOVAR je delal kot vlakovni odpravnik na mnogih postajah na štajerskem in celo v Makedoniji. Bil je šef postaje v Grobelnem v letu 1951, ko sta bila sodelavca z Dietingerjem. Na železnici je pričel leta 1945 in končal kot šef postaje Poljčane leta 1983.

Spominja se, kako veliko dela je bilo na postaji Grobelno, čeravno je bilo vlakov manj kot danes. Na progi Grobelno-Rogatec ni bilo zavarovanja z varnostno napravo, vse je bilo odvisno od človeka, pa vseeno ni bilo v 100-letnici večjih nesreč.

Šele po 2. svetovni vojni je vlak začel voziti tudi do Celja. Tovarna stekla v Straži Humu na Sutli je takrat kot tudi danes predstavljala največjega uporabnika te železnice.

Danes je marsikaj drugače, kako tudi ne, 100 let ni kratka doba. Proslavo tega jubileja so si vsekakor zaslužili tako železničarji kot naši krajani.

Franc PEŠEC

Muzej južne železnice

Niti predstavljala si nisem, kje je ta muzej, kaj šele da bi vedela, da si zasluži same presežnike... Je edini muzej v Sloveniji, ki hrani materialne ostanke razvoja južne železnice v originalni stavbi iz začetkov južne železnice - stavba je bila zgrajena leta 1846, ko je mimo Šentjurja in drugih krajev ob južni železnici prvič peljal vlak. V njem je tudi najboljše zbirka dokumentov, listin, načrtov in fotografij, povezanih z južno železnico. V muzeju so zbrani tudi pripomočki,

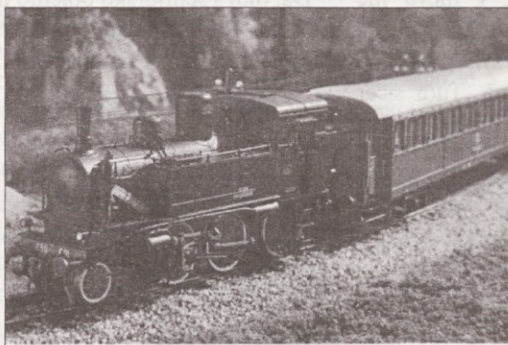
ki so jih železničarji uporabljali pri signalizaciji, pošiljanju in sprejemanju sporočil, žigi, uniforme in še in še. Ta muzej pa dopolnjujejo zunaj razstavljeni predmeti, ki nazorneje prikazujejo sistem delovanja železnice v preteklosti. In vsi ti predmeti še vedno živijo (to je tudi najpomembnejše), saj ob vsakem izmed njih Mihael Bučar pripoveduje »Take dokumente pa so imele žene železničarjev, da so lahko z vlaki potovale zastoj;

poglejte jugoslovanski grb v knjižici s kljukastim križem - to ti je protislovje, a kaj ko Jugoslavija še ni bila pripravljena na življenje po osvoboditvi. Za rojstvo Muzeja južne železnice je v celoti zaslužen Mihael Bučar, načelnik železniške postaje v Šentjurju, sicer pa neutrujen zbiralec oziroma kot sam pravi, iskalec predmetov, povezanih z železnico, in človek, ki ima vse zasluge, da vsi ti predmeti so, da so popisani, da je okolica muzeja urejena, da je obnovljena originalna železničarska stavba in tudi za to, da bo šentjursko železniško postajo krasila lokomotiva.

Mihael Bučar ima namen v prihodnosti svojo zgodbo o posebnem vonju železnice, ki ga on diha še celo poklicno življenje in ki ga diha tudi prek vseh zbranih predmetov, pripovedovati v zborniku ob 160-letnici južne železnice - del svoje zgodbe pa bo objavljati tudi v Šentjurskih novicah.

In se vprašajmo, koliko nas ve, kje je ta muzej? Smo sploh vedeli, da je v Šentjurju? Odprt že od leta 2000? Priznam, sama nisem tega vedela do pred kratkim.

N. G.

Izbran projektant za knjižnico

Končan je razpisni postopek za izbiro projektov oziroma projektanta za izgradnjo stavbe za potrebe knjižnice in pošte. Posel je za ceno 5,6 milijona SIT dobil Inženiring biro d.o.o. Maribor. Projekti naj bi bili narejeni do konca septembra, nakar se bo šlo takoj v izbiro izvajalca. Že pred koncem leta naj bi gradbinci začeli z deli.

Izgradnjo stavbe skupaj financirata Pošta Slovenije in Občina Šentjur in sicer v razmerju 1 : 2. Pošta bo imela eno etažo, knjižnica pa dve v skupni površini okrog 800 m². Po okvirni oceni bodo gradbena dela za knjižnico stala okrog 200 milijonov SIT. Vodja oddelka za družbene službe Edi Peperko je povedal, da je kulturno ministrstvo za ta projekt namenilo 64 milijonov SIT in je tako finančna konstrukcija za knjižnico zaprta. Oprema naj bi predvidoma stala še dodatnih 40 milijonov SIT.

Deseta in enajsta žrtev Slivniškega jezera

Zadnja nesrečnika sta 24-letni Jani Tomplak iz Bukovja in 27-letni Roman Recko iz Jelc.

Nesreča se je zgodila v nedeljo zvečer, 17. avgusta, ko se je vesela fantovska družba ustavila ob skoraj 30 stopinj toplem Slivniškem jezeru. Jani in Roman sta sklenila preplavati jezero, njuna kolega pa sta ju čakala na obali. Ko ju le predolgo ni bilo nazaj, sta menila, da sta si Jani in Roman privoščila fantovsko šalo in izplavala nekje drugje, zato sta odšla domov. Toda ko Janija in Romana tudi naslednji dan ni bilo domov, je bilo razlogov za alarm več kot dovolj. V torek, 19. avgusta, so potapljači nesrečna fanta potegnili mrtva iz jezera.

Kaj se je dogajalo v jezeru, se lahko le ugiba. Ker sta oba utonila na istem mestu, je zelo verjetno, da je Jani poskušal neuspešno pomagati Romanu, ki je bil menda zelo slab plavalec, Slivniško jezero pa je pogoltnilo oba. Jani in Roman sta že deseta in enajsta žrtev v četrstoletni zgodovini Slivniškega jezera.

Predstavljamo male župane in njihove krajevne skupnosti

Edi Peperko in KS Blagovna

Edi Peperko, 43 let, je višji upravni delavec in skoraj že »od rojstva«, to pomeni 22 let, občanar. Svojo kariero je začel kot profesionalni sekretar ZSMS, potem ga je pot vodila preko oddelka za ljudsko obrambo in DOPS-a na mesto vodje občinskega oddelka za družbene službe, kjer si sedaj služi kruh. Še prej in vmes je preživel pestro brigadirsko življenje; v različnih mladinskih brigadah je kot brigadir in funkcionar preživel skupaj več kot leto dni svojega življenja.

Edi Peperko je doma iz Loke pri Žusmu, od leta 1989, ko se je z družino preselil v Zlateče, je krajan KS Blagovna.

KS Blagovna ima okrog 360 gospodinjstev in 1400 prebivalcev, ki živijo v devetih naseljih. Je bila prvo območje v šentjurski občini, ki se je organiziralo kot KS, svojo identiteto oziroma skupne interesne točke so krajanji našli v takratnem tako imenovanem plinskem območju. Kot kaže letošnje dogajanje okrog suhega odlaganja sadre, je usoda KS trajno tesno povezana z dogajanjem v celjski Cinkarni.

Letni proračun KS znaša 10,5 milijona SIT, od tega dobijo 9 milijonov iz občinskega proračuna, 1,5 milijona pa bodo znesli prispevki občanov.

G. Peperko, kaj bistveno označuje vaša KS?

»Morda to, da smo nekakšen tampon med Šentjurjem in Celjem, med celjskim industrijskim bazenom, zlasti mislim na Cinkarno, in šentjurskim bolj podeželskim zaledjem. Lahko bi celo rekel, da smo hkrati predmestje Celja in Šentjurja. Za naše območje je značilna nadpovprečna zaposlenost ter tudi nadpovprečno število podjetnikov in večjih usmerjenih kmetij. Okrog 60% zaposlenih hodi na delo v Celje. Prav ta razdvojenost med Celjem, kamor teži naše gospodarstvo, in Šentjurjem, ki je naše nesporno kulturno in upravno središče, je naša druga značilnost. To je tudi vzrok, da kljub zgodovinskim koreninam Blagovna nima pravega središča, takšnega z župniščem, gostilno, kulturno dvorano ob šoli itd., in ne tiste tradicionalne pripadnosti kraju, ki je marsikje pomemben vzvod razvoja. Čeprav se lahko pohvalimo z več kot stoletno šolsko in gasilsko tradicijo. Je pa res, da se zadeve v zadnjem času odločno menjajo in zlasti mladi Blagovničani so vedno pripravljeni s ponosom priseči na svoje krajevno poreklo. Ta trend skušamo podpirati tudi v vodstvu KS s promocijo kraja preko našega krajevnega praznika, grba, majic in kopic s krajevnimi obeležji in podobno.«

Cinkarna je takorekoč vaša usoda, ob letošnjem dogajanju v povezavi z deponijo Za travnikom pa ste postali celo pravi medijski hit. Svet KS je potegnil odločilne poteze v pogajanjih s Cinkarno, dogajali so se vam zbori in protizbori volivcev, slišali smo zahteve po odstopu vodstva KS, marsikaj pa še sploh nismo slišali. Kako bi v nekaj stavkih povzeli vso to prerivanje?

Za vodstvo KS je bila zadeva jasna: imamo mokro cinkarniško deponijo, ki je nepreklicno tudi naš problem. Nemogoče jo je kar tako odmisлити. Prepričani smo, da je suho odlaganje sadre tisti ukrep, ki pomeni rešitev, tako sanacijo obstoječega stanja kot tudi v določenem času nepreklicno prekinitev cinkarniškega onesnaževanja. Zavedamo se

dejstva, da lahko tudi suho odlaganje sadre prinese s seboj nekatere ekološke probleme, mislim predvsem na hrup v času obratovanja in prašenje titanove sadre, toda zaradi teh možnosti nikakor nismo bili pripravljeni pristati na status quo, ki dejansko ne vodi nikamor. Dogajanje ljudstva, to je dvojje zborovanj krajanov 8 VE, je le znamenje angažiranja občanov, enih za, drugih proti, žal dokaj pozno, vsekakor potem, ko je svet KS že našel skupna oprijemališča s Cinkarno. Čeprav mi takšna razdvojenost ni ravno najbolj všeč, je imela pozitivne učinke na dogovarjanje s Cinkarno.«

Zakaj je Cinkarna sploh pristala na odškodnino, če gre v bistvu za sanacijo obstoječe deponije?

»Ne gre za odškodnino, temveč za ceno našega soglasja za spremembo odloka. Če se bo kasneje pokazalo, da ima suho odlaganje sadre negativne okoljske učinke, imamo vsa vrata za morebitne odškodnine na široko odprta. Isto velja tudi za neposredne sosedo v 200-metrskem pasu. Ti so dobili določene denarne zneske zaradi pričakovanih motečih vplivov, na primer ropota na gradbišču ali manj prijaznega pogleda na okolico. Še enkrat poudarjam: v dogovoru s Cinkarno nihče ni dobil ničesar na račun drugega, vsakdo, ki ni zadovoljen z dogovorom, lahko naprej uveljavlja svoje zahteve, za katere meni, da je upravičen.«

Kaj pa zahteva »Slakanovega« zbor krajanov, da svet KS odstopi, ker naj bi odločal v nasprotju z interesi in stališči krajanov?

»Svet KS je svoje sklepe sprejel v skladu s statutom in v tej zahtevi ni nič nelegitimnega ali nelegalnega. Zgodila sta se zbor in protizbor krajanov, oba s približno enakim številom udeležencev (45 oziroma 46), oba s formalnega stališča sporno sklicana, ki sta postavila povsem nasprotujoče zahteve. Občani 8.VE imajo po določenem postopku pravico odstaviti le svojega predstavnika v svetu KS in nič več. Če pa bodo prepričali večino krajanov v KS, da je vodstvo KS ravnalo narobe, obstajajo zakoniti postopki, kako zamenjati vodstvo.«

Znano je, da KS Blagovna kar dva mandata ni imela svojega zastopnika v občinskem svetu. Kaj je bilo temu vzrok?

»Nekoliko prav gotovo tudi indiferenten odnos do strankarstva, več pa je kriv volilni sistem. Blagovna je v II. VE skupaj z Dramljami

in Ponikvo, ki imata več volivcev in stranke postavljajo na prva mesta kandidate iz teh KS. Ampak zdaj so se zadeve že uredile in imamo v občinskem svetu celo dva svetnika, Bračkota iz SLS in Jančiča iz SMS. V jeseni, ko bomo dobili okrog 20 novih gradbenih parcel, kar pomeni okrog 100 novih krajanov, se bodo tudi ta razmerja nekoliko spremenila, ker bomo po številu prebivalcev prehiteli Dramlje.«

Kako je biti predsednik sveta KS Blagovna?

»Naporno. V pisarni imamo tajnico le dve uri tedensko, predsednik in področni svetnik pa morata biti na razpolago krajanom neprekinjeno. Organizirani smo tako, da svetniki iz posameznih VE niso le načrtovalci določenih dejavnosti, temveč so tudi organizatorji in izvajalci planiranih del.«

Kakšna je režija v vaši KS in kakšen je vaš honorar?

»Tajnica nas stane letno okrog 300 tisočakov, vse druge funkcije so neplačane. Prav to dejstvo, da vse delamo prostovoljno, ja, po brigadirsko, bi lahko rekel, je marsikdaj izjemno močno pogajalsko stališče vodstva KS pri zbiranju soudeležbe krajanov.«

In še nekaj stavkov o načrtih. Razmišljate o občini, drugačni organiziranosti? Boste šli v popolno devetletko?

»Ne, nič takega nam ne roji po glavi. Naša preokupacija bo še naprej izgradnja lokalne infrastrukture (ceste, krožišče na Selah, pločnik v Dolah, javna razsvetljava, izgradnja avtobusnih postajališč...). Zdaj ko imamo zagotovljen cinkarniški vir financiranja, bo šlo vse hitreje in lažje. Vse drugo ostaja v utečenih tirnicah, ostajamo navezani na Šentjur (kulturno življenje, šola, uprava, pokopališče...). Naša šola bi po številu učencev sicer presegala na primer šolo v Dobju, vendar menimo, da je sedanja vezanost na OŠ F. Malgaja boljša rešitev.«

Kaj menite o organiziranosti lokalne samouprave, o vlogi KS?

»Prepričan sem, da KS imajo svojo vlogo in bodo v določeni obliki ostale. Sveti KS naj le ostanejo, dobro pa bi bilo spremeniti tajniško službo, jo nekako vezati na profesionalne občinske uslužbenke.«

Kakšna pripomba na delo novih občinskih oblasti?

»Ne, to pa ne, sem tam v službi.«

F.K.

Bazenjenje 2003

The Stroj »razbil« Šentjur

Po kratkem poletnem oddihu in premoru so se v Študentskem klubu mladih Šentjur, spet lotili večjega projekta ter v sklopu Šentjurskega poletja, organizirali bazensko prireditev, ki dobiva vedno večje razsežnosti in vedno več privrženecv.

Letos so jo organizatorji ustvarili na precej višjem nivoju in priredili pravi poletni žur.

Kot je že v navadi, je bil tudi tokrat na dan prireditve, 22. avgusta, ves dan prost vstop na bazen, kar je letos izkoristilo precej več obiskovalcev v primerjavi s preteklim letom. Pred žgočim soncem, ki to poletje sploh ni več presenečenje, so se eni skrivali v vodi, drugi v senčki ob osvežilni pijači, vse bolj pa se je stopnjevalo vzdušje ob napetem pričakovanju iger četvork, ki so vsekakor bistvo bazenjenja. Brez tega pač ne gre, saj je bilo tudi tokrat zanimanje tekmovalnih ekip veliko. Po stari navadi so se pomerili v petih zanimivih (objvodnih) igrah, ki so bile predvsem prava poslastica za gledalce. Potek iger in celotnega dogajanja na prizorišču je komentirala voditeljica Jasmina Kandorfer, glavni sodnik Jure Raztočnik je s svojo sodniško ekipo bdela nad tekmovalci. Leti so se ponovno preizkusili v bolj ali manj znanih disciplinah. Plavalci so štafeto, šprintali po vodi z

zavezanimi rokami, prenašali preluknjano vedro, napolnjeno z vodo, od enega izvora k drugemu, na polivinilasti stezi, politi z vodo in milnico, glavna atrakcija pa je bilo ponovno drčanje v daljavo.

V zaključnem finalu dveh ekip so se pomerili, lanski zmagovalci Tjulni, v nekoliko spremenjeni postavi (Tomaž Kolman, Gašper Tanšek, Janez Poš in Anže Sotlar) ter ekipa Glasbeniki (Miran Šmid, Jure Godler, Igor Cesar in Uroš Rožej). Slednja je brez težav premagala Tjulne, ki se jim je zataknilo pri napihovanju blazine. Tretje mesto so si priigrali, prav tako stari znanci, nekoč že zmagovalci, Weltrekorderji (Boštjan Plošnik, Sebastian Jazbinšek, Aleš in Matjaž Slemenšek). Vse tri zmagovalne ekipe so prejele tudi lepe nagrade.

Igre so se zaključile, zmagovalci so bili znani, predstave pa še zdaleč ni bilo konec. Prireditev se je pravzaprav šele dobro začela.

Proti večeru se je dogajanje prestavilo pod šotor, ki je bil postavljen na igrišču, kjer so obiskovalci

pričakovali koncerte. Kot prvi so občinstvo ogrevali že dobro znani domačini Žurdov. Za njimi je nastopila skupina The Stroj, ki je s svojimi značilnimi zvoki tolkal še dodatno razgrela obiskovalce ter popolnoma navdušila s svojo, malo drugačno predstavo. Za konec pa so vsi prisotni lahko porabili svoje zadnje moči še za plesanje, petje in divjanje ob nastopu Kingstonov, ki so zabavali občinstvo do druge ure jutraj, ko se je glavno dogajanje počasi zaključilo.

Obisk je bil rekorden in obiskovalcev je bilo polno tako pod šotorom kot tudi na vrtu, ob bazenu. Prireditev ne ostaja popularna samo med mladimi, temveč so se je v večjem številu udeležile tudi starejše generacije.

Za varnost je bilo dobro poskrbljeno in sama prireditev je minila brez izgrediv. Organizatorjem je torej uspelo izpeljati še eno Bazenjenje, ki očitno postaja vse bolj priljubljena popestritev poletnega dogajanja.

MK

Šranganje v Slatini

Fantje iz Slatine pri Ponikvi so s tem fantovskim običajem v roku dveh mesecev od doma pospremili kar dve Pevčevi dekleti – Klavdijo in Karmen.

V soboto, 16. avgusta, so šrango pripravili drugič. Na prizorišču je bilo živahno že vse dopoldne. Fantje so pripravljali vse potrebno za

cepci, klepanje kose... Zdolškov Klemen je na belem konju kot klicar šel na dom neveste.

Tokrat je šla k poroki Karmen. Ker je njen izvoljenec doma izpod Pohorja, je svate sredi Slatine čakala debela »šranga«. Nevesto so po pometenih cestah, posuti z rožami in pod velikim pisanim sončnikom pripeljali do sence, kjer je skupaj s svojo poročno pričjo lahko opazovala, kako se njen izvoljenec in svatje trudijo, da bi premagali to veliko oviro. Pa to ni bilo tako enostavno, saj je bila odkupnina 10 milijonov hudo visoka, naloge pa tudi niso bile enostavne. Poleg reševanja ugank je moral ženin še dokazati, da pozna vrste lesa, slukniti je moral iz steklenice, v kateri sta bila dva (nekoč živa) močerada. Dobra volja je bila tako na strani svatov kot tudi šrangarjev, zabavali pa so se tudi gledalci.

Svate izpod Pohorja pa tudi niso bili od muh. Rešili so nekaj nalog, odkupili nekaj žeblicev iz ploga, zbili odkupno ceno na solidno vsoto in s pomočjo šrangarjev prežagali šrango. Lepo Karmen so odpeljali na civilno poroko v Šentjur, pred oltar pa v ponkovško cerkev.

M. L.

Ponkovški gasilci so feštali

Lansko leto so praznovali okroglo obletnico, letos pa so pripravili drugo nočno tekmovanje za pokal KS Ponikva. 2. avgusta sta bila na igrišču za šolo postavljena dva zasilna šotora, tovrnjak za oder in vojaški šotor za šank. Sprva je kazalo, da bo več tekmovalcev (16 desetih članov in članic domača ekipa izven konkurence) kot obiskovalcev, nato pa so tekmovanje, ansambel Sijaj, predvsem pa pijača in jedaja pritegnili kar nekaj Ponkovljanov in okoličanov.

Franc Hrovatič je bil predsednik tekmovanja, Ivan Buser, ki je tudi gonilna sila ponkovških gasilcev, pa vodja tekmovanja. Ekipa so tekmovali v suhi vaji ter v vezavi sekirce. Rezultate so si strokovno zapisovali v prenosni računalnik, da pač ne bi pozabili ali pa da ne bi prišlo do kakšnih nesporazumov.

Zmagovalci: pri članih; desetina iz Zg. Bistrice, pri članicah: desetina iz Loč.

Kljub nekaj nevšečnostim, kot je izpad električnega toka, je noč gasilcev minila mirno in je popestrila vroč avgustovski večer. Čeprav se je večina gasilcev in prisotnih kmalu po razglasitvi rezultatov pobrala domov.

M. L.

Ženin se je moral preizkusiti v ročnih spretnostih

»akcije«, harmonikar je skrbel za prijetno vzdušje, nabralo pa se je tudi nekaj radovednežev. Prikazana so bili nekatera pozabljenega kmečka opravila, kot sekanje drv, mlatenje pšenice s

Tradicionalni ŠKMŠ dolgi pohod

Peš v Zagreb

Vremenoslovci letos niso ravno najbolj priljubljeni ljudje na televizijskih ekranih. Po preletu domačih in svetovnih dogodkov nas ponavadi spravijo v obup z navedbami števil, ki so v zadnjem času le malce nižje od psihološke meje 40 senčnih Celzijevih stopinj. In kaj je v takih razmerah lahko lepšega od počivanja v senci v kratkih hlačah z vilico za obračanje čevapčičev v eni in kakšnim pregrešnim napitkom v drugi roki?

Pravzaprav nič. Obstajajo pa podvigi, ki že dolga leta nasprotujejo vsem racionalnim idejam poletnega počivanja, a lahko privedejo do podobnih občutkov ekstaze in zadoščenja. Cilj sedmega dolgega pohoda ŠKMŠ je letos postala prestolnica *lijepe njihove*. Načrtovan je bil relativno enostaven tridnevni pohod v času od 19. do 21. julija, s prvim postankom na slovenski strani in drugim

prenočiščem na severni strani Medvjednice. Pot prvega dne nas je vodila v samo osrčje Kozjanskega, ki nam je v z g o d n j i h jutranjih urah postreglo s srečanjem z l o k a l n i m j u t r a n j i m sprehajalcem, ki

je ves krvav ter nariban od avtomobilske gume trdil, da je narezal 24 pripadnikov južnega bratstva in da ga oni ne bodo j....i v glavo. Groteskna podoba iz Jenkijeve preroške poezije je kmalu izginila na stransko cesto, mi pa smo nadaljevali proti prvemu gorskemu cilju Virštanju. Prve poškodbe so tam privedle do odstopa nosilca rumene majice, hudo žalost ob njegovi izgubi pa je nadomestil kozarček rujnega virštanjskega pri družini Grobelšek, ki je v jutranjih urah že pridno delala v vinogradu. Virštanjski griči so nam v nadaljevanju ponudili zanimivo in peklensko vročo pot proti Bistrici ob Sotli, na kateri nas je med drugim ustavil tudi lokalni policist v sumu, da poskušamo pretihotapiti nekaj Irancev in Pakistancev preko državne meje. Utemeljen sum je po pogovoru v tekoči slovenščini

z vsemi Iranci in Pakistanci postal neutemeljen, zato nas je šokiran ob novici o cilju našega pohoda smehljajoč prepustil v nadaljnje trpljenje. Tabor prvega dne je postala parcela pod hrastom prijaznih lastnikov manjše veleprodajne trgovine na začetku Bistrice ob Sotli, ki so nam ponudili hotelsko razkošje v obliki tekoče vode in dokaj pozno odprte trgovine (merila udobja se ti na pohodih nehoti spremenjajo).

In potem smo smrčali...

... do tretje ure zjutraj. Pospravljanje šotorov, improviziran zajtrk in brezupni poskusi utišanja pobesnelega hišnega psa, ki mu je skupina neprespanih pohodnikov predstavljala cilj jutranjega izliva besa in sline. Prehod državne meje je bil povsem neboleč, težko pa Vam opišem izraz na obrazu carinika, ki si nikakor ni znal pojasniti dejstva, zakaj hudiča bi si nekdo želel peš v Zagreb. Prvi zgodovinski kilometri v tuji državi so bili preprejeni z mešanimi občutki, saj v okolici nevzdrževanega ter srednje zapuščenega Kumrovca ni bilo moč srečati drugega vozila kot policijskega. Cilj drugega dne je bil kraj z imenom Jakovlje, do katerega nas je ločilo dobrih trideset kilometrov pretežno ravninske hoje. Na tem mestu gre pohvaliti nikoli opevano prijaznost domačinov,

ŠKMŠ dolgega pohoda v Zagreb so se udeležili: Tanja Jazbinšek, Monika Jevšnik, Irena Belej, Matija Jazbec, Jure Bračun, Sandi Potočnik, Andrej Jazbec, Matevž Koleča in Sergej Brilej.

ki so nas kljub odličnemu navigatorstvu vedno pravilno usmerjali ter se podtalno hahljali z neizrečenim stavkom na ustnicah "vidi ove lude Janeze". Ravnina, vročina, Sljeme v daljavi ter še enkrat ravnina. Občasno moralno sesutost so prekinili obupani klici po zaključku pohoda, ki pa so vsaj za mene izredno vzpodbujajoči in naravnost kličejo po še. Jakovlje smo dosegli ob času, ki je ob nedeljah še najbolj primeren za lenoben počitek po kosilu. Razne poškodbe in ponedeljkove obveznosti so grozeče oznanjale prvi neuspešen pohod v vsej zgodovini Študentskega kluba mladih Šentjur, zato se je trojica najbolj norih odločila, da bo poskusila

osvojiti cilj še isti dan. In smo šli. Tretji dan pohoda se je tako prestavil na drugega. Priznati moram, da mi včasih kar paše iskanje lastnih psihičnih in fizičnih mej, ta preizkušnja pa je bila kot naročena za to.

Po nekaj kilometrih je bilo ugodja ob iskanju navedenih mej konec.

Začetno ravnino je nadomestila hoja po vseh štirih v zahodno strmino Medvjednice kot edine prestale naravne ovire do Zagreba. Dolgi kilometri brez žive in kakršne koli druge duše, obcestno koruzo je nadomestila horda dreves. In potem se je

kot blažena vpisana ocena zadnjega opravljenega izpita pred nami pokazal Zagreb. Padli smo v njegov objem, v katerem smo ovekovčili nekaj obveznega dokaznega materiala in nato v sedlu spremljevalnega vozila v poldrugi uri odbrzeli v rodne kraje. Prehod državne meje je bil spet neboleč, presenetil pa nas je nek drug carinik, ki je v naši utrujenosti in smrdeči podobi prepoznal lude Janeze, ki jim je v dveh dneh uspelo prehoditi trnovo pot do Zagreba. Zahvala in čestitke gredo vsem udeležencem pohoda, vsem obcestnim dobrotnikom, spremljevalnemu vozilu ter rumeni krogli, ki je poskrbela, da nam niti za najmanjši trenutek ni bilo hladno.

s.p.

radio 93,7 87,6

Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)

RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

Alenka Testaniere, vodja Turistično informacijskega centra Šentjur

Turizem smo ljudje - tudi v šentjurski občini

Nekdaj priljubljeno turistično geslo dolgo časa na geografskih širinah in dolžinah šentjurske občine ni pretirano veljalo. Prejšnja zasedba šentjurskega občinskega sveta je leta 2001 sprejela odlok o ustanovitvi Turistično informacijskega centra (TIC) Šentjur, ki je začel delovati novembra 2002. Tudi v turizmu smo tako v naši občini kot še na marsikaterem področju začeli organizirano delovati nekaj let kasneje kot marsikje v Sloveniji. Zamujeno skuša sedaj s polno paro nadoknaditi Alenka Testaniere, vodja šentjurskega TIC-a. Diplomirana umetnostna zgodovinarica in profesorica francoščine je domačinka iz Vodruža, ki je po opravljenem pripravništvu v celjskem muzeju sprejela izziv razvijanja turizma v šentjurski občini. Pogovarjala sva se v prijetno urejenem prostoru centra na šentjurski Tržnici.

Kakšno je stanje turizma v šentjurski občini?

Lahko rečem, da se popravlja. Žal na področju turizma doslej ni bilo organiziranega delovanja, tako da smo zamudili marsikatero priložnost. Kljub vsemu pa imamo nekatere znamenitosti in posebnosti, ki so edinstvene. Potrebno jih je predstaviti in pripeljati turiste. Menim, da jim imamo kaj pokazati, poleg tega pa imamo tudi dovolj nastanitvenih in gostinskih kapacitet. Vse potenciale je potrebno povezati. Ne dvomim, da nam ob delu na dolgi rok ne bi uspelo.

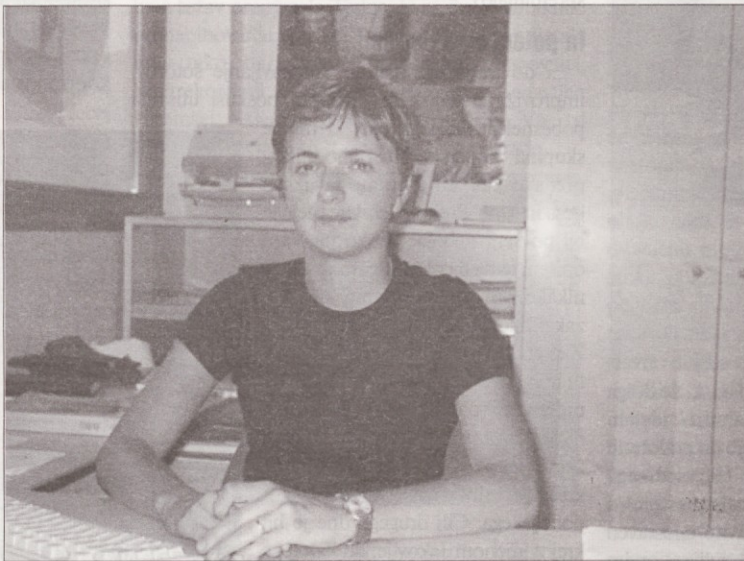
TIC ima pri tem zagotovo osrednjo vlogo, a je seveda odvisen od občinskih sredstev in posredno tudi od političnih odločitev. Kako ocenjujete prvih devet mesecev delovanja?

Potrebno je bilo postaviti celotno infrastrukturo in sistem. Najprej smo morali urediti prostor na Tržnici, nato vzpostaviti stik s sosednjimi centri, nacionalno organizacijo... Marsikdo misli, da je moja vloga čakati avtobuse turistov in nato poskrbeti zanje. Seveda jih z veseljem pričakujem, še prej pa jim je potrebno Šentjur in našo ponudbo sploh predstaviti. V prvih mesecih sem tako največ aktivnosti posvetila povezovanju in promociji. Uspelo se nam je vključiti v nekaj pomembnih publikacij. Tako smo predstavljeni v Vodniku po stranskih poteh, zloženkah Slovensko podeželje in Od Rinke do Sotle z naravo in tradicijo, nekatere naše kmetije so vključene v Vodnik po ekoloških kmetijah... Povezujemo se predvsem na regijskem nivoju in seveda tudi na nacionalnem. Udeležujem se številnih posvetov in skušam našo turistično ponudbo vklopiti v različne programe. Seveda je pri promociji veliko odvisno od denarja, ki ga ni nikoli dovolj. Sama sem popolnoma apolitična, zavedam pa se, da je večja podpora turizma odvisna od političnega programa in volje. Center deluje pod okriljem Občine, s katere Oddelkom za družbene dejavnosti in direktorjem uprave Palčnikom dobro sodelujemo.

Kakšna je turistična obiskanost Šentjurja? Kako se turisti seznani z našimi znamenitostmi?

Imeli smo kar nekaj obiskov Ipavčeve hiše, še posebej v času šolskih izletov, veliko ljudi obišče Slomškovo hišo, dobro so zasedene tudi turistične kmetije, ki so v zadnjem času zelo

razmahnile svojo dejavnost. Število turistov nedvomno narašča, večina jih je enodnevnih in tranzitnih, nekatere kmetije pa imajo redne večdnevne goste. Največ obiskovalcev za našo občino izve preko prijateljev, ki so že bili pri

nas. Sprejemam tudi veliko klicev, ker se ljudje zanimajo, kam bi se lahko podali. Pred kratkim je klical celo gospod iz Nemčije, ki je kasneje v naši režiji prebil dan v Šentjurju. Turiste, če je priložnost, zaprosim, da izpolnijo kratek vprašalnik, iz katerega skušam izvedeti, kako in zakaj so se odločili za Šentjur, kam so namenjeni, kako so zadovoljni...

Tudi v pisarni se oglasi kar nekaj ljudi, nekeje 20 do 30 na mesec. Večinoma pridejo po informacije, kupijo tudi kakšen spominek, še vedno pa nas kdo zamenja za turistično agencijo. Strinjam se, da lokacija pisarne morda ni na najbolj strateškem mestu, toda v dobi informacijske tehnologije to ni tako velika težava. Ravno zato se vključujemo tudi v regijski in nacionalni spletni portal, zagovarjam tudi idejo, da mora imeti svojo spletno stran tudi naš TIC.

Kje vidite morebitno nišo našega turizma? Je morda to kljub propadanju Slivniško jezero?

Slivniško jezero ima kljub vsem znanim problemom še vedno svoj čar. Osebnost menim, da bi lahko dolgoročno ob njem uredili piknik in kamping prostore, saj tovrstne ponudbe na Celjskem primanjkuje. Veliko ljudi recimo v Celju in tudi pri nas sprašuje, kje bi lahko kampirali, pa jih je potrebno napotiti v oddaljeno Nazarje. Niša je zagotovo tudi podeželski turizem, ki ga je potrebno povezovati s kulturo, ki mora postati stična

točka. Izdelati je potrebno programe, ki bodo turistom poleg dobre namestitve in hrane ponudili tudi organizirano spoznavanje naših znamenitosti, od Slomška do Rifnika. Seveda je tudi na tem področju huda konkurenca, saj veliko gostov odnesejo sosednja zdravilišča, ki po sistemu, ki ga želimo vzpostaviti mi, delujejo že lep čas.

Kaj pa ekološka kmetija na Planinci, kjer imajo menda precej velik obisk?

Ljudje se zanimajo tudi zanje. Na Planinci ne želijo biti vključeni v neko skupno turistično ponudbo, seveda pa dajemo zainteresiranim informacije tudi o njih in jih napotimo v neposreden kontakt s kmetijo. Ko sva že pri kmetijah, moram poleg številnih turističnih kmetij omeniti tudi Kalanove s Kalobja in Vidčeve iz Vodruža, ki so s svojo ponudbo zelišč in

sirov tudi zanimivi z vidika celostne ponudbe podeželskega turizma.

Kako pa je s turističnimi društvi?

Vedeti moramo, da gre za prostovoljna združenja, ki delujejo predvsem v svojem lokalnem okolju. Z njimi dobro sodelujem in jim skušam pomagati, nekatera društva pa ponujajo svoje spominke tudi v naši pisarni. Zelo aktivni so recimo v Dobrini, kjer na leto pogostijo lepo število avtobusov, ki si jih privabijo popolnoma sami. V Slivnici se trudijo z jezerom, na Ponikvi se vključujejo v ponudbo ob obiskovanju Slomškove hiše in organizirajo Martinove dneve, na Planini imajo Angelsko nedeljo...

Šentjurski turizem letos po dolgem času ni sodeloval na sejmu Alpe Adria. Kakšni so sejemski načrti?

Dejstvo je, da je osrednji slovenski turistični sejem v krizi, predvsem na račun dragih razstavnih prostorov, saj je za tovrstno promocijo potrebno odšteti velike denarje, ki jih je bolj smotno porabiti za drug način promocije. Smo pa v pogovorih, da bi v okviru regije sodelovali na jesenskem celjskem obrtnem sejmu, kjer bo eno izmed razstavišč namenjeno vinu in turizmu. Vključeni smo seveda tudi v Slovensko turistično organizacijo, ki sodeluje na sejmihi v tujini in nas ob morebitni zainteresiranosti tudi kontaktira.

L. H.

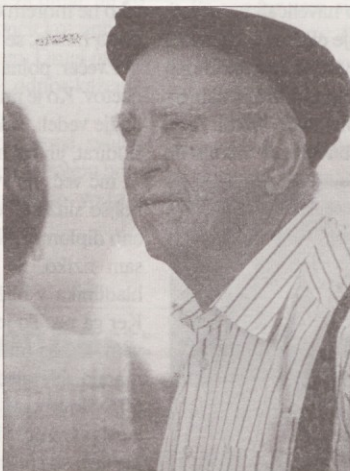
80 let Matije Anzeljca Dolenjec na Štajerskem

V Gorico pri Slivnici je Matijo Anzeljca, sicer rojenega v Malem Logu v Loškem potoku, privedla ljubezen. Ljudmilo je spoznal kot partizan XIV. divizije leta 1944, ko je ta osvajalska vojska korakala na Štajersko. S tem se je začela zakonska pot zakoncev Anzeljc, ki jima je prinesla 3 otroke, vnuke in dom v Gorici pri Slivnici.

Druga pot, pot partizana Matije Anzeljca, pa se je začela leta 1942. Matija se še spominja točnega datuma, bilo je 5. maja, ko je pristopil k partizanom. Ni mu bilo namreč všeč, da ga je župnik pri spovedi spraševal, če je kaj videl partizane, saj je to pomenilo izdajanje... In ker je vedel, da v cerkvi ne sme lagati, je povedal po resnici, zato pa so mu že bili za petami Italijani. Priklučil se je Šerčerjevi brigadi, bil celo komandir, ki je vodil od 70 do 80 ljudi, s to vojsko pa je tudi dočakal konec vojne, 15. maja 1945. leta.

Matija Anzeljc nosi bogate in boleče spomine na partizanska leta. V vojski je bil šestkrat ranjen in še zdaj nosi v pljučih kroglo, ki ga je kot delavca Železarne Štore tudi predčasno invalidsko upokojila leta 1968. Spominja se lakote, zimskih razmer in dolgih pohodov brez spanja. Lakota je marsikatega partizana privedla do tega, da se je vdal, da je kradel, zima in mrzla pa sta tudi pustila posledice vse do današnjih dni: modrice, revmo, odpadanje nohtov. Spominja se tudi soočenj iz oči v oči z Nemci,

te so zajeli in jih izpustili v zameno za izpuščene partizane, eden izmed izpuščenih nemških oficirjev pa se je zaobljubil, da ne bo več streljal po partizanih...

Pogled, zastrt v preteklost.

Pa je Matiji Anzeljcu to, da je bil v partizanih, v povojnih letih kaj malo pomagalo. Nerač se spominja, da si je moral še cesto k hiši narediti sam in mu krajevna skupnost pri tem ni nič pomagala. Bil je sicer v komunistični partiji, a je iz nje izstopil, ker je le-ta nastavljala na višje položaje le znanke in tiste, ki so imeli veze. Pravi, da se to ni spremenilo vse do današnjih dni, saj tisti na stolčkih uredijo ceste vse do zidanic, ne uredijo pa jih navadnim ljudem do domov. Nekaj let je bil Matija predsednik zveze borcev v Gorici, ta mu je tudi podelila čin majorja, udeleževal se je raznih spominskih pohodov in obeležij. Pravi, da je zdaj zveza borcev manj aktivna, tako je raje dejavneje vključen v Društvo invalidov Šentjur ter slivniško društvo čebelarjev. Svoj čas je rad kegljal, pri Brancetu na Gorici je bilo namreč kegljišče, rad pa pomagal tudi pri zidarskih delih.

Matija Anzeljc je v šentjurski občini še edini s tako dolgim partizanskim stažem in tako visokim činom. Še vedno ohranja stike z nekaterimi drugimi sobojevniki, že več kot deset let pa je, kar ga je obiskal prijatelj iz

Rusije, s katerim sta se spoznala v vojski na Koroškem. To je bilo doživetje za oba, Matija je moral opraviti ogromno potov, da je uredil vso potrebno dokumentacijo za prijateljev prihod, ta prijatelj pa je imel tudi nemalo težav, ker so uradniki Gorico pri Slivnici zamenjevali z Gorico v Italiji in se bali, da načrtuje pobeg. Pa se je človek iz Rusije znašel v Gorici pri Slivnici, kjer je spraševal za Anzeljčeve in ljudje so ga napotili čez hrib k Anzeljcem. V Sloveniji je bil približno tri tedne in bilo mu je zelo všeč. Matijeva snaha Ida pripoveduje, kako mu je bil všeč balkon pri hiši, kako je občudoval odpiranje oken »na oberliht«, kar naprej je nekaj meril in si podatke zapisoval, češ da bo on to doma vse uporabil...

Matiji je pred dvema letoma umrla žena, za katero je med dolgotrajno boleznijo zelo vzorno skrbel. Njegov vsakdan tako zaznamuje obisk njenega groba na Slivnici, potem pa obisk pri sestri, nato pri sinu v trgovini, kjer se zelo rad pridruži kakšni »furi«, celo v tej neznosni vročini. Da je še vedno čil in zdrav, dokazuje to, da vozi avto tudi sam, letos spomladi se je z njim odpravil še na svoj dom v Loški potok.

Udba, povojni obračuni, Goli otok, vse to mu svoj čas ni bilo nič znano, a kot partizan ne more pozabiti sodelovanja belih z okupatorjem in jim ta dejanja odpustiti, hkrati pa zameri raznim »vetrogončičem«, ki so bili v partiji najbolj zagrizeni, sedaj pa stojijo v cerkvi v prvi vrsti. Sam se je od politike raje oddaljil, več zadovoljstva mu prinašajo skrbni sin z družino, čebele, izleti in njegov znani smisel za pretkan in pikajoč humor.

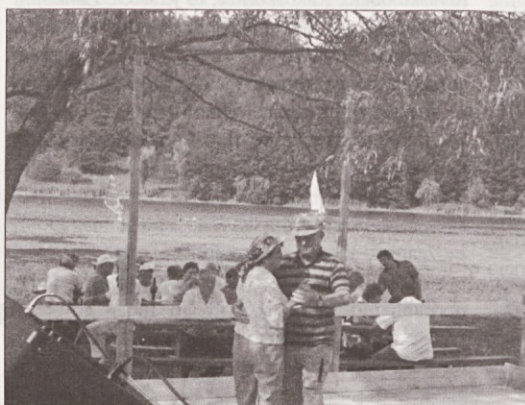
Nina Gradič

Ko žurirajo slivniški upokojenci

Srečanje slivniških upokojencev se je zgodilo v soboto 9. avgusta ob Slivniškem jezeru. Ura je bila za letošnje poletje prav morilska: ob 14. uri, v vročinski »špici« in s polnimi želodci. Toda če je bil tako neusmiljen njihov predsednik Martin Cmok, jim je prijazno pomežiknila narava: žareče sonce so ravno takrat prekrili koprenasti oblaki, z jezera pa je zavel prijazen veter.

V senci vrb na Ramni se je zbralo okrog 50 upokojencev in njihovih svojcev, prevorska Domima, ansambel društva kmetec in Štefanski fantje so poskrbeli za kulturno »štimungo«, predsednik Cmok, regijska »penzionistovska« kooordinatorica Mimica Kidrič, podžupan Artnak in predsednik pobratenskih upokojencev iz Černeličev pa za duhovno hrano. Muzikantarja s Svetega Štefana sta igrala, en par je celo zaplesal. Da o pijači in jedači niti ne govorim, vse seveda v društveni režiji.

Vendar pa je nekaj le manjkalo: zabavni program in pa upokojenci iz drugih društev. Morda se bodo agilni

slivniški upokojenci prihodnje leto le opogumili in na romantičnem obrežju Slivniškega jezera organizirali vseobčinsko srečanje upokojencev, vključno s kakšnimi zabavno tekmovalnimi vložki. Morda celo tudi že na zdavnaj napovedanem in v občinskem proračunu »zabetoniranem« balinišču?

Tuji študenti v Šentjuru

Minuli vikend je v Šentjuru preživel 22 mladih iz tujine, ki to poletje študirajo, delajo ali se dodatno izobražujejo v Sloveniji. Ob prostih dneh se v organizaciji Mednarodne pisarne, ki deluje v okviru Študentske organizacije Univerze v Ljubljani, spoznavaajo z lepoto Slovenije. V sodelovanju s Študentskim klubom mladih Šentjur so si za tokratni vikend izbrali naš kraj. V petek so se udeležili Bazenjenja, v soboto so odšli na izlet na Ptuj, zvečer pa je bila v študentskem prostoru še zabava, kjer so se mladi iz Italije, Nemčije, Finske, Portugalske, Češke, Španije in Egipta družili z domačimi študenti. Spali so v mladinskih prostorih v Športnem parku.

L. H.

DNEVNIK

Mojca Krajnc

Nekako bom poskušala opisati nekaj dni mojega dopusta. Sami dogodki pravzaprav niso pomembni, ampak le to, kako sem jih doživela. Tako kot se pač spodobi za poletni čas in morje. Kraj in čas nista pomembna, lahko pa ju kljub temu navedem. Stvari se lahko dogajajo kjerkoli; na morju kot doma. Vedno, kot se tudi zgodovina ponavlja.

Petek, 8. avgust, Mali Lošinj

Drugi dan morja. Naredim si počitniški plan, da bom poleg običajnih stvari, plavanja itd., naredila tudi kaj zase koristnega, kolikor se pač to pri 35 stopinjah sploh da. Dokončati moram knjigo. Sicer sem malo skeptična glede knjig, kot so 'svetovne uspešnice' v stilu 'how to', ki po ameriškem vzoru prodajajo srečo v visokih nakladah. Upam torej, da to ni še ena takšnih knjig. Prebrala jo bom, glede na to, da mi je knjigo podarila prijateljica. Morala sem ji obljubiti, da jo preberem. Zadnje čase mi vsi poklanjajo knjige; se sprašujem, če morda to le kaj pomeni. Kakorkoli, danes izvem, da

1. Moram prešteti svoje blagoslove: če vidim, slišim, nisem nepokretna, nimam obolele kože, v mojih 6 litrih krvi je 22 milijonov molekul, nisem šibkega uma in nisem revna, sem največji čudež na svetu.

2. Razglasiti moram svojo edinstvenost, ker se nikoli na svetu ne bo rodil takšen človek, kot sem jaz (ali kdorkoli drug).

3. Iti moram kilometer dlje, kot je potrebno. Svoje delo moram opraviti bolje in v večjem obsegu, kot mi je bilo naloženo. Torej, če tarnate, da imate preveč dela, si zapomnite, da se vam bo vse to enkrat v še večjem obsegu vrnilo kot dobro.

4. Imam moč odločanja, torej imam svobodno voljo.

Vse to sem prebrala in vse to imam. Tako. Jutri bom boljši človek. Vse dobro premislim, zmešam z enim sladkim koktajlom, kakršni so bili na urniku na Rodosu, in poskušam biti nadvse zadovoljen človek.

Nedelja, 10. avgust

Ne bi vedela, da je nedelja, ker na morju to pač ni pomembno, če ne bi mama skuhalo nedeljskega kosila. Kako se dve generaciji med sabo razlikujeta. Ne da imam karkoli proti nedeljskim kosilom, nasprotno, juhi in pečenemu krompirju se ne morem odpovedati. A ko sva bili na morju s prijateljico, ni bilo pomembno, kaj sva jedli in na kateri dan. Zajtrk sva že po definiciji prespali in ga v najhujšem primeru predstavili na četrto popoldan. Potem sva pojedli testenine ali celo ribe, ki imajo sicer veliko kalcija in jih ljudje premalo uživamo. Pa tako so zdrave. Sem pa namesto tega na Krku dva tedna kasneje pojedla surovo ostrigo, pa še to mogoče le zato, da lahko sedaj prijavim svoj pogum. Ali norost. Obstaja sploh razlika? Če si pogumen, mora nekje že biti prisotno malce norosti. Ali pa so vsi drugi nori in si ti še edini ostanek 'normalnega' bitja na zemlji - edinstven, kot smo spoznali včeraj.

Pa ni važno, to je bila zgodba iz Rodosa, zdaj sem čisto drugje. Tako ali tako ne bom nikoli vedela, kaj

je v današnjih časih normalno in kaj ne. V to, kar so nam podajali v srednji šoli, pač ne verjamem več.

Večer: grem iz plaže in poslušam zvok svojih natikačev. Škržati so se očitno naveličali prepevati; sliši se le še pitje piva, prižiganje cigaret iz bližnjega bara, nato pa spet cvileč ponavljajoč se zvok mojih natikačev. Ki so prepotovali celo pot iz Ljubljane.

Čudno, koliko vzdržijo obuvala. Nikoli prej nisem o tem razmišljala. Obuvala se nikoli ne

Mojca Kranjc, 24, je akademska glasbenica pianistka, poučuje na Glasbeni šoli Šentjur. Obožuje potovanja, spoznavanje ljudi in kulture.

pritožijo glede utrujenosti. Kaj je njihova esenca? Zadovoljiti ljudi med njihovo hojo. Ko smo veseli ali žalostni, prenesejo vse. A kdaj je sploh človek vesel? Če bi mi kdo sredi marca (ko sem imela največ dela s svojo diplomo in raznimi prevodi) pripovedoval o morju in neskončnih plažah, bi mu dejala, da bi bila najbolj srečna, če bi ta trenutek lahko sedela ob vodi in gledala valove. In morje. Ki ga ni konca, razen če prebereš kakšen članek o morskem psu, ki je pred kratkim priplaval tudi do hrvaške obale. Kakorkoli že; to je sreča. Lahko, ni pa nujno, ker ljudje smo večno nezadovoljna bitja. Z izjemami, seveda.

Večer: Sonce se potaplja v morje. Vedno sem mislila, da sonce dela samomor in da je rdeče zato, ker Božiček peče kekse. Pa mi je brat razložil, da temu ni tako. Rdeče je zaradi tega, ker se sončni žarki v atmosferi lomijo pod takšnim kotom. No, spet sem bolj modra za eno spoznanje. Dobri možgani, ki si bodo to zapomnili. A ni to lepo? Kaj vse hranijo naše majhne glave! Pa vendar uporabljamo samo 10% svojih možganov. Kaj zaboga naj torej počnem jutri (in sploh v življenju), da bom zapolnila to 90-procentno vrzel v svoji glavi? Bogve.

Torek, 12. avgust

Blizu mene se soncu izpostavlja tudi neka Čehinja. Približa se ji bradati Italijan, ki bi rad osvojil... njeno telo, mislim. Kako naraven biološki pristop. Sami zakoni narave so ju. Pa nič, ona se ne da. Pa ne, ker ne bi hotela, ampak ker ona govori le

češko, on angleško. On bi njo povabil na kosilo ob štirih, ona pa bi ga imela ob dveh. Prav rada bi jima pomagala, da bi se sporazumela, ampak tako ali tako ne morem držati sveče na njunem zmenku. Če bosta hotela, se bosta že morala znajti.

Zvečer: polna luna, bi dejali romantiki. Čas naših očetov. Ko je imelo življenje drugačen smisel. Ko so ljudje vedeli, zakaj delajo. Vedeli so, da če bodo šli študirat, jih čaka boljša služba. Dandanes pa človek za nič več na svetu nima garancije. A bom dobila boljšo službo, če vpišem magisterij ali napišem še eno diplomu? Ne! Ali vsaj: ni nujno. Življenje je en sam riziko. Še tega ti nihče ne garantira, da iz hladilnika v bližnji trgovini potegneš hladno pivo. Ker ga ne. To je iluzija, ker nas, pa naj zveni še ne vem kako, naši južni sosede očitno preveč ne marajo. Ne glede na to, da v tem kampu spi vsaj 60% Slovencev, jim je za nas tako malo mar kot za lansko vreme. Sicer pa je škoda le na njihovi strani, ker še niso spoznali vseh možnosti v turizmu. Če pa bi jih, bi bilo to že preveč lepo, to pa zveni že malce nenavadno, kaj? Ker se bojimo, da bi nam bilo preveč lepo in da bi okusili preveč sreče. Ker ima leta svoj antipol, nesrečo. Zato popolne sreče ni. Če se ne strinjate, se vprašajte, kolikokrat ste si ta teden rekli, da ste srečni? Kaj pa vam manjka in predvsem, kdo je kriv za to? O tem bi bilo zanimivo razpravljati.

Petek, 15. avgust

Odprem časopis in berem: požar nad Bohinjem, v Bovcu, huda vročina in Rimu; tatovi izmaknili mercedesa, audija A6 in Kawasaki. Vsi srebrne barve (ti so očitno sedaj popularni, zato pazite, kakšne barve avto kupujete). Berem dalje: tat ukradel denarnico itd... A se je vsem zmešalo? Ljudem in naravi posledično zaradi ljudi.

O vseh teh grozotah berem celo leto, zato grem zdaj raje na plažo. Italijani so glasni, kot bi bila njihova celina obala. Ne razumem, zakaj ne morejo vsaj eno minuto molče uživati na soncu. Ne vem, kaj si imajo toliko za povedat. A ne bi bilo bolje, da bi vsaj takrat ljudje, ko govorimo, povedali kaj pametnega, koristnega, zanimivega ali zabavnega, ne pa kar nekaj tjavendan. Zgolj v razmislek.

Moja pričakovanja, da bom na hrvaški obali srečala prijaznega natakara, so se ob še eni neprijetni dogodivščini ob naročanju pijače razblinila. Natakarku rečem, da bi poleg kave spila še sok, on pa se obrne stran in meni nič tebi nič odide. Nato mi prinese kavo, jaz mu rečem še za sok in potem mi odvrne kao 'da ga ja šetam'. Nekje drugje, prav tako na Hrvaškem (Baška) naročim mineralno vodo z limono. Tudi ta me noče slišat. Ko mi prinese samo vodo, ga prosim še za limono, on pa da dela že od jutraj in da je že utrujen, medtem pa cel lokal prazen. Lepo vas prosim! Dobro, verjetno se vsem včasih (vedno pogosteje) dogaja, da delamo po cel dan, samo znašanje nad turisti mi pa res ni všeč.

Toliko o prijaznosti. Kar pa je najhujše: če bi bila Italijanka ali Nemka, bi bili njihovi obrazi veliko bolj nasmejani. Toliko o strpnosti in toleranci.

No, in če smo že ljudje taki (to so sicer malenkosti, ampak vse se začne pri majhnih stvareh in če delamo neumnosti, kako naj se nam potem vse to enkrat ne vrne za slabo), kako naj imamo boljši odnos do narave, če smo do ljudi tako neprijazni?

Nas to preveč ne zanima, kajti takrat, ko se bo ozračje toliko segrelo, da ne bo več za dihat, ali ko se ne boš mogel tako brezskrbno sončit kot npr. jaz danes, bomo mi že pod rušo. Faktum. Drugi pač se naj znajdejo kot vedo in znajo. Tak odnos kažemo ljudje na stvari okoli nas.

Sicer pa je treba najprej počistiti pred svojim pragom in potem nam bo mnogo lepše. Potem bom tudi jaz mogoče dobila svojo mineralno vodo z limono.

Nedelja, 17. avgust, spet doma

Back to reality. Doma. V ljubi naši domovini. Spet staro življenje. Stare zgodbe, stari obrazi, stara melanholija. Vsem nam znani šok, ko zamenjaš okolje iz neobremenjenega dopustniškega lenarjenja v novi (stari) vsakdan.

Pa vendar sem si nabrala novih moči in novih idej spet za 1 leto. (No ja, če sem odkrita do sebe, me bo že prej kot poleti 2004 spet 'zagrabilo', da bi kam pobegnila.)

A ni že zaradi tega dobro, da človek nekam odpotuje, da zamenja okolje in potem na stvari, ki se dogajajo doma, gleda z drugačnega zornega kota? Možgani gredo na pašo in ne boste verjeli, na morju se porodi tudi kakšna ideja, ki prej ni imela

časa priti na plan in jo morate zato znati s pridom uporabiti. Pri meni predvsem to, kaj bom počela letos (poleg rednega dela, seveda) in kaj bom od lanskega leta naredila bolje. Zame je konec poletja nov začetek leta, ne novo leto samo in tiste prisiljene novoletne obljube, ki se prav hitro pozabijo. Človek se mora venomer truditi, da se ne vkalupi v vsakdan, ampak vedno najde nekaj novega, kar ga žene naprej in mu daje motivacijo za sprotno delo. Kaj ni to že prioriteta bogov? Ne ostati v sivi senci vsakdana, ampak vedno znova iskati neke žarke upanja?

In ne si kar naprej govoriti: "Ko bom 30, ko bom 50 ali ko bom šel v pokoj." Treba je začeti danes, drugače bo prepozno. Jutri bomo en dan starejši. Hkrati pa je jutri tudi nov dan.

Dragica Vengust: »Svoje mesto sem našla v alternativni.«

»V življenju me je vedno zanimalo širše obzorje znanj, npr. ezoterika. Tako sem svoje mesto nehote našla v alternativni, sprva kot nujnost, da si izboljšam kvaliteto življenja in prebrodim težave, kot drugo pa mi je prerasla v veliko ljubezen, ki raste z vsakim dnem bolj.«

Nekaj vprašanj se mi je porodilo v zvezi z okultnimi vedami, zato sem izkoristila svoja poznanstva in se odpravila na obisk h gospe Dragici. Že kar na začetku mi je postregla z izvrstnim pecivom, ki sem ga v teku pogovora pridno praznila s krožnika. Malo uvodne živčnosti ni manjkalo, sva pa potem toliko bolj sproščeno nadaljevali pogovor.

Dragica Vengust je prijazna in nasmejana gosa, vedno polna energije, optimistična, in privlači jo enostaven vzhodnjaški svet. Pred devetimi leti sta s prijateljico iz same radovednosti pričeli brskati po literaturi. »Moje spoznanje z duhovnostjo se je začelo z branjem literature iz okultnih ved, preizkušanja raznih načinov meditacije in sproščanja. Kmalu mi je to postalo premalo, zato sem pomoč poiskala pri mojstrih.« Obiskovala je tečaj radiestezijske, postala mojster reikija, svoje znanje pa nadgradila na področju bioenergije, vedeževanja in svetovanja.

Ljudje se vedno bolj zatekajo k alternativnim oblikam zdravljenja, saj so težave današnjega človeka velike, izpostavljeni smo stresnim situacijam, zato je potrebno gledati človeka v celoti, se osredotočiti na njegovo notranjost, na njegovega duha. »Odločila sem se, da bom sama poskušala

olajšati življenja ljudi. Pričela sem se ukvarjati z energetskimi terapijami reiki in bioenergije. Naše fizično telo obdaja avra, ki sestoji iz več teles, pri terapiji pa delujemo na eterično telo, ki obdaja naše fizično telo. To je nekakšen dvojček, nevidno bitje, ki nas obdaja.«

Kakšni so postopki zdravljenja? »V našem telesu se nahajajo čakre, sedem je glavnih, in če niso prehodne, človeško telo ne deluje pravilno, zbolí. S terapijo odpravljamo neprehodnost in jih uravnesimo s pozitivno energijo, da zopet delujejo v harmoniji, in s tem odpravljamo zdravstvene težave.« Pa bioenergija in reiki? »Pri bioenergiji delujemo z energijo terapevta, ki se s svojo koncentracijo in močjo miselnosti zelo razlikujejo. Pri reikiju dovajamo kozmično energijo ali univerzalno življenjsko energijo, ki je kot neusahljiv vrelc energije. Pomaga obnoviti harmonijo čakre. Ta energija odpira ušesa naši intuiciji in nam daje pogum, da gremo skozi težke čase.«

Kako deluje zdravlilna energija? »Z dovajanjem zdravlilne energije se izboljša splošno zdravstveno počutje, imunski sistem, premagajo se težave, kot so izčrpanost, glavoboli, čustvene preobremenitve, stresne situacije, težave ledvic, težave s pritiskom...«

Za sprostitev svetuje meditacijo. »Z njo potuješ v svojo notranjost, pomembno je, da se poglabiš vase. Zastaviš si vprašanja in iščeš odgovore. Zanimivo je, da rešitve oz. namige dobivaš čez dan. Poznamo tudi meditacije na barve, vsaka čakra ima

svojo (rdeča, oranžna, zelena, rumena, modra, zlata, vijolična), npr. modra dovaja svežo energijo. Najbolje je meditirati jutraj, ob vzhodu sonca, v tišini ali pa ob poslušanju manter. 15 minut meditacije dnevno nadomesti večurni počitek.«

Vedeževanje je delo, ki ga opravlja s srcem. Prihodnje življenje in delovanje karmičnih zakonov ji je vedno predstavljalo uganko, zato se je začela ukvarjati z vedeževanjem in svetovanjem. In pravi: »Bistvo je svetovanje. Misli so tiste glavne, ki nam krojijo usodo. Če si nečesa res želimo, ne smemo obupati, ker se bo to čez čas uresničilo. Negativne misli širijo negativno miselnost. Radi moramo imeti sebe.« Seveda me je zanimalo, zakaj ljudje pokličejo vedeževalko: »V veliki meri kličejo, ker so obremenjeni s stresi, naj bo to služba, ljubezenske težave, zdravje; torej svetovanje, na kakšen način si lahko pomagaš.«

Prav tako se ukvarja s talismani, ki so predmeti simbolične narave in imajo lastnosti psihičnih strojev. Podobni so bateriji, ki se sama polni. Izdelani so posebej za srečo, zdravje, ljubezen, uspeh. »Čas izdelave in posvetitve uporabljenih simbolov je odvisen od rezultatov, ki jih želimo doseči. Leti privlačijo in aktivirajo določeno obliko kozmične energije. Talisman moraš imeti vedno pri sebi.«

Kaj pa domači? »Pozitivna energija vpliva na celotno družino, ki spremlja moje delo od vsega začetka. Podpira me predvsem hčerka Tina, ki izžareva največ optimizma in veselja.« Torej, če potrebujete kakšen nasvet, lahko pokličete na številko 5741 737 in gospa Dragica vam bo priskočila na pomoč, ob koncu pa dodaja: »Vsem želim obilo razumevanja, dobrote, zdravja in ljubezni, kajti biti dober človek je največja zahvala življenju.«

Tako sva neutrudno debatirali kakšni dve uri in pol... in še bi lahko. Pogovor sva zaključili z mislijo Toneta Pavčka:

Na svetu si, da gledaš sonce
Na svetu si, da greš za soncem
Na svetu si, da sam si sonce
In da s sveta odganjaš - sence...

B.M.

RENAULT

UGODNA PONUDBA VOZIL
PRIHRANITE do 570.000 SIT

Velik prihranek
cena: ?

Velik prihranek
cena: ?

Velik prihranek
cena: ?

ZELO UGODNA AKCIJA NOVIH VOZIL!!!
OB NAKUPU NOVEGA RENAULTA PRIHRANITE ZAJETEN KUP DENARJA, OMEJENE SERIJE AIR+, KJER JE KLIMA BREZPLAČNA!!!

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • klesarstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

Naše kmetije

Ajdrčanovi (ali Margučevi?) iz Slatine

Za sosede so večinoma Margučevi, domače ime Pri Ajdrčan je starejše in manj poznano. Zdi se, da so ga poskušali »vrniti« in uveljaviti v času, ko so se ukvarjali še s turizmom na kmetiji oziroma so bili kmetija odprtih vrst, kot se je takrat modno reklo. Še najmanj težav boste imeli, če boste vprašali za kmetijo Ivana - Vanča Pevca iz Slatine.

Osebna izkaznica kmetije Ajdrčan

Pri Ajdrčan imajo 34 hektarov zemljišč, od tega okrog 10 hektarov gozda, 4 hektare travnikov imajo v najemu. So usmerjeni v govedorejo, v pridelavo mleka, in so prva kmetija na Šentjurskem, ki je uvedla prosto rejo (leta 1984). Trenutno imajo v hlevu 34 molznic in 20 plemenskih telic svetloisaste pasme, večinoma že križane z rdečim holštajnskim govedom. V lanskem letu so namolžili 170 000 litrov mleka, od tega so ga prodali 135 000 litrov in so po količini prodanega mleka na 6. mestu v šentjurski občini. Povprečna mlečnost bo letos okrog 6200 litrov. Poleg krav imajo še nekaj prašičev, za potrebe domačega gospodinjstva pa pridelajo tudi nekaj malega poljščin. Poleg mleka prodajo letno še okrog 20, nekaj dni starih, telet.

Skupni prihodek kmetije znaša okrog 10 milijonov SIT.

Margučevi so pred leti bili tudi ena od prvih kmetij odprtih vrat, a so to dejavnost opustili, ker mlečna proizvodnja in turizem, čeprav finančno zanimiv, enostavno ne gresta skupaj oziroma sta preveč zahtevni dejavnosti za razmeroma maloštevilno družino. Gostinska dejavnost jim je vzela še tisto nekaj prostega časa, ki so jim ga nudili prazniki in nedelje.

Družina Pevca je do nedavnega štela pet članov, pred dobrim mesecem jih je namreč zapustila hči Klavdija, ki se je poročila na kmetijo Korenjakovih v Lazah. Gospodar Ivan Pevca je pred kratkim srečal Abrahama, gospodinja Angela ima 48 let, sin Primož, 22 let, predviden za naslednika na kmetiji, je

študent zootehnike na mariborski višji agronomski šoli, hči Karmen je diplomirana teologinja in zgodovinarica ter dela v katoliškem vrtcu v Celju kot vzgojiteljica. Vendar tudi Karmen skoraj ni več domača, saj se že naslednji mesec (Op.: ta naslednji mesec se je medtem že zgodil) moži na kmetijo v sosednji konjiški občini.

V stoletju dvakrat zamenjano ime

Kmetija, tako kot večina naših kmetij, nima dokumentirane zgodovine. Od kod ime Ajdrčan, danes ne ve nihče. Morda prihaja od ajde, ali pa celo od ajdov – velikanov, je ugibal Vanč. Zagotovo je le, da se je na kmetijo leta 1880 priženil Marguč iz Jerneja v konjiški občini, ki je s seboj poleg imena prinesel precejšnjo doto, izplačal Pšeničke, s katerimi so bili v tožbi za polovico posestva, sezidal hišo in imel za tiste čase velikansko govejo čredo, okrog 40 govedi. Njegov sin Janez, ki je bil tudi lastnik velike kmetije v Jazbinah, je imel 7 hčera, ena od njih, Nežika, Vančova mati, je ostala doma, vzela sosedovega sina, Galufovega Ivana, ki je prinesel k hiši ime Pevca. Ko je Vanč imel 11 let, njegova brat in sestra pa še 2 in 5 manj, mu je umrl oče, in je ob materi in dveh tetah bil edina moška delovna moč na kmetiji.

V zgodovini Pevčevih prav gotovo ne sme manjkati podatek, da je bil Ivan leta 1989 organizator šentjurske Slovenske kmečke zveze, prvi predsednik te stranke, po prvih demokratičnih volitvah leta 1991 pa tudi predsednik družbeno-političnega zbora šentjurske občinske skupščine. Politiko je obesil

na klin in je danes le še ponkovski ključar in član župnijskega pastoralnega sveta.

Vsi znajo in zmorejo vse

Zanimivo je, da pri Margučevih ni stroge delitve dela. Mama Angela je res glavna v kuhinji, toda vsi, ki so doma in pri roki, gredo v hlev, ko pride čas za polaganje, molžo in druga opravila. Vsi znajo in zmorejo vse. Kot vse kaže, je zvečer le »glavni« Primož, ki se vsak dan vozi v Maribor, zjutraj pa sta to pretežno Ivan in Angela. Le računalnik in vodenje vseh mogočih evidenc sta izključna pristojnost Primoža.

Teletom prijazni iglji

Hlev in pašno-kosni oziroma prosti sistem reje se v ničemer bistveno ne razlikujeta od načinov, kot ste jih bralci ŠN spoznali pri drugih kmetijah, zato tu ne bom izgubljal besed. Z eno samo izjemo: vzrejo telet v tako imenovanih igljah. Na dvorišču so na steno hleva prislonjeni nekakšni »pesjaki«, mali ločeni in pokriti boksi, vsak ima tudi ograjen izpust, za vsakega telčka posebej. Že nekaj ur po rojstvu namestijo vanje telčke, ki se tu menda odlično počutijo. Gre za sistem vzreje na živalim prijaznejši način, kar se odraža tudi na zdravju živali; ni več pljučnic in drisk, ki so včasih morale goveji zarod.

V Slatini se imajo radi

Nekdaj je Slatina veljala kot rahlo skregana vas, ko je vsak po malem bil nevoščljiv sosedu, čeprav so po običajnih merilih pravzaprav vsi bili v vrhu šentjurskega kmečkega standarda. Današnja mladina je temu naredila konec: veliko se družijo, skupaj hodijo na izlete in si tudi pomagajo. Prav ta teden je na primer Primož »upravnik« na sosednji Galufovi kmetiji, v celoti oskrbuje preko 50 molznic, ker je družina Martina Pevca šla »tuto completo« na morje. Nekoliko večja oddaljenost, no, pa tudi drugačnost ponkovske mladine, sta očitno bila odločilna momenta, ki sta tesneje povezala mlade Slatinčane.

Primož je predsednik šentjurskega Društva podeželske mladine

Vendar ne bi mogli reči, da so se mladi iz Slatine skrili za svoje planke. Karmen je na primer ugledna članica župnijskega pastoralnega sveta, Primož pa že drugi mandat predsednik šentjurskega Društva podeželske mladine. Društvo ima 65 članov, pripravijo dva ali tri strokovna predavanja, kuharski tečaj, kakšen izlet, sodelujejo na raznih tekmovanjih in kvizih,

predvsem pa skrbijo za prijetno druženje svojih članov.

Od Karmen sem poskušal zvedeti, kakšno vlogo ima župnijski pastoralni svet, predvsem kakšna je njegova realna moč pri vodenju župnije oziroma koliko demokracije je pravzaprav v župniji Ponikva. Ne bi mogel reči, da me je prepričala o teži

tega župnijskega organa. Tisti, ki v župniji o vsem odloča, je očitno župnik, župnijski svet, ki je sestavljen »delegatsko«, iz vsake vasi po eden, je več ali manj posvetovalni in potem izvršilni organ, ko je treba po vaseh speljati kakšno akcijo.

Je kmetovanje danes težko?

Primož pravi, da fizično ni, kljub raznim sezonskim viškom, na primer ob siliranju in košnji, ko se dela po 16 in več ur. Problemi so drugje, v stihijem vodenju kmetijske politike,

prepričana, da je danes na kmetih težje, kot nekoč, predvsem zaradi vrste plačil, zavarovanj... Še najbolj je zrevoltirana zaradi predpisa, ki ne dovoljuje, da bi se na kmetiji lahko pokojninsko zavaroval sin Primož, ker ima kmetija na člana prenizki katastrski dohodek.

Kako je s tem KD nisem mogel prav razumeti.

Pohvale za Zadrugo in HKS

Gospod Ivan je bil kategoričen: »To pa, prosim, zapišite! Z Zadrugo sodelujemo zelo

ko cene bezljajo sem ter tja in jim je treba slediti s svojo proizvodnjo. Kvote, ki jih prinaša EU, so prišle pravzaprav prepozno. Sicer pa, tako pravi Primož, za kvote skrbi narava sama s temi sušami, ki si sledijo druga drugi.

Mama Angela je

korektno, razumejo naše težave in vedno so z nami prijazni. Zlasti bi rad pohvalil HKS. Ob garanciji Zadruge pridemo tam zelo hitro in enostavno do denarja. Prav je, da je HKS ohranila samostojnost, sicer bi se nam godilo tako kot na Primorskem, kjer so HKS šle skupaj z banko, to so nato prodali Italijanom, ki seveda za kmečke težave nimajo več nobenega razumevanja.«

Potem smo ob kozarčku in malici še modrovali, reševali kmetijstvo, slovenstvo, človeštvo in še kaj... Pa vendar, tako se mi je zdelo, nekaj nedorečenega je viselo v zraku.

»Ste zadovoljni s seboj, bi lahko rekli, da ste srečni?« sem jih presenetil z nekoliko vsiljivim vprašanjem.

»Če znaš biti zadovoljen s tem, kar imaš, potem je v redu,« se je s filozofskim »če« in stoičnim izrazom na obrazu izvila iz primeža gospa Angela. Ni me prepričala, da Margučevi od življenja vendarle ne pričakujejo še nekaj več.

F.K.

Kajti ko Gašper raztegne harmoniko in usta v nasmeh...

...se ne zgodi nič več nenavadnega, ampak le pričakovanega, Gašper se tako kot vedno prelevi v muzikanta, ki je pripravljen, in to tudi zmore, držati družbo pokonci celo noč in jutro in dan.

Rojen pod srečno zvezdo

23-letni Gašper Jelen iz Gorice pri Slivnici je v petih letih odigral že približno 300 »špilov«, približno takšna številka pesmi tvori tudi njegov repertoar, igral je vse od Murske Sobote do Divače, na porokah, abrahamih, rojstnih dnevih, krstih, veselicah, pohodih, obletnicah, vikende ima s »špili« zasedene navadno že 2 meseca vnaprej, glas o njem pa se kar širi, tako kot njegova usta v nasmeh. Gašper igra na sintetizator in poldrugi milijon vredno harmoniko Lanzinger, ki si jo je vedno želel, v življenju počne to, kar si je vedno želel. In rad prizna, da je rojen pod srečno zvezdo, mogoče tudi zato, ker vse takšne in drugačne dogodke in pripetljaje v življenju jemlje za dobre, iz katerih se da vedno kaj naučiti. In ko ga vprašam, kako njegovo dekle, mi zopet odvrne: »Saj ti rečem, da sem rojen pod srečno zvezdo.«

Mami talent, tati pa dinarčke

Začelo pa se je tako: Gašper je talent za glasbo podedoval od staršev, predvsem od mami Branke, ki tudi igra harmoniko, lepo poje, sicer pa vodi cerkveni pevski zbor pri Urbanu, zato so ga vpisali v glasbeno šolo, kamor je Gašper rad zahajal, a je že takrat imel rajši prakso kot teorijo in je že takrat raje vadil ljudske pesmi kot umetne. Mami ga je vzpodbujala pri vaji in sina vseskozi aktivirala za igranje pri šolski folklori, ati oziroma tati, kot edini v Gorici atija kličejo Jelenovi trije sinovi, pa je dal dinarčke za prvo harmoniko. In Gašper nadaljuje s svojo glasbeno zgodovino: »Na Brezje, kamor smo velikokrat peljali staro mamo, sem šel vedno le pod pogojem, da smo se ustavili tudi v gostilni pri

Avseniku, jaz pa sem v trgovini zraven v družbi lepih in dragih harmonik preždel celo popoldne.« Njegova ljubezen do harmonik, narodno-zabavne glasbe, posebej še Avsenikove, se je nadaljevala

tako, da je Gašper obiskal celo Avsenikov koncert ob 70-letnici Slavka Avsenika v Kranju in potem še enkrat v Velenju. Ja, Gašper je v drugem letniku srednje šole, ko so se vsi ogrevali za rock glasbo ali katerokoli drugo sodobnejšo obliko in ko je marsikateri od njegovih vrstnikov ob narodno-zabavni glasbi uspel izjaviti le »bul šit pa goveja muz'ka«, mirno gojil ljubezen do te glasbe, ob zbadanjih vrstnikov pa samozavestno dejal: »Ti kar poslušaj rock in metal in delaj svojo kariero pri nekem garažnem bendu, meni so pač všeč Avseniki in bomo videli, kdo bo znal iz glasbe iztržiti več.«

Čez teden rešilec, čez vikend harmonika

Pa se Gašperju ne gre le za trženje, s 25 tisočaki na »špil« je konkurenčen marsikateremu glasbeniku in ni se mu težko odzvati na prijateljev ali mamin klic ob enajstih zvečer: »Gašper, daj pridi katero odšpilat.« Pride, a ne zaigra le ene, za žur je, dokler je za žur družba. Tudi do zgodnjih jutranjih ur, čeprav ga zjutraj čaka odgovorna služba, prevaža namreč dializne bolnike na dializo. Čez teden mu vzame služba cele dneve, med vožnjami ima namreč urne ali dveurne pavze, je pa zato prost ob vikendih, ko ga zabave željni najbolj potrebujejo. Zelo je hvaležen tudi svojemu šefu, saj ima velik posluh za Gašperjeve občasne želje po prostih dnevih.

Njegov rekord v dolžini igranja je 13 ur, eno »rundo« je igral že tudi dve uri, zna se prilagoditi želji poslušalcev, če vidi, da se jim ljubi divjati, igra

pač hitre komade, »Ne igram pa samih divjih na primer za valentinovo, ko je menda jasno, da so ljudje željni stiskanja,« komentira svoj občutek za izbiro komadov Gašper. Njegova kvaliteta je tudi v tem, da nikoli ne igra istega vrstnega reda pesmi in da gre s harmoniko med ljudi, s katerimi potem poje ljudske pesmi. Seveda vmes ne manjka šal in iger, ki jih Gašper kot za šalo stresa iz rokava.

Naslednje leto CD

Mu pri vseh izpolnjenih željah ostane še sploh kakšna? Seveda, Gašper si želi posneti CD s svojo glasbo in nekaterimi zimzelenimi melodijami narodno-zabavne glasbe. Ima srečo, da je njegov dober prijatelj župnik Marko Šraml, ki Gašperja in njegovo glasbo pozna v toliko, da lahko piše domiselna besedila. Na vprašanje, ali razmišlja tudi o bendu, pa odgovori, da je v srednji šoli skupaj s sošolci sicer imel priložnostni bend Prva pomoč, a je ostalo samo pri priložnostnem bendu, da ima sicer željo igrati v ansamblu, a se hkrati zaveda, da je zdaj kot tak sam svoj gospod in da je le od njega odvisno, koliko, kdaj in kje bo igral, v bendu pa je potrebno več usklajevanja in zato tudi več vaj. Pravi, da sam sebe pozna najbolje, zato tudi sebi najbolj zaupa. Nadaljuje, da ve, da nima glasu kot Elvis Prestley, da ne igra harmonike kot Avsenik, da niti približno ne obvlada klaviatur kot Clayderman, je pa srečen, da to počne in da s svojim početjem osrečuje ljudi. To komentira z besedami: »Ko bi ti vedela, kako nor občutek je, ko se zgodaj zjutraj vračam s »špila«, lahek sem kot ptič in kar poletel bi.«

Gašper je nekaj časa igral tudi pri šentjurski folklorni skupini in v orkestru šentjurske glasbene šole, za igranje take vrste mu žal ostaja vse manj časa, še vedno pa igra v cerkvi pri Urbanu, kjer glasbenemu delu bogoslužja navadno vedno vdahne tudi nekaj svojega – živahnega, opremljenega z ritmi in sodobnejšimi zvoki – vse Bogu na čast in obiskovalcem maš v veselje.

Nina Gradič

Komentiramo

Štipendijska demagogija

Odlok o štipendiranju v občini Šentjur, ki je v sprejemanju in vse kaže, da bo gladko sprejet, je eden od zanimivih fenomenov politizacije sicer v bistvu povsem nepolitične zadeve. Že lani ga je lansiral eden od najbolj agresivnih pretendentov na šentjurski županski stolček, mladi politični profesionallec Marko Diaci, a ga je Čokl-Malovrhova naveza še nekako uspela zamrzniti. Zdaj, vse kaže, so odloku, sicer močno spremenjenem, odprta na stežaj vsa vrata. Ni dvoma, štipendiranje je nadvse zanimiva socialna, ekonomska in posredno tudi politična tema, ki je noben homo politicus nikakor ne more kar tako odložiti v predal. Ker v živo zadeva praktično vse občane, vključno z dedki in babicami študirajoče mladeži. In če se pojavi opcija, da se iz občinske blagajne, ki bi jo po mnenju premnogih tako ali drugače izpraznili povsem nekoristni občinski uradniki, nekaj da za mlade, za znanje, za razvoj občine, potem je to treba storiti takoj in čim bolj zajetno.

Pa vendarle gre, po mojem mnenju, veliko bolj za poceni demagogijo kot za strateško pomembno potezo. Kar nekaj je pomislekov, ki jemljejo težo tej veliki temi:

Prvič, štipendijsko in posredno tudi socialno politiko ima v naši ureditvi sistemsko na skrbi država. Najboljši dijaki in študentje dobijo razmeroma solidne Zoisove štipendije, socialno ogroženi pa tako imenovane socialne. Vpletanje občine v ta sklop z lastnimi sila skromnimi sredstvi pomeni prej mešanje megle kot sistemski ukrep.

Drugič, občina Šentjur ima okrog 800 dijakov in nič manj študentov, kar pomeni, da vsako leto šole naredi vsaj 150 novih diplomantov visokih šol in fakultet, od katerih jih uspe najti zaposlitev doma morda 15 - 20 (ocena). Velika večina jih hočeš nočeš ostane v Ljubljani in drugih razvitejših gospodarskih središčih. To pomeni, da je občina dobesedno preplavljena z izobraženci, za katere pa nima ne dela in ne delovnih mest.

Tretjič, v občinskem proračunu je morda res možno napraskati skupaj na primer 5 milijonov SIT za štipendije, ne da bi se preveč poznalo pri izgradnji komunalne in družbene infrastrukture, to pa je vsega skupaj 15 ali 20 štipendij, kar je le kaplja v morje, zaradi katere bi bilo potrebno vzpostaviti poseben sistem podeljevanja štipendij. Diaci je v svojem prvem predlogu predvidel celo štipendijski sklad z upravnim odborom, direktorjem...

Četrtič, komu dati tako imenovano občinsko (županovo) štipendijo in kateri so tisti »poklici z dolgoročnim razvojnim programom občine, opredeljeni kot pomembni za razvoj podeželja«?

Takšnih poklicev enostavno ni in tudi ni pametnjakoviča ali dolgoročnega razvojnega plana, ki bi lahko dolgoročno nezmotljivo usmerjala mlade v »šentjurske poklice za razvoj podeželja«.

Bom direkten, občinski štipendijski sklad bo v fazi sprejemanja predvsem domena strankarskega in funkcionskega populizma, kasneje pa mu grozi, da se bo kaj hitro spridil v VIP (veze in poznanstva) institucijo, preko katere bodo vplivni (posamezniki in podjetja) šolali svoje otroke.

Petič, v strateškem pogledu za razvoj občine, če odmislimo možne trenutne socialne učinke, občinski štipendijski sklad pomeni strel v prazno. Že tako skromnimi občinskimi financami, ki ne omogočajo ustreznega infrastrukturnega razvoja in posredno odpiranja novih delovnih mest, bomo sicer pomagali peščici mladih do izobrazbe, dejansko pa financirali izobraževanje kadrov za gospodarsko razvitejša okolja.

Seveda je možno tudi drugačno razmišljanje, da gre za odlično strateško zamisel, za dolgoročno naložbo v znanje in podobno, kot smo poslušali na zadnji seji občinskega sveta. Ki mu je težko argumentirano oporekati. Zlasti težko pred javnostjo, pred množico, ki vidi v občinskem proračunu le kup davkoplačevalcem odtujenega denarja. Vseeno pa bi človek pričakoval, da bo štipendijsko evforijo, ki brez dvoma pomeni resno breme za občinske finance, ustavila občinska oblast, ki je nedavno vzela vajeti v roke. Seveda, če misli resno gospodariti in ne že kar na začetku svoje vladavine osvajati volivce oziroma razmišljati, kako čim dalje ostati na oblasti.

F.K.

Da ne pozabimo

Občinske refleksije

(Nadaljevanka kar tako)

Poletno pomanjkanje dogodkov in informacij, časopis pa je le treba nekako »zafilati«, me je privedlo do lahno mazohistične zamisli, da bi tako v nekoliko lažjem poletnem tonu namenil kakšne pol strani sprehodu skozi šentjurska politična dogajanja zadnjega desetletja. Ideja je morda bila dobra, toda že po prvih odstavkih mi je bilo jasno, da tistim o lahkini poletnih tonih ne bo nič in da bo zadeva daljša, da brez nadaljevanj ne bo šlo. Prav, sem se vdal, pa poskusim bolj resno. In je začel nastajati pričujoči ustrezno zatežen tekst.

V šentjurski občinski oblasti sem bil udeležen tri zadnje mandate: en mandat kot odbornik v nekdanji občinski skupščini ter dva mandata kot novodobni občinski svetnik. Prehodil sem trnovo pot od zvezdnih trenutkov na čelu Demosa do popolnega mrka. Ko sem pred zadnjimi lokalnimi volitvami delal bilanco svojega šentjurskega političnega udejstvovanja, sem si brez večjih duševnih muk priznal, da imam tega cirkusa dovolj. Več kot očitno mi je bilo, da sta bila moj čas in velik del energije, ki sem ju v preteklem desetletju vlagal v šentjursko politiko, več ali manj vržena v stran. In da ni nič videti, da bi bilo v prihodnje bilo drugače. Tako sem na tokratnih volitvah, čeprav še vedno preveč angažiran za zamenjavo občinske oblasti, kljub temu dokaj hladnokrvno in od daleč spremljal predvolilna prerivanja. Priznam, v dokajšnji meri tudi zaradi ljubljanskega vodstva SDS, ki se me je na vsak način, menda zato, ker sem premalo »črn«, želelo znebiti in me je v času, ko so se kovalе kandidatne liste, umetno držalo v »frižiderju«. Res je tudi, da sem, potem ko »smo« zmagali, na trenutke obžaloval, da nisem zraven, toda ne prehudo. Že pred izbojevano volilno zmago mi je bilo jasno, da bo tudi nova občinska politika zelo pragmatična in sploh ne umerjena po moji prezahtevni revolucionarni duši. Da nismo naravnani na isto valovno dolžino in da nisem eden tistih, ki bi ga želeli imeti zraven, so od vsega začetka kazali tudi »moji« volilni favoriti, ki so me že v fazi, ko sem jim bil še koristen, obravnavali iz neprikrite varnostne razdalje. Dobro, če večina vidi črno, jaz pa belo ali vsaj sivo, je zelo verjetno nekaj narobe z mano, toda vseeno bi bilo bolno, če bi zdaj brskal po svoji duši in iskal lastne karakterne in miselne napake, zaradi katerih sem izgubil stik z oblastno elito. Bolj normalno je, da si iz »zgodovinske distance« - vsaj domišljam si, da sem že tako daleč izven dogajanja - privoščim prizanesljivo hihitanje ob pogledu nazaj. Ne, nimam ambicij (niti možnosti), da bi se lotil resne analize šentjurskih oblastnih dogajanj v preteklih 12 letih, le nekaj svojih opažanj, ki so mi ostala v spominu, bi rad porabil za več ali manj zgolj poletna besedovanja.

Prej občinska skupščina, zdaj občinski svet, v načelu najvišji oblastni telesi v občini, po mojem mnenju to v zadnjih mandatih nikoli nista bili. Malo zaradi vgrajene sistemske napake, malo zaradi šentjurske specifikke. Skupščinski sistem je bil pravzaprav temu idealu neprimerno bliže, kot je današnji občinski svet. V praksi se to sicer ni videlo, prej bi celo lahko rekel, da se je v prvem skupščinskem mandatu dogajalo nekaj ravno nasprotnega, da je izvršna oblast tudi takrat popolnoma obvladovala skupščino, toda sistemsko so občinski odborniki vendarle imeli dovolj možnosti vsaj teoretično uveljaviti svojo voljo. Tega zdaj v občinskem svetu praktično ni več. Župan je štiri leta, do naslednjih volitev, nedotakljiva izvršna oblast, hkrati pa tudi prvi mož občinskega sveta, kar pomeni, da so občinski svetniki res le tisti, ki županu lahko kaj ponižno svetujejo, stvar župana pa je, če jih je pripravljen poslušati. Toda kaj naj tudi občinski svetnik, ki enkrat na dva meseca pride na sejo OS, vmes pa hodi v službo ali »futra« živino, svetuje županu in številnemu občinskemu aparatu, ki sta v dogajanje vpeta dobesedno vsak dan? Nič, v najboljšem primeru se mu lahko poskuša prodati za ceno kakšne lokalne ceste ali vodovoda.

(se nadaljuje)

F.K.

Vici

Kuharica

-Končno sem se naučila pripravljati uravnotežene obroke.

In kaj to pomeni?

- En dan je nezadovoljen mož, naslednji dan pa otroci.

Doslednost

- Mladenč se vrže v reko in reši potaplajočega se otroka. Vrne ga dedku.

- A, vi ste se vrgli v ledeno vodo?

- Da, jaz.

- Kje pa imate njegovo kapo?

Prejeli smo

Javno vprašanje državnim institucijam reda

Zakaj nihče ne ustavi Ivana Koitererja?

Neposredni povod za javno pismo komandirju šentjurske policije Petriču, sodniku za prekrške Lichtenegerju in Centru za socialno delo je prometna nesreča, ki se je zgodila v soboto 9. avgusta v bližini OŠ Hruševce, v kateri sem utrpel okrog 400 tisočakov škode. Ivan Koiterer iz Vodruža je izsiljeval prednost z neregistriranim avtomobilom, brez voznškega izpita in menda s 3 promilami alkohola v krvi. Zadeva ne bi bila nič posebnega, če Ivan Koiterer ne bi bil star znanec policije, sodnika za prekrške in Centra za socialno delo, poleg tega pa, kar je bistveno, že leta tudi strah in trpet vseh Hruševljanov. Kdo ve, koliko promet je že zgrešil, koliko škode povzročil, koliko ljudi poškodoval, ko leta in leta dirka skozi Hruševce s svojimi neregistriranimi avtomobili. Policiji in vsem represivnim organom v posmeh. To, kar se je zgodilo takoj po tej zadnji nezgodi, mi je še dodatno dvignilo pritisk: policista, ki s Koitererjevega neregistriranega avtomobila nista vzela niti z roko na karton napisanih prometnih tablic, sta povzročitelja popisala, nato pa ga prav prijazno s službenim avtom dostavila na njegov dom. Le nekaj minut po odhodu policistov je skozi Hruševce spet pridrvel Koiterer s svojo neregistrirano stoenko. Tega, kar niso uspeli narediti policisti, so naredili potem sosedje, ki so mu menda preperečili nadaljevanje vožnje.

Javno naslavljam na predstojnike šentjurskih represivnih organov in Centra za socialno delo več vprašanj v tej povezavi.

Komandirju policijske postaje Šentjur g. Petriču:

Je policija v naši družbi res tako nemočna, ali gre samo za nesposobnost in nemoč šentjurske policije? Žal, dobil sem vtis, da z g. Koitererjem delate tako rekoč z roko v roki, kot da bi bil eden izmed vaših. Če navaden državljan zagreši prometni prekršek, ga znate takoj stisniti, ljudem, ki policiji in vsem družbenim normam v posmeh nizajo prekršek za prekrškom, ogrožajo varnost in imetje sodržavljanov, pa niste kos stopiti na prste. Prosim vas, g. Petrič, ki tako lepo pišete in svetujete po časopisih, da nam svetujete, kako naj se državljanji samozaščitno organiziramo, če nas vi ne morete ali nečete?

Sodniku za prekrške g. Lichtenegerju:

Pri vas se nabirajo različne prijave zoper Ivana Koitererja, ker pa je on socialni podpiranec, zoper njega menda ne morete učinkovito ukrepati. Ali je res, da ste prav zato pustili zastarati več kot deset kazenskih prijav zoper njega, da torej tudi vi nečete ali ne morete izpolnjevati svojega sodniškega poslanstva? Ali to pomeni, da bomo morali državljanji sredi Evrope in v enaindvajsetem stoletju sodstvo organizirati spet po šerifovsko? Pozivam vas, da javno obrazložite, zakaj ne funkcionirate, kot se od vas pričakuje?

Centru za socialno delo:

Razne oblike socialnih pomoči, od vsakomesečnih prejemkov do raznih subvencij za ogrevanje in podobno znašajo za Ivana Koitererja in njegovo partnerico menda preko 100 tisoč tolarjev mesečno, torej več kot je moj zaslužek v tovarni. Sprašujem vas, ali pri dodeljevanju socialnih podpor upoštevate vse vidike, tudi tistega, kako si je podpiranec sposoben pomagati sam in kako družbeno nekoristno potroši vaš (in naš) denar? Imam občutek, da samo kabinetsko razdeljujete državni denar in ničesar ne naredite, da bi svoje varovance spet pripeljali do ekonomske samostojnosti in socializacije. Kako ste doslej ukrepali v primeru Koitererja?

Jože Slomšek, Kranjčica

Pes, naše življenje

Ker smo ljudje različni, si življenje popestrimo na tisoč in en način. Eden izmed teh je zagotovo nakup psa, tega že tisoč let zvestega človekovega prijatelja, ki nam bo neizmerno hvaležen za izkazano pozornost do konca svojih dni.

Vsekakor pa takšen štirinožni prijatelj zahteva poleg pozornosti od svojega lastnika še nekaj več ukvarjanja in pravičnega pristopa, ki se ga moramo lastniki psov skupaj s svojimi ljubljenci naučiti. Najpomembnejši sta socializacija psa za življenje v urbanem okolju, ki nam zagotavlja, da se bo naš prijatelj prijetno in varno počutil v različnih situacijah, kot so sprehod po mestu, srečevanje z drugimi psi, čakanje pred trgovino in pa osveščeno in odgovorno vedenje lastnikov.

Zato Kinološko društvo Šentjur organizira vrsto tečajev za vzgojo in šolanje psov. Da ne boste zamudili osnov socializacije, ste vabljeni že z mladički od 4 mesecev naprej, prav tako pa tudi vsi ostali, ki želite, da nam naši štirinožni ljubljenci ne bodo v breme, ampak v veselje in sprostitev, za kar bomo poskrbeli strokovno izobraženi inštruktorji.

Vpis v vse tečaje bo v četrtek, 4. septembra med 17. in 18. uro.

Informacije na tel.: 041/697-226

Prejeli smo

Psi nam grenijo sprehode

Ljudje se sprehajamo, da si nabereemo novih moči za nove podvige in vzpone, sprehod naj bi bil prijetna aktivnost, kjer človek uživa v naravi in občuduje njene lepote. Vsega tega pa nismo deležni sprehajalci, ki se sprehajamo mimo Malgajeve hiše, kjer sedaj stoji nadomestna hiša, katere lastnik je Gvido Virant. Mimo njihove hiše namreč vodi cesta, ki je tam že od nekdaj, včasih so se po njej vozili tudi avtomobili, sedaj pa si to cesto Virantovi lastijo zase. Na ljudi, ki se slučajno sprehajajo mimo njihove hiše, prežita dva psa, ki vsakemu sprehajalcu poženeta strah v kosti. S svojimi renčecimi zobmi ustrahujeta vse naokoli, njun pasji lajež pa se razlega vsepovsod. Lastniki se za psa, ki ustrahujeta sprehajalce, sploh ne zmenijo, psa ne pokličejo niti k sebi, kaj šele, da bi ju imeli privezana. To seveda ni prav, kajti cesta je javna in se lahko po njej sprehaja kdorkoli. Virantovi pa so drugačnega mnenja, saj menijo da je cesta njihova last, kar je sprehajalki zabrusil tudi lastnikov sin, ko mu je leta dejala, če lahko prime renčecnega psa. Res je, da je pes človekov najboljši prijatelj, vendar če ogroža varnost ljudi, naj bi imel nagobčnik oz. naj bi bil privezan. Zanimiva je tudi informacija, da bi si marsikdo rad ogledal Malgajevo hišo, ampak preden pride do tja, ga že pasje renčanje prestraši, tako da se raje obrne. In potem bo kdo dejal: »Pa ne hodit tam, če te je strah psov!«, vendar ni tako. Cesta je javna in se po njej lahko sprehaja kdorkoli.

- Sprehajalci -

Na mamicah svet stoji

Noben človek ne more imeti v lasti drugega človeka, še posebej ne svojega otroka. Seveda pa dojenček tega dejstva še ne pozna. V svoji blaženosti je prepričan, da ste njegova last od glave do pete.

V celjski porodnišnici so od objave zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah rodile naslednje mame:

11. julija: Stanka Jazbec Grajzl iz Šentjurja - dečka, Mojca Pinter iz Šentjurja - dvojčka (dečka), 21. julija: Matejka Pšeničnik iz Gorice pri Slivnici - dvojčka (dečka in deklico), 22. julija: Matejka Vidmar iz Šentjurja - deklico, 23. julija: Katarina Povše iz Šentjurja - dečka, 24. julija: Mojca Žlender iz Loke pri Žusmu - dečka, Katarina Čokl iz Šentjurja - deklico, 27. julija: Irena Debelak s Ponikve - dečka, 28. julija: Silva Drovenik iz Grobelnega - dvojčka, deklico in dečka; 29. julija: Sabina Drobne iz Loke pri Žusmu - dečka, Olga Zabukovšek s Ponikve - dečka, Romanca Vrbovšek Dobnik s Ponikve - deklico, 2. avgusta: Cirila Arzenšek iz Gorice pri Slivnici - deklico, 4. avgusta: Vida Marinšek s Ponikve - dečka, 7. avgusta: Sabina Bratuž iz Šentjurja - dečka, Irena Andrenšek Fekolj iz Šentjurja - dečka, 8. avgusta: Terezija Šket iz Šentjurja - dečka, 10. avgusta: Nada Salobir iz Dobja - dečka, 11. avgusta: Lidija Mlinar iz Grobelnega - deklico, 13. avgusta: Sabina Arzenšek s Prevorja - deklico, 14. avgusta: Lidija Antlejš s Prevorja - deklico, 15. avgusta: Mojca Cehner iz Šentjurja - dečka.

Kuharski kotiček

Vsakega malo

Po navadi sem v tem letnem času, ko je bilo na domačem vrtu obilo zelenjave, predlagala jedila, za katera smo uporabili domače pridelke. Letos se s pridelki na vrtu ne moremo ravno pohvaliti. Če pa malo pobrskamo po knjigah raznih kuharjev, bomo tudi za ŠN našli kaj poletnega.

Paradižnikova solata s tunino

Pol kg paradižnika narežemo na rezine, dodamo na kolesce narezano čebulo (boljša je rdeča čebula). Oboje stresemo v skledo. Dodamo večjo konzervo tunine. Olje odlijemo, večje kose tunine pa zdrobimo in vse skupaj dobro premešamo. Vse sestavine prelijemo s polivko, ki jo pripravimo iz olja, kisa in malo popra. Po potrebi še solimo. Pred serviranjem potresemo s sekljanim peteršiljem.

Govedina v solati

200 gr kuhane govedine, 100 gr nemastne šunke in 2 kisli kumarici narežemo na manjše kocke. Damo v skledo. Dodamo 1 čebulo, narezano na rezine, in 4 trdo kuhana jajca, narezana na manjše kose. Vse sestavine dobro premešamo, posolimo, dodamo malo worcestrske omake in potrosimo s sekljanim drobnjakom. Pripravimo polivko: pol lončka kisle smetane zmešamo z 4 žlicami majoneze, dodamo 2 žlici gorčice. Solato porazdelimo v manjše skodelice in jo prelijemo s pripravljeno polivko.

Drobnjakove palačinke s skuto

Dobro operemo, olupimo in nastrgamo 1 kg krompirja in 2 drobni čebuli. Dodamo 2 žlici moke, 3 jajca, malo soli in nekaj drobno sesekljane govedine.

Posebej pripravimo skutni namaz: pol kg skute posolimo, popoprano in dodamo še malo sesekljane govedine. Prilijemo 1 dl mleka in 1 žlico limoninega soka. Na drobno sesekljamo 1 strok česna. 15 dag šunke narežemo na manjše kocke. Sesekljamo še nekaj vejic peteršilja. Česen, šunko in peteršilj primešamo skutu.

V ponvi segrejemo malo maščobe. Nanjo damo 1 veliko žlico krompirjevega testa in ga sploščimo, da dobimo manjšo palačinko. To spečemo na obeh straneh (skupaj približno 8 minut). Polovico palačink obložimo s skutinim namazom in pokrijemo s preostalimi palačinkami.

Krompirjeva omleta

Pol kg opranega krompirja kuhamo 20 minut v slanem kropu. Še vročega olupimo in ohlajenega narežemo na kolesčke.

10 dag mastne slanine narežemo na manjše kocke, jo rjavo zapečemo, nakar ji dodamo narezan krompir in 2 manjši sesekljani čebuli. Krompir zlatorumeno zapečemo. V loncu razžvrkljamo 3 jajca in 1 dl mleka, malo posolimo, dodamo sesekljan peteršilj in drobnjak. Razžvrkljana jajca polijemo po krompirju in pečemo še približno 10 minut – omleta naj bo na dnu zlatorumeno zapečena, jajčna masa pa naj na vrhu zakrckne. Krompirjevo omleto ponudimo z zeleno ali kumarično solato.

Polnjeni jajčevci

Dva večja jajčevca operemo, obrišemo in po dolgem prerežemo na dve polovici. Meso jajčevca posolimo in jih obrnjene položimo na krožnik. Po 30 minutah izdolbimo meso. V lupini naj ostane le za kakšen cm debela plast mesa. Meso jajčevca drobno sesekljamo in ga zmešamo s 25 dag zmletega mesa (polovica govedine, polovica svinjine) in 1 sesekljano čebulo. Masi dodamo 1 jajce in rezino kruha namočenega v mleku, jo posolimo in popoprano in z njo napolnimo izdobljene jajčevce. Ognjevarno posodo dobro namastimo in vanjo položimo polnjene jajčevce. 3 – 4 paradižnike zblansiramo, jih oplaknemo z mrzlo vodo, olupimo in zmešamo z lončkom kisle smetane. To polijemo po dnu ognjevarne posode in pečemo v pečici pri 200 – 225 stopinjah približno 40 minut. V 1,5 dl vode zmešamo 2 – 3 žlice koruzne moke in to med peko dodamo jajčevcem. Jajčevce večkrat prelijemo z lastnim sokom. Nazadnje jih potresemo z naribanim sirom in jih pečemo še približno 10 minut.

Sadni napitek

Pol kg breskev očistimo, narežemo na manjše kose, dodamo 5 dag sladkorja ter 2 dl smetane, mleka ali jogurta. Vse sestavine gladko zmeljemo. Pijačo pijemo ohlajeno, pripravimo pa jo lahko iz kateregakoli sadja, tudi zmrznjenega. Sladkamo po okusu. Tudi smetano, jogurt ali mleko dodamo po želji.

C.H.

Šentjur v času

Drugačna Ipavčevina

V starem delu Šentjurja, v Zgornjem trgu, so pred dnevi začeli obnavljati Ipavčevo hišo. »Pred obnovo smo se spraševali, kaj naj iz te hiše naredimo. Ali komercializacija v smislu gostinske ponudbe ali nekaj drugega,« je povedal Simon Zdošek, podpredsednik šentjurskega izvršnega sveta. Odločili so se za »drugo«.

Novi tednik, 26. 8. 1993

V Voglajni poginajo ribe

Za nami je komaj dobra polovica leta, ko v Voglajni in njenih pritokih beležimo že šest poginov rib in jih dodajamo žalostni statistiki slovenskih rek.

V mrtvici Kozarice v Vodružu so poginile zaradi odlaganje industrijskih odpadkov. V Šentvidskem potoku v dolžini okoli 3000 m do izliva potoka v Slom je poginil celoten zarod. Vzrok še raziskujejo. V Voglajni je prišlo do pogina od kurje farne v Slivnici do Črnlince. Na Pešnici je prišlo do pogina ribjega drobiža in klenov v dolžini okoli 1100 m.

Novi tednik, 11. 8. 1983

Obisk iz Užiške Požege

Lanski množični obisk šentjurskega pevskega zbora in mladinskih folkloristov v Požegi prinaša ob letošnjem občinskem prazniku vračilo. V petek popoldne bodo prispeli v Šentjur kulturniki iz Požege s svojo folklorno skupino, pevci in godbo. V šentjurskem kulturnem domu se bodo predstavili s svojimi ljudskimi plesi, ki jih bosta spremljala originalna srbska godba in petje. Nedvomno bo to za Šentjur prvovrsten kulturni dogodek, ki bo do kraja napolnil veliko dvorano s publiko.

Novi tednik, 17. 8. 1978

Kmalu velik kolektiv

Kolektiv TOLO se s svojimi proizvodi močno uveljavlja na celem jugoslovanskem tržišču, izvažajo pa tudi v Nemčijo in Avstrijo. Zavedajoč se, da so tudi hitri uspehi podjetja vezani na hitrejši napredek celotne občine, želi kolektiv TOLO ob občinskem prazniku vsem občanom šentjurske občine kar največ delovnih zmag in uspehov.

Novi tednik, 16. 8. 1973

»Kašta« na Planini

Na Planini je vsako soboto in nedeljo odprta »kašta« na starem gradu. Tu je zelo lepo urejeno gostišče, preskrbljeno z jedili in dobro kapljico virštajncana. Na terasi je

kegljišče, na katerem vsak novi gost poskusi svojo srečo. Z gradu je lep razgled po planinskem področju in po trgu Planina. Zelo znana je na gradu »turška lipa«, ki so jo zasadili Turki; zgodbo o tem povedo starejši Planinci. Grad oskrbuje trgovsko podjetje Merx – poslovnica Planina. Za večje skupine je grad odprt ob vsakem času. Vse informacije se dobijo v trgovini na Planini.

Celjski tednik, 22. 8. 1968

Rešila je življenje otroku

V Šentjurju je prejšnjo soboto poštna uslužbenka prišla na kosilo domov, da svoj popoldanski čas preživi poleg enoletne hčerke Dušice. Opazila je, da je hčerkica nepričakovano težko obolela, da ima skrajno visoko vročino, zaradi katere je že padla v nezavest.

Zdravnica Milena Hudina – Čretnik, ki ob tem času ni bila v službi in je bila pripravljena na važno družinsko potovanje, je brez pomislekov odhitela na pomoč bolnemu otroku, ki je kazal zadnje znake življenja. Čeprav je zdravnica oddaljena petnajst minut hoda, je prišla k obolelemu otroku v nekaj minutah. Zaradi resnosti situacije je otroka takoj odpeljala v celjsko bolnišnico. Hitri intervenciji je pripisati, da je otrok ostal pri življenju.

Celjski tednik, 30. 8. 1963

Na obisku pri šentjurskih zadružnikih

Hmeljski nasadi v šentjurski občini se naglo širijo. Samo šentjurska občina jih ima okoli 36 ha. Zadrudnik Zdošek (mlajši) nam je pokazal hmeljišče, ki bi ga vsak nepoučen človek imel za drugi letnik, pa ni bil.

Odgovor na pomisleke, češ, v teh krajih hmelj ne bo dobro uspeval, pa daje hmeljišče Andreja Debelaka, ki si letos na 52 arih pod žičnico obeta nad 1000 kg pridelka. Razočaranje pa so šentjurski zadrudniki doživeli pri lanu. Okoli 60 ha so ga posejali, toda vreme jim ni bilo naklonjeno.

Celjski tednik, 29. 8. 1958

Avto-moto

Uspeh avto-moto grupe Šentjurj. Dosegli so od celjskih krožkov najboljši rezultat. Ob tej priliki poziva AMD Šlander vse ostale grupe, naj si vzamejo šentjursko za vzgled.

Celjski tednik, 7. 8. 1948

br

Modni kotiček Vanje Bertossi

Uvod v modno jesen

Dopustniški in počitniški dnevi se počasi a zanesljivo poslavljajo, z njimi, upam, tudi letošnje neznosno vroče in dolgo poletje. Kmalu bomo zakoračili v jesenske dni, ko bo treba seči po toplejših oblačilih.

Kaj nam prinaša novega letošnja modna jesen?

Lahko bi rekli, da nič novega, pa vendar je nekaj zapovedi, ki vnašajo pridih modnosti. Izraziteje se pojavlja živo rdeča barva v kombinaciji s črno, prav tako črno-bela, modni so vsi odtenki od bele do smetanaste, ki se lepo ujemajo s ključno barvo lanske sezone – rjava. Rjava barva ostaja in se obrača k čokoladni barvi. Vrača se zopet siva, ki pa je namenjena bolj formalnim oblačilom. Opaziti je tudi vidnejšo vlogo nakita, ki postaja sestavni del oblačila. Bleščicam se pridružujejo še našite kovinske

ploščice, veliki prstani ali dragi kamni. Okrog vratu so trikrat ali štirikrat ovite ogrice iz različnih materialov, podobno na zapestju in gležnju. Meja med dragim nakitom in bižuterijo je zabrisana. Če bomo hotele v korak z modo, bo nepogrešljiv dodatek klobuk, ki je na primer pri Francozinjah pika na i. Klobuk mora biti igriv in domiseln, sicer je bolje biti brez njega. Drznejše blagovne znamke so prikazale pletene kape in tako imenovane taksi kape z izrazitim ščitnikom.

Pa še nekaj o oblačilu, ki mu po krivici posvečamo minimalno pozornost – o hlačnih nogavicah. Nove kupimo, ko stare strgamo, imamo jih za potrošni material. Letos so modne barvne, s potiskom, velikimi vzorci, Laura Biagiotti je nanje izvezla izrazite svetlikajoče rožice. Skratka, nogavice so takšne, da nekatere menda komaj čakajo na hladnejše dni, ko jih bodo lahko z veseljem nosile.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Tabor mladih na Rogli

Naj sliši vsa Rogla: iz Šentvida prihajamo!

V petek 8. avgusta je bilo v Šentvidu pri Planini pred kulturnim domom zelo živahno. 28 otrok iz Šentvida in okolice se je odpravilo na taborjenje na Roglo, ki ga je organiziralo Športno društvo Šentvid pri Planini. Otroci naj bi aktivno preživeli tri dni, v neokrnjeni naravi, stran od televizije, računalnikov in vsakdanjih obveznosti.

Nestrpni smo prispeli na Petrov dom, kjer smo bivali. Okoli doma smo postavili šotore, razobesili zastavo in sestavili Himno tabora. Prvi dan smo si najprej ogledali stolp na Rogli, animatorka pa nam je razkazala hotel Planja in športne komplekse na Rogli. Zvečer so otroci risali risbice, se zabavali ob družabnih igrah in pisali o doživetjih prvega dne.

Za lahko noč so zapeli ob zvokih kitare, pod vodstvom Grege Pančurja. Naslednji dan smo se po jutranji telovadbi in ustvarjalno preživetem dopoldnevu odpravili na Lovrenška jezera. Vodil nas je gospod Vinko Bauman in nas seznanil z orientacijo v naravi, s kompasom in pokrajino samo. Otroci, ki so še vedno bili polni energije, so večer preživeli v obilici zabave in smeja. Spletala so se nova prijateljstva in nepozabna doživetja. Naslednji, zadnji dan, so otroci odšli na lov za skritim zakladom. Popoldan pa smo pripravili piknik za starše. Otroci so starše pričakali s transparenti – drugo leto gremo za ves teden. To je organizatorjem izziv, vzgojiteljem Katji Pliberšek, Davidu Plevniku, Tanji Luskar in Petru Kolarju pa pohvala in odgovor na vprašanje; res je bilo nepozabno!

Petek, 29. avgust 2003, ob 21.00
vrt Hotela Žonta Šentjur

ansambel
VENUS
gostja večera
DADA KLADNIK

večer za ljubitelje
jazz in dixieland glasbe
ter evergreenov

Organizatorja: ZKD Ol Šentjur in Hotel Žonta Šentjur

Jezikovni kotiček

Vélíka : mala začetnica zadnjič

Pa naj tokrat zaključim in razjasnim še nekatera pravila pisanja z malo ali véliko začetnico. Naj bo to nekakšen teoretični povzetek že pisanega. V slovenskem jeziku pišemo z véliko začetnico **lastna imena** in **izraze posebnega razmerja** ter izpeljave iz teh dveh kategorij, z malo pa vse ostalo, pri čemer je potrebno opozoriti na **občna imena**. Pri osebnih imenih vidimo razliko med lastnim in občnim imenom v primeru Štefan : štefan, ni pa menda potrebno opozoriti, da se pišejo z véliko vsa **osebna imena**, **veroslovna** in **bajeslovna**, **imena živali** ter **imena prebivalcev**, z malo pa vsa ostala, med katerimi je izpostaviti **občna imena**, **izpeljana iz osebnih imen** (glej primer zgoraj). Naslednja kategorija so **zemljepisna imena**, ki jih delimo na **naselbinska** in **nenaselbinska**. Pri naselbinskih imenih pišemo z véliko tudi neprvo besedo, če le-ta ni predlog ali katera izmed besed mesto, trg, vas, selo: Dolga Gora, Zidani Most, Rimske Toplice, Babna Reka : Šmarje pri Jelšah, Nova vas, Novo mesto, Stari trg, Ivanje selo... Pri nenaselbinskih imenih, med katere spadajo **pokrajine**, **države**, **celine**, **otoki** in **polotoki**, **vode**, **vzpetine**, **nižine**, **doline**, **kotline**, **jama**, **puščave**, **ozvezdja**, **nebesna telesa**, **deli naselbin**, **objekti**, **mostovi**, **ceste**, **ulice** in **trgi**, pa je z véliko le prva beseda, ostale besede pa se pišejo z malo začetnico, prim. Slivniško jezero, Prednja gora, Škorpiljon, Rimska cesta, Podgrad, Ulica Dušana Kvedra, Cvetna ulica, Zgornji trg... In po tem pravilu bomo pisali tudi v imenu Črna gora drugo besedo z malo, enako pa še Bela krajina ipd. Že zadnjič je bilo pisanja tudi o **stvarnih imenih**: **lastna stvarna imena** se pišejo z véliko, **občna stvarna imena**, se pravi **vrstna poimenovanja društev**, **organizacij**, **strank**, **vojaških enot**, **ustanov**, **podjetij**, **industrijskih izdelkov** ter **poimenovanja meddržavnih zvez**, **zgodovinskih dogodkov**, **praznikov** in **imena umetnostnih**, **političnih nazorov**, **splošna poimenovanja objektov** ter **poimenovanja odlikovanj**, **priznanj**, **iger ter zdravil**, pa z malo začetnico. Tako se pišejo zdravila izključno z malo začetnico, npr. aspirin, lekadol. Pri imenih industrijskih izdelkov, ki so nastala iz imen podjetij in trgovskih znamk, pa pravi pravopis, da se pišejo z malo, kadar se ne uporabljajo kot imenovalni prilastki, npr. fotografiram s kodakom (s filmom Kodak), vozim se z mercedesom (z avtomobilom znamke Mercedes), pijem santano (kavo Santana), jem le milko (čokolado Milka) in pijem laško ter bandidos (pivo Pivovarne Laško in pivo Bandidos). Zanimivo je, da se tisto laško, ki ga mislimo pod besedo laško, sploh ne imenuje laško, ampak zlatorog, a smo ga najbrž poimenovali po proizvajalcu, ker je bilo prvo, do njega pa tako vzpostavili posebno razmerje spoštovanja. No, to so že špekulacije, zato ostanimo raje pri pravopisu. Samo še to: tudi rožice in živali se pišejo z malo začetnico, razen če gre za latinska ali polatinjena imena, npr. Campanula zoisii (zoisova zvončnica).

M. Jazbec

N. G.

Policijske cvetke

Redar kot se šika

M.D. iz Velenja, redar v vsesplošno priljubljenem (zlasti med sosedi) klubu B-52, se bo trajno vtisnil v spomin mladi Šentjurčanki T.A., ki si je brez vstopnine hotela popestriti zadnjo julijsko soboto. Svoj imidž ji je trajno vbil v glavo z nekaj klofutami. Kar je krasna reklama za klub, kjer očitno res z vsemi sredstvi skrbijo za red in disciplino.

Jezni mladeniči in Telekom

Mladoletna Šentjurčana V.J. in A.P. so 26. julija ob 4. uri zjutraj policisti zalotili pri kamenjanju telefonske govorilnice na Ulici Franja Malgaja, pri čemer ju je verbalno glasno podpirala še peterica njunih mladih kolegov. Če bodo njihovi starši poravnali Telekomu škodo, se jim menda ne bo skrivil niti las na glavi. Vsa čast naši mladino-razumevajoči državi!

Heroj iz Vodruža ni utrujen

36 letni I.K. iz Vodruža, ki je 9. avgusta izsiljeval prednost na Ulici F. Malgaja in povzročil prometno nezgodo, daleč prerašča okvire Policijskih cvetk. V zadnjih štirih letih je pridelal 33 prijav sodniku za prekrške, povzročil 6 prometnih nezgod, bil 26-krat zaloten pri cestnih prekrških, dvakrat je prenočeval v policijskem hladilniku. Tokrat se je vpisal še v knjigo alko-rekorderjev: 3,48 promile je res izjemen dosežek za šoferja. Čestitamo! Ob vsej tej zgodovini sploh ni izgubil vozniškega dovoljenja. Ker ga nima.

Vzgojno za ljubitelje narave

Društvo ljubiteljev narave iz Dol je na seznam ukradenih predmetov prispevalo alkoholne pijače in avtomobilske gume v skupnem znesku 150 000 SIT. Lahko bi se domnevalo, da ni šlo za navadno tatvino, temveč za vzgojni poseg: pravi ljubitelji narave hodijo peš in pijejo vodo.

V KLUMP-u kradejo

V noči s 17. na 18. avgust je iz blagajne planinskega študentskega kluba brez sledu izginilo 230 tisočakov. Ker je zmikavt pri vstopu uporabil kar originalni ključ, bi lahko to cvetko naslovili tudi s »Klumpovci kradejo«.

Dihajo jim za ovratnik

Vlomilec, ki so v noči z 11. na 12. avgust brez blagajniškega potrdila natovorili kamion s Kerosovo tegolo, strešnimi okni in podobno gradbeniško šaro v skupni vrednosti 500 000 SIT, policisti v celjski smeri že dihajo za ovratnik.

Kar se dihanja za ovratnik tiče, se nič lepše ne piše za sedaj še skoraj neznanim storilcem, ki so (verjetno kar s ključem) v noči z 9. na 10. avgust nepovabljeni vstopili v hišo drameljskega podjetnika J.C. in ga olajšali za zlatnino in gotovino v skupni vrednosti četrtil milijona SIT.

Policisti pa več ne dihajo za ovratnik storilcu, ki je šentjurskemu podjetniku Ž.K. sunil denarnico s 4200 euri. Ker so ugotovili, da jo je na varno spravila njegova jezna boljša polovica.

Nesreča ali kaznivo dejanje v Domu starejših Šentjur?

Svojci 83-letne A.V., varovanke doma, ki je umrla 12. avgusta v celjski bolnišnici, kjer se je zdravila zaradi poškodb, ki jih je 3. avgusta utrpela v domu v še nepojasnjenih okoliščinah, so o dogodku obvestili policiste. Zakaj tega ni storilo vodstvo doma?

F.K.

Lucija poroča

Lucija spet na delu

Spoštovani bralci ŠN, se me še sploh spomnite? Ampak krivda absolutno ni na moji strani. Pred meseci me je urednik enostransko ukinil, češ da zame ni več posla, ker v naši občini ni več razlik med zaresnimi in Lucijinimi informacijami, oziroma da je pri nas vse le resno in zaresno. Kar seveda ni res, le da je vse malo bolj zasoljene teme dobila Pepca, jaz pa sem izvisela. Ker da preslabo opazujem in sem premalo kritična. Ampak vsaka stvar se enkrat obrne in ko je podzemlje asfaltnega Kovača dobesedno upihnilo Pepco, ker da naj bi bila premalo naklonjena asfalti bazi v Planinski vasi, je urednik dobesedno padel pred menoj na kolena. Zaradi forme sem se malo branila, potem pa seveda hitro podpisala celoletno pogodbo. Le da o asfalti bazi ne smem grdo pisati. Pa lepo vas prosim, zakaj bi grdo pisala o njej? Planinčani jo imajo radi, na občini jo imajo radi, jaz sem pa tudi zelo vesela, da so jo naredili tam gor bogu za hrbtnom in ne tule sredi Šentjurja, meni pred nosom. Ko pa bojo, če kdaj bojo, začeli kamioni voziti naokoli tisto črno smrdljivo zadevo, si bom že za nekaj sekund zatisnila nos, ko bodo šli mimo mene. Da bi branila razne Perčiče, Bohince in podobne nezadovoljneže, mi pa tako ali tako ne pade na pamet. Ker so to se enostavno nergači in nič drugega. Ko bo asfaltna baza ordinirala, se bodo tako navadili tistega blagodejnega ropota in vsega, kar zraven paše, da ob nedeljah in praznikih, ko bo zadeva mirovala, še spati ne bodo mogli. Samo pogledjte Blagovčane! Tistim, ki so doma tik zraven deponije, se je ta tako priljubila, da so z vsem srcem in telesom na strani Cinkarne, oni drugi bolj oddaljeni, neresni slakanovci, pa brez veze pizdijo. Ker so se obrisali pod nosom za pričakovano odškodnino.

Da ne bo nesporazuma (in me ne bi doletela usoda kolegice Pepce), naj še enkrat glasno in jasno povem, da sta meni osebno asfaltna baza in Mirko Kovač ful všeč. Zlasti dokler sta daleč vstran.

Mi je pa Pepca položila na srce, naj zagotovo nekaj napišem o klupanju, ki je bilo ful hit, in o gasilski veselici, ob kateri so gasilci bankrotirali. Ampak nazadnje so si bili oboji povsem kvit, ker so klumpovcem drugače oziroma pollegalno izpraznili blagajno. Pa da se ja ni infekcija od KS razširila en štuk nižje?

Pa kaj se jaz obremenjujem z našimi južnimi kraji, ko sem pravzaprav naštelana za poročanje iz našega občinskega središča. In tu se je prav te dni zgodila srečna zgodba v stilu dobrega doktor romana, ki bi jo bilo greh

preslišati. Sirotica Erika, ki je bogve zakaj ostala brez celjske službe, bi ostala na kruti cesti, če ne bi po srečnem naključju srečala pravega doktorja, ki se je seveda najprej vroče zaljubil vanjo, takoj nato pa jo je priporočil svojemu kolegu, enako doktorskemu doktorju, ki je povsem slučajno velik šef na občini in ki je krvavo potreboval kader prav Erikinega profila. Tako so zadevo srečno pripeljali pravočasno do srečnega konca, da se je Erika za svojega dobrotnika že lahko vrgla v žrelo strašnega cestnega šefa Marjana, s katerim imata menda nekaj vsestransko neporavnanih računov. Ker ima z njim nekaj neporavnanih računov tudi občina, so njemu za kazen, njemu podobnim v opomin ter Eriki v podporo, z njim sklenili več kot sto milijonov težak cestni posel. Zgodbe seveda še ni konec, ker je vsa zadeva še v teku, obljubim pa, da bom ostala na preži in takoj poročala, če se bo zgodilo še kaj bolj sentimentalnega.

Kot vsi vemo, je v naši občini izbruhnila strašna suša, ki grozi iztrebiti vse govedo in druge podobne domače in divje živali. Jasno je, da so med drugimi za usodo nedolžne govede najbolj zaskrbljeni občinski možje, celo tudi tisti, ki krave od blizu še nikoli videli niso. Najbolj so se raznežili janševci, ki so se v dobrobit sestradanih krav, verjeli ali ne, odpovedali svoji prezasluženi sejnini, ki velja približno toliko kot v normalnih letih velika nakladalka sena. Kar pa je zdaj povsem jalovo početje, ker sena tako ni nikjer dobiti. Prav iz tega istega razloga in pa da ne bi bili podobni janševcem, se Diacijevi mladinci, Čoklovi ljudski in Erjavčevi združeni listaši niso odrekli sejnini v kravjo korist in so svoje težko prigrane sejnine namenili drameljskemu Jeseneku, ki jih bo znal bolj hvaležno obrniti. Kar bi lahko bilo tudi znamenje, da suša le ni tako grozna, kot besedujejo. Kaj bodo za krave ali Jeseneka prispevali eldeesovci, zlasti pa še gospodje župan in podžupani, katerih občinska sejanja so neprimerno bolj dragocena, je zaenkrat še ostala skrivnost. Menda upajo, da se bodo izmuznili brez tega nepotrebnega davka. Se bo pa zato zelo ven vrgla občinska šefica za okolje in prostor, ki bo končno sanirala bazno postajo na svojem dvorišču. Polovico izkupička iz naslova najemnine za bazno postajo bo dala za koruzno silažo, drugo polovico pa za sosedsko strokovno ekskurzijo na Kubo, kjer imajo menda neverjetno učinkovito zaščito pred nezaželenimi radijskimi in podobnimi valovi.

Lucija

Da ne pozabimo

Od kmetijskih zadrug do Kombinata

Piše: Vinko Jagodič

(5. nadaljevanje)

Šentvid pri Planini

Šentvid je bil izredno raznoliko združeno organiziran. Takoj p ovojni je bila ustanovljena kmetijska obdelovalna zadruga – ekonomija, ki je prevzela nacionalizirano zemljo župnije. Obdelovali so jo bivši farovski dninarji s konji in vprežno govejo živino. Pridelek so si delili. V zadrugo se ni vključil nihče od zasebnih kmetov.

Upravnik zadruga je bil Ivan Belak iz Planinske vasi, združeno trgovino je vodil Rado Tržan. Nacionalizirano zemljo so v skladu z agrarno reformo potem razdelili bivšim dninarjem po 20 arov na družino. Razdelitev je kot laični geometer opravil krajevno priznan tajnik in režiser zelo dejavne dramske skupine Ivan Tovornik.

V Šentvidu je po vojni delovala obnovitvena zadruga, ki je z gradbenim materialom oskrbovala domačine, ki so jim okupacijska vojska in umikajoči ustaši požgali domačije. Zadrugo je vodil Martin Antlejš. Predsednik je bil Pertinač, ki ga je nasledil Martin Luskar, kmet iz Podpeči. Knjigovodstvo in materialno evidenco je vodil Franc Ulaga. Tajništva zadrug in KLO je vodil Ivan Tovornik.

Leta 1948 je bila ustanovljena splošna kmetijska zadruga. Sedež vseh zadrug je bil v bivši kaplaniji, sedaj stanovanjska hiša Romihovih. Predsedniško dolžnost so zaupali kmetu Martinu Luskarju iz Podpeči. On je vodil tudi izgradnjo elektrifikacije. Člani upravnega so bili Anton Tovornik, Ivan Tovornik in še nekaj drugih, pretežno kmetov.

Zadruga je solidno poslovala in dosegala dohodek, pridobili so lasten tovorni avto Chevrolet in kupili traktor Steyer s priklopu (sadno škroplilnico, mlatilnico, itd.). Splošno trgovino je po upokojitvi Rada Tržana vodil mnogo let poslovodja Franc Romih. Trgovske stroke sta se tam učila tudi Božo Robič in kasnejši direktor trgovskega podjetja Resevna Jože Plemenitaš. Odkupovali so večje količine sadja ter vse ostale kmetijske pridelke. Odkup živine je vršil Temnik, lesa pa Žnidaršič.

Pri gostišču Mirko Špan na Planini so imeli tudi klavnico in prodajalno mesa. Zakol in prodajo je opravljal mesar Anton Tržan. V okviru zadruga je bila nekaj časa tudi čevljarska delavnica pod vodstvom Franca Pintarja iz Lipe. Z njim sta delala v delavnici še Matija Jazbec in Miha Pečnik.

Tudi v Šentvidu se je pričela akcija za izgradnjo združnega doma. Odrejeno je bilo zemljišče na dvorišču hiše Antona Tovornika in izvršena so bila pripravljala dela. V tej fazi je bila akcija zaključena.

Kalobje

Kmetijska zadruga je bila ustanovljena leta 1948 v Jakobu pri Šentjurju. Takrat je bilo zaključeno poslovanje splošne privatne trgovine Terezije Muškatevc. V tem lokalu je nadaljevala s poslovanjem kmetijska zadruga s splošno trgovino in odkupom kmetijskih pridelkov. Trgovina je posredovala tudi kmetijski repromaterial in gnojila za pogodbene člane zadruga ter prosto prodajo. Kmalu po ustanovitvi se je celotna združna dejavnost združila v lokalu, last Salobirjevih, sedaj gostilna Salobir. Skladiščni prostor se je namesti v gospodarskem poslopu, last družine Grasselli. Poslovodstvo trgovine je opravljal g. Angela Slomšek iz Jakoba, ki se je poročila na domačijo Muškatevc, kasneje Avgust Slomšek. Poleg odkupa vseh kmetijskih pridelkov so odkupovali mnogo gob in gozdnih sadežev. Knjigovodstvo je vodila Dragica Žunkovič.

V bivših trgovskih prostorih Muškatevc je bila ustanovljena tudi krojaška delavnica. Vodja delavnice je postal Janko Šuster. Z njim sta bili zaposleni še dve šivilji (ena izmed njih se je pisala Korošec).

Nacionalizirana je bila zemlja Adama Kincla iz Šentjurja. Po agrarni reformi je bila dodeljena Zvonku Leskovšku.

Zadruga je bila poslovno precej vezana na sosednjo kmetijsko zadrugo Šentjur. Po gospodarskem polomu slednje se je zadruga Jakob pod novim nazivom Kmetijska zadruga Kalobje Bodočnost premestila v Šentjur. Direktor je postal Milan Grasselli iz Teharij. Knjigovodstvo je prevzel dotedanji revizor okrajne združne zveze Martin Vinkšl iz Celja.

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Šentjursko zdravstvo skozi čas

(1. nadaljevanje)

Zobozdravstvo

Mislim, da je bila skrb, da ne bomo delali dobro, neupravičena. Čeprav smo zasebniki, še ne pomeni, da nismo del javne zdravstvene mreže, saj imamo prav vsi pogodbo z Zavodom za zdravstveno zavarovanje Slovenije in imajo pacienti pri nas enake pravice kot v javnih zavodih. Delamo z novo opremo in sodobnimi materiali.

V mladinskem zobozdravstvu delamo po dispanzerskih metodah dela, skrbimo tudi za ostalo preventivo. Zaposlena je tudi preventivna sestra.

Zobozdravstvena preventiva deluje v občini Šentjur od leta 1986. Zajema predšolske in šolske otroke ter starše. Program zobne preventive izvajamo na sedmih osnovnih šolah (Šentjur, Dramlje, Ponikva, Hruševac, Slivnica, Dobje, Planina), štirih podružničnih osnovnih šolah (Blagovna, Loka, Prevorje, Kalobje) in devetih enotah vzgojno-varstvenih ustanov (Šentjur, Pešnica, Hruševac, Dramlje, Blagovna, Slivnica, Loka, Planina).

Otrokom obrazložimo pomen rednega in pravilnega umivanja zob ter zdrave prehrane, redne obiske pri zobozdravniku pa predstavimo skozi svet pravljic, ki je otrokom najbližji. Skupaj se učimo pravilnega umivanja zob.

Na področju osnovnih šol sodelujemo ob naravoslovnih dnevih (1., 2., 3. razred), otroci vseh osnovnih šol od 1. do 4. razreda (988 otrok) pa so vključeni v akcijo »Tekmujemo za čiste zobe ob zdravi prehrani«. Na koncu šolskega leta nagradimo zmagovalne razrede vsake šole z zaključno prireditvijo v Kulturnem domu Šentjur (podelitev diplom, pokala, nagrad in nastop povabljenega gosta – klovnese, čarovnika...).

Preventivo izvajamo pri rednih sistematskih pogledih tri- in šestletnih otrok (skupaj s starši), osnovnošolcih (1., 3., 5., 6., 7. razred) in srednješolcih prvega letnika Srednje kmetijske šole.

V šoli za starše, ki zajema roditeljske sestanke v osnovnih šolah in vrtcih ter materinsko šolo, poučujemo starše o pomenu in vrednosti zdravih zob, saj se zdrave življenjske navade staršev prenašajo na otroke.

Zaradi takšnega načina dela se lahko pohvalimo z nemajhnimi uspehi, ki se v našem področju kažejo z izboljšanjem stanja otroških zob. Odstotek otrok z okvarjenimi zobmi je bil

leta 1986

- pri triletnih: 95 % (mlečnih zob)
- v prvem razredu: 65 % (stalnih zob)
- v sedmem razredu: 98 % (stalnih zob)

leta 2002

- pri triletnih: 41,75% (mlečnih zob)
- v prvem razredu: 16,08% (stalnih zob)
- v sedmem razredu: 77,44% (stalnih zob)

(se nadaljuje)

Andreja Šmid Kalajdiški, dr. stom.

Po našem planu se vam lahko zobje začno kvariti šele oktobra

Razmišljanja

Slovenija 2005 – nadaljevanje

Za tiste, ki prejšnjega nadaljevanja niste brali, in za vse tiste nesrečneže, ki ste ga slučajno brali, pa niste v njem našli nobenega smisla in ste se čutili prikrajšane za kakršnokoli pojasnilo, najprej kratek povzetek. Poskušali smo se zgolj živeti v vsakdanjik osebe XY, katere bistvena življenjska problematika je v tem, da so jo vrli gospodje in gospe birokrati mrtvo hladno izbrisali iz seznamov državljanov. Čeprav nikomur izmed nas verjetno ne more biti jasno, kako je biti v koži osebe, ki je enostavno pač več ni. In nas, priznajte, to niti malo ne zanima.

To, drage dame in gospodje, pa je simptom sodobne družbe – tudi slovenske. Ne samo v primeru tisočev izbranih, ki bi, prosim lepo, če so že izbrisani, lahko dali mir. Kaj se toliko prostituira pred ekrani, ti banditi, sovražniki države, parazitski južnjaki, in kajijo mojemu ljubemu klenemu Slovencu njegov miniaturni horizont. Seveda pretiravam, vendar morate kljub temu priznati, da v svojem vzvišenem egoizmu pogosto ne vidimo dlje od umazanih za robom lastnih nožnih palcev. Ali še bolje – preprosto se pretvarjamo, da umazanije sploh ni, da ne obstaja. To še nekako gre, zatiskanje oči pred lastnimi slabostmi namreč, potem pa nenadoma začno izginjati kar ljudje, takšni pravi, iz mesa in kosti. S tem mislim, da jih pač ni na raznih državnih seznamih, lepo pospravljenih pod vse tiste šifre in številke, a vendar vsak večer gledamo poročila, ko ti nebodijhtreba čisto živi in malce besni paradirajo po naših zaslonih. Hmmm. Ali se ne bi bilo potrebno malce zamisliti? Ampak lepo vas prosim, cenjeni moji bralci, kaj pa če bi jutri izbrisali vas osebno? Ali pa vaše otroke, ker bi, dajmo zgovoren primer, protestirali proti vstopu države v NATO in tako zlobno sramotili našega cenjenega zunanjega ministra in torej ravnali v nasprotju z interesi naše idilične, vsestransko napredujoče države? Ne, ne, to vas ne gane, pa čeprav bi vas za trenutek obšla zla slutnja, lahko takoj in neposredno preverite, da imate vsi osebne, zdravstvene, kreditne kartice, da imate veljaven potni list, da ste na vse možne načine evidentirani...

Mirno si torej lahko rečete, da vas prav malo briga za tistih nekaj problematičnih oseb, ki trdijo, da so izbrisani in kalijo javni red in mir, strašijo naokoli z nekakšnimi transparenti, medtem ko bi morali biti hvaležni, da sploh lahko živijo v tako čudoviti državi, ki jih nosi na svoji grbi. Ampak, dame in gospodje, čeprav se vam takšen izbris ne more zgoditi, ali se vam na tem ljubem svetu res ne dogaja nobena krivica? Vam res ne gre na bruhanje ob vedno novih davkih, ob novih zakonih, ki vam bodo obdavčili, oprostite izrazu, še lastni drek? Ali vas niti malo ne razburja, da vaši mladi diplomanti čakajo na delo pred borzo in da strežejo sok v bližnji kavarni, plačani preko študentskih napotnic? Vas res ne ganejo hladnokrvni pogoji delodajalcev, ki vašim hčeram, če že imajo to srečo, da dobijo delo, prepovedujejo rojevanje potomcev za določen čas? In da vaši mulci, ki si bodo kmalu naložili tretji križ, še vedno ždijo v svojih otroških sobah, medtem ko ste vi v njihovih letih že... No, povejte mi, kaj vas še sploh prizadene? Brutalni umori, tragični samomori, katastrofalne prometne nesreče v vaši neposredni bližini? Tudi to vam ne pride do živega, kaj? Kaj pa kmetije, ki jim vsako leto propadajo večje količine letine? Vidim, da že zehate. In točno to je simptom družbe. Vi ste simptom družbe. Je že res, da se človek ne more pretrgati na koščke od skrbi za druge, pa vendar ravno na sočutju, medsebojni pomoči in razumevanju temelji človeška skupnost, za božjo voljo!!! Realnost postaja nasprotna, za sočloveka ni poslušna, ko pa zadene vas osebno, ste pripravljeni tuliti v vse mikrofone in kamere, medtem ko ostali zehamo.

Ne vem, kaj bi vas, oprostite, nas kolektivno (da ne boste pomislili, da se vzvišeno distanciram od vseh teh neprijetnih obtoževanj) spravilo pokonci. Na ulico. Mogoče to, da bi nas kdo izbrisal. Kar se bo prekleto kmalu zgodilo. Ledena prha pa ne bo osvežujoča, ampak boleča. Zaenkrat skozi lastni napuh in omejenost vidimo Evropo kot neke vrste prijazno prostitutko. Sicer ji je potrebno dobro plačati, kar pa naj bi se nam povrnilo v obliki nenadejanih užitkov in ugodnosti. Nihče ne misli na to, da bomo v družbi najboljših in najuspešnejših morda le izdelek za enkratno uporabo. Komu boste potem jokali o krivicah? Hlapci so nekoč hodili na Dunaj, tovariši v Beograd. Bruselj, drage dame in gospodje, pa je kar precej daleč, še posebej če se tja odpravite z zlomljeno hrbtenico. Pa saj vem, da boste ostali pridkani, ubogljivi in predvsem boste tiho, kajne?

Polonca Mastnak

Zdravilno masturbiranje

Nekoč je bila masturbacija hudo stigmatizirana in prekrškarjem je grozilo najmanj to, da se jim bo posušila roka, če ne še kaj več. Časi se seveda spreminjajo, skrb za človekovo zdravje pa je ena največjih vrednot.

Verjetno bi dr. Rugelj oporekal, vendar glede na raziskave avstralskih znanstvenikov pogosta masturbacija pomaga pri preprečevanju raka na prostati. Dokazali so, da pogosteje ko moški med 20 in 50 letom masturbirajo, manjša je verjetnost, da bodo oboleli za boleznijo, za katero vsako leto umre več kot pol milijona moških. Domnevajo, da pogosti spolni izlivi varovalno učinkujejo proti raku, saj preprečujejo, da bi se nevarne rakotvorne snovi nabirale v tej žlezi.

V raziskavo, ki jo je s sodelavci opravil Graham Giles, izvedenec za rak iz Melbourn, so vključili 1079 obolenih za rakom prostate in 1259 zdravih moških. Ugotovili so, da je pri moških, ki so imeli med 20 in 30 letom spolne izlive več kot petkrat na teden, možnost za razvoj agresivne oblike bolezni za tretjino manjša.

Njihove ugotovitve nasprotujejo prejšnjim raziskavam, ki so nakazovale, da lahko večje število partnerjev ali pogosti spolni odnosi povečajo nevarnost raka prostate za 40 odstotkov. Vendar Giles pravi, da so se starejše raziskave osredotočile na spolno občevaranje, oni pa so se omejili na masturbacijo. Različne ugotovitve bi po njegovem mnenju lahko utemeljili z infekcijami, pridobljenimi med spolnim občevaranjem.

Izbira je vsekakor vaša.

Študentska kronika

Preteklost

Avgust:

1.-3.8. /pet.-ned./ s(m)o bili v Podzemlju v Beli

krajini, kjer se je dogajal **KOUPA FEST 2003**

7.8. /četrtek/ se je nekaj članov ŠKMŠ udeležilo **KRVODAJALSKE AKCIJE**, za kar so od kluba prejeli tudi nagrado

22.8.: Ves dan se je dogajalo **BAZENJENJE!** Kopanje, tekmovanje četvork, koncerti: **Žurdov, The Stroj in Kingston** ter žur do jutranjih ur... (več preberi v posebnem prispevku)

Prihodnost

September:

V **Prostoru** se bodo gledale tekme za **EP v košarki in kvalifikacije za EP v nogometu**. Spored tekem si lahko ogledate na www.skms.net

Zaradi poletnega oddiha, počitnic in prihajajočega učenja za tiste, še neporavnane grehe na faksu, se jesenski program še oblikuje, zato so dobrodošle tudi vaše sveže ideje, ki jih lahko brez zadržkov posredujete! **Pišite kaj si želite videti, slišati, početi...**

V bližnji prihodnosti se obeta **ŠKMŠ PIKNIK** in ker točen

datum še ni znan, bodite brez skrbi, da boste pravočasno obveščeni, da si boste lahko rezervirali

termin! Do takrat pa še uživajte počitnice, tistim z »grehi« pa želimo čimveč uspehov, da bomo, upamo da v hladnejši jeseni, spet lažje zadihali...

Pa lep škms-jevski pozdrav!

Obvestila:

Uradne ure: petki 15-17h v pisarni MS servisa, D. Kvedra 26.

Še vedno:

BAZENJENJE 2003 SO popust pri nakupu dnevne vstopnice. Kupone dvignete v pisarni MS servisa. Max. 5 v juliju in 5 v avgustu. Pri uveljavitvi je obvezen osebni dokument. Kuponi se izdajajo do izčrpanja sklada.

Pridružujemo si pravico do dezinformiranja, odpovedovanja, prestavljanja in organizacije novih prireditev.

BAZENJENJE 2003 SO
OMOGOČILILI

Študentski klub mladih Šentjur, Občina Šentjur, Urad Republike Slovenije za mladino, Mladinski servis Šentjur, Petre šotori, Gostišče Bohorč, Radio Fantasy, Varnost Maribor, Študentska organizacije univerze v Ljubljani, Krajevna skupnost Šentjur-mesto, Si.mobil, CS Tisk, Elba trade, Elektro Selič, Etol, Gaz, Hotel Žonta, Jeal, Kemoplast, Klub malega nogometa Šentjur, KOB, SMS - Marko Diaci, Teniški klub Šentjur, Trgovina Jager, Trgovina Kea, Vulkanizatorstvo Mulej

Ulica Dušana Kvedra 26, pon-pet 11-15
tel: 749 11 50; gsm: 041 454 456

Poletna zgodba

Na poti sem srečal žensko

Sedel sem v čakalnici zdravstvenega doma. V prvih minutah sem samo preletel plakate, potem sem jih prebiral počasi in zelo natančno. Še vedno nič. Pogled skozi okno je bil vroč od dnevne mestne sopare. Prozorna megla, od suše usahla drevesa, hrup avtomobilov. Potrkaval sem s prsti. Čez deset minut me je klima vsega potnega preselila na obronke gora, kjer je še zemlja hladna in je toplota sonca zgolj nekaj, kar v zlatih barvah žari iz oljne slikarije. Lažen mrz, jaz temu pravim. Odhajam na morje in Marjetka me je prepričala v majhen zdravniški pregled, zaradi slabosti, ki so me obhajale te dni. Kakšna ženska muha! Materinski čut, ki naj bi opravičil hudiča, ki domuje v vseh maternicah tega sveta! Še malo in pobegnil bi od vonja po zdravilih, čistilih, belih zdravniških haljah, v meni se je nabirala energija sunka, ki bi moje telo pognalo v gibanje, skok, skok, skok, po stopnicah navzdol, in potem na primer na pivo. Pa še eno in še eno. Da bi zadnji dan že minil, da bi že enkrat padel mrak in bi vse utihnilo.

Vrata so se odprla in skozi je pokukala temna skodrana glava. »Vstopite gospod, vzela vam bom kri.« O bog, kako je odmeval njen glas v tej sobi, prav nič ni spominjal na karkoli zdravilnega, blagodejnega, paral mi je ušesa, polotil se me je strah, navadna otroška panika, in paraliziran sem obstal na mestu. Sestra je zrla vame z velikimi črnimi očmi. Pristopila je k meni in potopil sem se v oblak njenega parfuma. »Gospod, pa brez strahu, saj ne bo nič bolelo.« Ha, ha, ha, sem se živčno zasmel, ko me je potrepljala po ramenu. Njeni beli natičaki so se mehko udirali v tla, skoraj neslišno je oddrsala v ambulanto, gledal sem jo od gležnjev navzgor, do vratu, pa spet nazaj. Mislim sem si, ni govora, zdaj se sploh ne premaknem iz tega groznega plastičnega stola. Vso to vznemirjenje in zibanje njenih bokov... Priznati moram, doživljal sem erekcijo. Začutil sem jedro krvi, ki me je zglasno zapustila iz vseh ostalih delov telesa. Trajalo je kakšnih deset sekund (ne erekcija, pač pa nepremičnost). Potem sem vstal in sestra me je posadila na drug stol, udobnejši, sklonila se je nadme, mi razprla veke in se povsem profesionalno zazrla v moje oči, kot bi bile knjiga vseh bolezni, ki jih nosim v sebi. Njene ustnice so bile priprte in prisegel bi, da je izdihovala zrak, ki ni bil niti malo podoben tistemu okrog naju – kot topla in vlažna meglica se je vrtinčil tik mojega obraza, žgečkal me je po toboganu ušes in me vabil v brezno ženske oblasti, ki čaka, da jo zrušim, vzamem, ponižam, tolažim... Ko je svojo roko spet položila name in sem zaprl oči, me je naenkrat pobožalo tisoč morskih deklic. Pajek sem, tanek in posušen, z velikanskimi baloni semena, ki jim grozi eksplozija, uničenje, razgradnja s klorom in odstranjevanje ostankov. Prosil sem jo, naj pohiti, z izgovorom, da se mi mudi v knjižnico, ki se bo zda zdaj zaprla. Nasmehnila se je, lahen izdih je priromal iz njenih sladkih ust, ki so se še malo prej lepile name, kadarkoli sem spustil veke. Iгла je kot

miniatura sulica zdrsela vame, kot bi imel peno za britje namesto kožnega tkiva, in kaplja temne krvi je zapolnila dno epruvete, gladina je rasla, potem me je zapeklo – in konec. Ah. »Vidite, sva že končala. Pritisnite si z vato in roko pustite nekaj časa iztegnjeno.«

Zdaj sem čakal rezultate. Nov vonj je zapolnil prostor, ko je vstopila zdravnica. Pozdravila me je, zelo uradno, z globokim hripavim glasom. Kadilka. Parfum težko prigarane udobja, svetovljanski. Njena koža je bila porjavela, oči so izdajale težko privajanje na življenje po morju. Starejša od sestre, z zreliimi bedri in prsmi, ki jih je grizlo mnogo fantov, prvi mož, prvi otrok, drugi mož, drugi otrok. Njena melonasta zadnjica me je potopila v sanje ob zeleni vodi, mečkala sva se pod drevesom, njeni pobarvani blond lasje so razmršeni opletali po mojem obrazu, slana je bila in sladka hkrati – lepljiva od višnjavega sladoleada, ki sva ga kupila na plaži od temnega domačina. Slačil sem jo, prav nič se mi ni izmikala, samo zrla je vame, odločno, terjajoče. Potem sem se prebudil. »Povsem zdravi ste, gospod. Lahko greste.« Poslovil sem se in odšel.

Niti trenutka več ne bom doma! Usedel sem se v avto in odpeljal. Nekje pri Kopru mi je zazvonil telefon in Marjetka mi je očitajoče potožila, da sem pozabil nanjo. Hotela je poljub za slovo, morda kakšno urico ali dve nežnosti. Ah, ženske. Gledam jo, kako mi krpa nogavice in pripravlja zajtrke. In to me gane. Skoraj žal mi je bilo, da se nisem prej oglašil pri njej, gotovo mi je spekla piškote za na pot. Potem ob cesti zagledam štoparko. Seveda ustavim. Študentka, malce preklesta, v obraz zelo lepa. Vse ji je bilo smešno, posebej moje narečje, in vprašanja, ki sem jih zastavljal. Na nobenega mi ni odgovorila, samo smejala se je in čebljala o neki zabavi, kamor je namenjena. Komajda sem opazil, to namreč, da mi ni odgovarjala. Mislim, da je bila pijana. Vprašala me je, če bi jo hotel pobožati. Oči je imela nekako steklene. Rekel bi, da je bila malo nora. Seveda sem bil do kraja za vse, karkoli je predlagala, le da me je bolj kot ne dražila. Počutil sem se kot kužek, ki je ravno dovolj velik, da jo polize po gležnjih, priročen sicer, vendar navadno ščene, ki ga lahko mlado dekle, kot je ona, pobere za vsakim uličnim vogalom. Ko je izstopila v Portorožu, me je razganjalo, napet sem bil do konca, potreben za znoret. Vsa romantika je zapustila mojo domišljijo. Moral sem na pivo.

Poklical sem Marjetko, gledala je nek film na Pop-TV, vendar so bile ravno reklame. Predstavljal sem si jo udobno zleknjeno na rumenem kavču, na več mestih razparanem od mačjih krempljev. Zavijala je telefonsko žico okrog prsta in predla, ko sem ji pravil o morskem vetru in siju lune na gladini. Povedal sem ji, da jo pogrešam. Vsi okrog mene so se zabavali, jaz pa sem srkal drugo pivo in me prav nič ni omamilo. Dosti bolj privlačen se mi je v tem trenutku zazdel privid Marjetkinih velikih roza spodnjic in modre jopice, ki diši po marcipanu in je topla kot domač kruh. Kar videl sem jo, kako

stopiclja po kuhinji in si pripravlja čaj, včasih to počne zjutraj gola in zraven zeha. To me vedno prebudi. Potem jo zgrabim in nesem nazaj v posteljo. Zelo je glasna, ko jo obračam v postelji in nabadam z vseh strani, mogoče kar malo preglasna za zjutraj. In to ponavadi traja in traja, včasih se naveličam, še preden končam, zjutraj je pač tako. To so njena jutra, mislim, da me zaradi teh trenutkov ljubi. Oklepa se me, sploh ne preneha s sladkim govoričenjem, obnaša se kot kakšna igralka, z nasmehom na ustnicah me spremlja do vrat, povsem neopazno, in nič ne gleda za mano, ko odhajam.

Marjetko sem povabil, naj pride za mano, če si tega želi. Dovolj imam svobode zaenkrat, sem ji rekel. Nekaj časa je bila tiho. Zatrdil sem, da mislim resno, jo prosil, naj vzame ležalke iz mojega stanovanja, potem sva se poslovila. Spil sem tretje pivo in se odpravil proti hotelu, da prespim noč in jo zjutraj počakam na avtobusni postaji. Odločitev me je ovila v dremavo samozadovoljstvo.

Po poti sem srečal žensko, ki je zavita v brisačo tavalala iz smeri plaže. V rokah je držala klobuk in telefon. Zazvonil je in pri priči je nekoga poslala k vragu in ga odvrгла nekje v grmovju. Že druga nora danes, sem si mislil. Vendar mi je bila ta posebej všeč. Ustavila se je, kot sem predvideval, in ji ponudil spremstvo. »Naravnost v bar bova odšla, in to takoj, ko se preoblečem!« Govorila je vihravo, njene kretnje so bile preračunljive in težke. Mojih let, dolgoletnega, z jamicami v licih, malce debelušasta v prsi in trebuh, vendar z dolgimi vitkimi nogami. Bil sem ji všeč. Prijela me je za roko in si jo položila na srce, zanjo je bila to nekakšna drama, stala je na odru in me potegnila gor iz občinstva, bil sem najprimernejši (ženske nasploh pravijo, da je moj obraz prijazen, da izgledam nenevarno, da moje oči izdajajo poželenje. Jaz sicer temu pravim nagon z domišljijo). Torej sem za ženske čisti egotrip. Na ta račun se mi je posrečilo že marsikaj. Izpovedala mi je napol žalostno sceno s svojim možkim, ki naj bi bil zaljubljen predvsem v njeno denarnico. Zlagal sem se, da sem sam in potreben pijače, in sva šla. Oblekla si je dolgo zeleno obleko in takrat se mi je zdela, da bi se lahko zaljubil vanjo. Vendar sva to preskočila. Roke se mi niso tresle od zadrege ali strahu, pač pa od nuje, da bi čim dlje gledal v njena tanka rdeča usta, kako se bočijo in ukrivljajo pod plazom besed, jo potem za roko odpeljal v sobo, kjer bi se usedel na zofo in srkal viski iz debele ritaste steklenice, medtem ko bi se ona pred mojimi očmi počasi slačila in izpolnila obljube vseh žensk, ki so me kdaj pomenljivo pogledale in nato odšle.

Vic

–Gospod direktor, zdi se mi, da v zadnjem času moja plača ni v pravem sorazmerju z mojim delom?

–Ja, vem. Ampak od lakote vas pa res ne morem pustiti umreti.

Ekipa Alposa Kemoplasta sestavljena

Novinci so Tilinger, Trifunovič in Hajrić

Šentjurski košarkarji so opravili prvo polovico priprav, odigrali pa so tudi že prve prijateljske tekme. V moštvo je po odhodu Novakoviča in Novaka prišlo nekaj novih moči. Zanesljivo bodo v novi sezoni barve Alposa Kemoplasta branili Jernej Tilinger, Rado Trifunovič in Seid Hajrić. Obetajo se nekatere atraktivne prijateljske tekme, že ta petek bo v Hruševcu gostovala Crvena zvezda.

V zvezi s kadrovsko sestavo je dokončno jasno, da se je po Damjanu Novakoviču po dveh sezonah od Šentjurja poslovil tudi Bojan Novak, ki že vadi v Zagorju pri nekdanjem šentjurskem trenerju Igorju Pučku, ki naj bi bil, mimogrede, tudi med predlaganimi za letošnje občinsko priznanje. Novak je imel z Alposom Kemoplastom še enoletno pogodbo, zato mu zaenkrat v Šentjurju še niso izdali izpisnice, saj zanj zahtevajo odškodnino. Dokončno je tudi to, da je svojo dolgoletno kariero v dresu Šentjurja sporazumno sklenil Husein Kahvedžić, kateremu bodo v klubu organizirali tudi poslovilno tekmo.

Okrog morebitnih okrepitev je krožilo kar nekaj imen. Šentjurčani so se dolgo časa pogovarjali z Boštjanom Sivko iz Rogle, ki pa se je na koncu odločil ostati v Zrečah. V kombinacijah za šentjurski dres je bil tudi Jadranko Čović (pred dvema sezonama je že igral za Alpos Kemoplast), ki pa po zadnjih informacijah ni več v igri za povratek v Šentjur. Nekaj časa je v Hruševcu treniral tudi laški center Fuad Memčić, za katerega angažma pa se na koncu v klubu niso odločili.

Ekipa je konec prejšnjega tedna najbrž dobila dokončno podobo. Že pred tedni je v klub prišel Jernej Tilinger, nekoč velik up laške košarke, ki je zadnjo sezono kot posojen košarkar odigral v Trbovljah. 23-letni in 203 cm visoki igralec bo

zagotovo pomenil veliko okrepitev na krilni poziciji in tudi pod košem, saj bo s svojo višino med najvišjimi v moštvo.

Najbolj zveneča okrepitev je zagotovo Rado Trifunovič, ki je nazadnje igral za Koper, sicer je bil dolgoletni član Heliosa iz Domžal, med leti 1996 in 2000 pa tudi občasni slovenski reprezentant, nekaj časa pa je igral tudi na Portugalskem. Gre za univerzalnega košarkarja, ki je star 30 let in visok 202 cm, zagotovo pa pomeni veliko okrepitev za

Prijateljska košarkarska tekma

KK Alpos Kemoplast-Crvena Zvezda

Petek, 29. avgust 2003 ob 19.30 uri

Vstop prost!

šentjursko ekipo, s katero je sklenil enoletno pogodbo.

Tretja in zadnja okrepitev je 203 cm visoki dvajsetletnik Seid Hajrić, ki je lani bil tik pred podpisom pogodbe z Zadrom, sezono pa je odigral na Češkem. Hajrić je bil teden dni na preizkušnji in zadovoljil zahteve šentjurskega kluba, izkazal pa se je tudi na prvih prijateljskih tekmah. Predvsem je navdušil s svojo »skočnostjo«, pred leti je bil kot igralec Čelika iz Zenice proglašen za enega najbolj nadarjenih košarkarjev Bosne in Hercegovine, zanimiv pa je tudi podatek, da se naj bi zanj nekoč zanimal tudi Kinder iz Bologne. Alpos Kemoplast je z njim podpisal enoletno pogodbo z možnostjo podaljšanja.

Boštjan Kočar in novinec Jernej Tilinger sta bila na prvi prijateljski tekmi zadovoljna

Po besedah trenerja Zrinskega so priprave v Kozjem popolnoma uspele, kar je po svoje pokazala tudi prva prijateljska tekma s Polzelo, ki so jo Šentjurčani zanesljivo dobili. Danes se bodo doma pomerili z Zagorjem, v petek pa si bodo šentjurski ljubitelji košarke v Hruševcu lahko ogledali tekmo z legendarno ekipo beograjske Crvene zvezde, ki jo vodi Zmago Sagadin. Sicer se v klubu aktivno pripravljajo na prvenstvo tudi na organizacijskem področju. V načrtu imajo spremembo celostne podobe kluba, kamor sodita nov logotip in spletna stran, košarkarji pa bodo v prihajajoči sezoni, do katere je še mesec dni, igrali tudi v novih dresih. Predvsem si želijo na tribune hruševske dvorane povrniti večje število gledalcev.

L. H.

Mali nogomet

Na Planini zmaga Šentvidu

V soboto 16.08.2003 je TVD Partizan Planina pri Sevnici priredil že deveti turnir v malem

nogometu za Pokal Planine.

Turnirja, ki se ga tradicionalno drži lepo in vroče vreme, se je letos udeležilo 12 ekip. Ekipa so se v predtekmovalnem pomerilu v štirih skupinah s po tremi ekipami. Vroče in soparno vreme ni odgnalo gledalcev, je pa verjetno botrovalo temu, da so bile tekme nekoliko manj atraktivne kot na prejšnjih

turnirjih. Presenetljivo se je pokazalo, da nesporna kvaliteta ekipe ne zadostuje, če se nasprotnik izkaže z veliko borbenostjo. Nekaj favoritov na papirju je tako končalo že v predtekmovalnem, pri čemer smo doživeli nekaj iskric med sodnikom in ekipami, ki so se težko sprijaznile s porazom. V prvem krogu so končali tudi »planinski« Švedi, ki so letos prikazali lepo in navdahnjeno igro, vendar jih je zapustila sreča.

V nadaljnje tekmovalje so se uvrstile prvuvršene ekipe posameznih skupin. Po polfinalnih bojih sta se za 3. mesto pomerili ekipi Simpl Žegar in ŠD Vrh nad Laškim. Z 2:1 je bila boljša ekipa Simpl Žegar, ki jo lahko imenujemo za presenečenje turnirja in je v zadnjih letih zelo napredovala. Za 1. mesto sta se pomerili ekipi Šentvid in Elektroinstalacije Selič. Po dokaj »prijateljski« tekmi je 1. mesto zaslužno z 2:1 osvojila rutinirana ekipa Šentvida in kljub nepopolni ekipi dokazala, da ima široko izbiro kvalitetnih in zanesljivih igralcev. 2. mesto je pripadlo ekipi Elektroinstalacije Selič, ki je potrdila sloves solidne in uigrane ekipe. Turnir, ki

ga je gostinsko podprla ekipa Klumpa, se je uspešno končal v prvi uri nedeljskega dne.

Za konec še zahvala razumevajočim sponzorjem, brez katerih vsakoletnega turnirja ne bi bilo: Hypo Leasing, Tajfun Planina, Hrib Dobje, Montpreis d.o.o. Planina, Gostišče Montparis Planina, Lesarstvo Senica Anton Prapretno, TP Resevna Šentjur.

Tudi v Dobju Šentvid

Ob občinskem prazniku so konec julija malonogometni turnir pripravili tudi v Dobju, kjer se je pomerilo osem ekip. Prav tako kot na Planini so bili najuspešnejši igralci Šentvida, drugo mesto je osvojila ekipa Švedov s Planine, tretje pa je bilo moštvo Rebus.

Začetek občinske lige

Prihajajoči vikend se pričinja jesenski del občinske malonogometne lige. Kot običajno bo tekmovalje v drugi ligi potekalo ob petkih, v prvi pa ob sobotah zvečer v šentjurskem Športnem parku. Po spomladanskem delu prvenstva so v prvoligaški konkurenci najuspešnejši igralci Kovala iz Loke pred Dramljami in Šentvidom. V drugi ligi so na vrhu lestvice Samorastniki pred Ponikvo in Milijonarji ter Simpl Žegarjem.

Alenka Potočnik, najboljša šentjurska košarkarica

S parketa na direktorski stolček

Kar nekoliko presenetljiva je bila novica, da se Alenka Potočnik posavlja od košarkarskih igrišč. 26-letna Šentjurčanka je zagotovo naša najboljša košarkarica vseh časov, ki je osem sezon blestela v ŽKK Merkur Celje, še prej je igrala v Rogaški Slatini in Šmarju, s prvimi košarkarskim koraki pa se je začela spoznavati v četrtem razredu osnovne šole v Šentjurju. S celjskim klubom, kjer je bila tudi kapetanka, je osvojila dva naslova državnih prvakinj, bila je pokalna zmagovalka Slovenije, redna članica reprezentance Slovenije, s katero je med drugim nastopila tudi na Sredozemskih in Frankofonskih igrah. Od letošnjega junija je profesionalna športna direktorica ŽKK Merkur Celje. Z Alenko Potočnik, ki pripravlja tudi diplomo na ljubljanski ekonomski fakulteti, smo se pogovarjali o razlogih za prekinitve kariere in njenih načrtih.

Za začetek seveda ne moreva mimo razlogov za končanje košarkarske kariere. Kako je prišlo do odločitve, da se posloviš od košarkarskih igrišč?

Pravzaprav čisto spontano. Nikoli mi košarka ni pomenila osrednjega življenjskega vodila, prav tako so tudi vsi uspehi nekako prišli sami po sebi. V Sloveniji se je z žensko košarko težko preživljati, tako da tudi v tej smeri nisem videla perspektive. Poleg tega je dvakrat dnevno treniranje zelo naporno in odžre veliko časa. Vse težje bi bila konkurenčna, še posebej, ker sem slej ko prej nameravala početi še kaj drugega, kot igrati košarko. Mislim da je tudi bolje, da več priložnosti dobijo mlajše košarkarice, kot pa da bi jim sama na silo odžirala prostor. Svojo prihodnost vidim na drugih področjih, pa tudi počasi prihaja čas, ko bo potrebno začeti razmišljati o družini in drugih življenjskih izzivih.

Vendarle pa ostajaš v celjskem klubu, ki ti je ponudil zanimivo zaposlitev. Postala si športna direktorica.

Že med lansko sezono sem se občasno ukvarjala tudi s trženjem, ponudba o zaposlitvi v klubu je bila tako nadgradnja in popolnitev mojih aktivnosti, kljub vsemu pa polne zaposlitve nisem pričakovala. Po razmisleku sem se odločila, da sprejem izziv. Preskok je seveda kar velik, saj se sedaj recimo s svojimi donedavnimi kolegicami na igrišču pogovarjam o podpisu pogodb. Preskok iz prijateljskega v poslovni odnos je težak, ampak mislim, da ne bo večjih težav. Skrbim za trženje, še vedno bom povezana tudi z ekipo, s katero bom kot uradna predstavnica vedno tudi sedela na klopi na tekmah.

Vidiš svojo zaposlitev kot dolgoročno?

Težko je reči, vendar je to malo verjetno. Moja vloga trenutno koristi tako meni kot klubu. Delno se spoznavam s študijskim področjem tudi v praksi, spoznavam mnogo novih ljudi in si pridobivam izkušnje, ki mi bodo v prihodnosti zagotovo prišle prav. Tudi v moji diplomski nalogi raziskujem odnos med trenerjem in menedžerjem v športni

ekipi, kar bom sedaj spoznavala iz prve roke. Zagotovo pa kot nekdanja igralka lažje razumem dogajanja v sami ekipi, kar je nedvomno prednost.

Vrniva se še malo k tvoji košarkarski karieri. Kateri dosežki ti pomenijo največ?

Veliko ljudi mi pravi, kako sem uspešna, a sama tega nisem nikoli pretirano občutila. Kot že rečeno, mi je košarka pomenila zabavo, rezultati pa so prišli spontano kot splet okoliščin. Seveda so se mi nekateri uspehi globoko vtisnili v spomin. S klubom smo lani zmagali v mednarodni ligi Trocal, sama pa sem na zaključnem turnirju odigrala odlično. Nepozabna je tudi osvojitve naslovov državnih in pokalnih prvakinj. Veliko mi pomenijo nastopi za državno reprezentanco, s katero sem se med

drugim udeležila Sredozemskih iger v Tuniziji in Frankofonskih iger v Kanadi. Tudi na zadnjih kvalifikacijskih tekmah sem igrala zelo dobro, še posebej proti Rusiji, ko sem bila druga strelka Slovenije. Ne smem niti mimo naslova najboljšee športnice Šentjurja, ki mi je še posebej pri srcu.

Bila si razglašena za najlepšo celjskega športa?

Ja, tudi to je res, ampak to se je zgodilo čisto postransko. Razglašena sem bila tudi za najlepšo udeleženko zaključnega turnirja lige Trocal v Sarajevu. Imela sem kar nekoliko nenavaden občutek, ko so po koncu turnirja pred polno dvorano razglasili najboljšo igralko in strelko ter še najlepšo udeleženko turnirja. Pač občutek v stilu, če že nisi dobra na parketu, si pa vsaj lepa, ha, ha... **Kariero si vendarle tudi za žensko košarko zaključila relativno mlada. Morda vendarle obstaja kakšna možnost, da se vrneš na parket?**

V prihajajoči sezoni skoraj zagotovo ne. V klubu se sicer še zmeraj pogovarjamo, da bi me kljub vsemu registrirali za tekmovalja in bi vskočila ob morebitnih poškodbah. Vendar brez dvakrat dnevnega treninga to najbrž nima smisla. Vabili so me tudi v Slovenske Konjice, a sem vsaj zaenkrat zavrnila vabilo. Morda bi se v prihodnosti tako iz veselja vendarle še odločila, da bi pomagala kakšnemu klubu. Seveda na nižji ravni tekmovalja. Najraje bi seveda zaigrala za Šentjur, če bi ta imel člansko ekipo.

Spremljaš delo šentjurskega ženskega kluba? Morda tudi trenerske ambicije?

Seveda spremljam, žal pa si nisem zaradi zasedenosti in zasičenosti s košarko uspela lani ogledati nobene tekme punc, ki se zelo trudijo. Veseli me tudi, da se klub pod novim vodstvom znova krepi in upam, da bo nekoč imel tudi člansko ekipo. Z Leskovškom in Diacijem sem se že pogovarjala o morebitnem sodelovanju, zagotovo pa sem v domačem okolju vedno

pripravljena pomagati. Trenerskih ambicij pa nimam.

L. H.

Športne notice

Luka Novak vice prvak

Član AK Šentjur Luka Novak je v začetku avgusta nastopil na članskem državnem prvenstvu, ki je potekalo v Novi Gorici. Slivničan je v teku na 400 m z rezultatom 48,13 osvojil drugo mesto za Matijo Šestakom, izkazal pa se je tudi v uvrstitvi v finale na 200 m..

Košarkarice opravile priprave

V tednu med 15. in 22. avgustom so se kadetinke ŽKK Šentjur Šmarje pod vodstvom Tatjane Kampuš nahajale na pripravah na hrvaškem otoku Obonjan, pionirke pa so se na novo sezono pripravljale pod taktiko Janija Čedeta na osnovni šoli v Šmarju.

Nogometaši vadijo in vabijo

Člansko moštvo Šentjurja se pripravlja na novo sezono v celjski medobčinski ligi. Predvsem domači fantje vadijo pod taktirko Damjana Romiha, ki sicer v letošnji sezoni nastopa za Rudar iz Velenja v 2. SNL. Prvenstvo v občinski ligi se prične že prihajajočo soboto, ko bodo Šentjurčani gostovali v Oplotnici, v soboto 6. septembra pa bodo v prvi domači tekmi gostili Ljubno.

Z vadbo so pričele tudi mlajše selekcije, iz kluba pa sporočajo, da vabijo na treninge in k morebitnemu vpisu v klub vse mlade, ki si želijo igrati nogomet.

NAGRADNA KRIŽANKA

ŠENTJURSKA NOVICE	TAPETNIK	ŠPANJA	ŠENTJURSKA NOVICE	VELIKE OSEBNOSTI	TOVARNA V CELJU	RADON	RAKKA	PROGA	IGRALKA EKBERG
KAZALNI ZAIMEK			SKRIVNA SPETKA				5		
			GORSKE REŠEV. SANI						
AVSTRIJA	24	RIMSKI GRIČ			7				9
		PRIPOMOČEK ZA OPORO							
HAZARDA KARTAŠKA IGRA						TEKOČINA V ŽILAH			
						GLEDALIŠKE IGRE			
OBROBNO DEJANJE			10				3	1000 KG	13
								TELOVADNA PRVINA	
KAZALNI ZAIMEK			RIMSKA 500	8	POLMER		SARAJEVO	1	
NAJLEPŠI MESEC			ŽENSKO IME		KRLEŽEVA DRAMA		ZAGREBŠKI KLUB		
									EMIL ADAMIČ
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	SUHA ŠIRNA RAVNINA	TENIŠKI REKVIZIT	BREZNOŽEC	20. ČRKA ABECEDA	DELI PREBAVIL	ITALIJA	SADNI NAMAZ		
							ZASTOPNIKI DRUŠTVA		
PRODAJALNA SLADOLEDA				17	20		18		
								IME ZOLAJA	
								POLET	
ARTILERI- JSKO OROŽJE			RENTGEN	22	LJUBLJANA	6	25	GIBANJE ZA OSVOBODITEV	
			LEV (HRVAŠKO)		TANKA TKANINA			ŽVEPLO	
NARAMNIK							MORSKA POŠAST AMPER	14	
									15
SNEG, DEŽ					11		27	ŠTEFOK	16
								4. SAMO- GLASNIK	
VISOKO INDIJSKO GORSTVO	21				26			KISIK	RAZTELE- ŠEVALCI
									23
									19

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
AVGUST 2003

SLOVARČEK: GIBANJE ZA OSVOBODITEV - IRENTA

Nagrade za julijsko križanko podeljuje Gostišče Bohorč. Bone za 2000 SIT bodo zajedli in zapili Romih Stanka s Ponikve, Veselka Trebovc iz Svetelke in Benjamin Recko iz Dobrine.

LAHKO BI BILO RES

Kdo bo dal za mašo?

Po prepričanju Govedorejskega društva Šentjur le Ljubljana lahko naredi konec našim sušnim stiskam. Kje so tisti časi, ko so se te in podobne zadeve urejale kar doma s kakšno mašo.

Pozabili so na sklep

Na suši posvečeni seji občinskega sveta se je med množico samih pametnih predlogov in sklepov žal izgubil najpomembnejši: v roku 24 ur naj začne pošteno deževati.

Diacijev avtogol

Marko Diaci, potencialni bodoči šentjurski župan, je na prejšnji seji občinskega sveta tako težil, da so celo ovčice iz njegove štalce začele poželjivo pogledovati proti vratom. Kakšne muke so šele preživljali tisti, ki Diacija tudi sicer težko prebavljajo.

Le vkup, le vkup radioaktivni odpadki!

»Slakanovci« iz 8. VE KS Blagovna so pripravili naši državi in JEK prijetno presenečenje: ker ne bo nič s cinkarniško večmilijonsko rento, bodo štartali na radioaktivne odpadke.

Vse za okolje

Odkar so se šentjurski okoljevarstveniki organizirali, naše okolje poka od zdravja: bazna postaja Marije Rataj več ne seva, klavnica dela s polno paro, a prašiči nikomur ne smrdijo, deponija na Proseniškem in asfaltna baza sta dobili občinski blagoslov, krematorijska Marinka je še naprej uspešen politični šef slovenskih ekologov.

Kadrovski ključ

V času Malovrhove vladavine se je občinske kadre iskalo po strankarskem ključu, gospa Erika pa je živ dokaz našega demokratičnega

napredka: na občino je prišla po brezmadežnem nestranskarskem ključu. Brez ključev na naši občini očitno še ne funkcionirajo nobena vrata.

Strela zgrešila

Privrženci Šentjurskih novic so nam sporočili, da je strela, ki je prejšnji teden ordinirala v Lazah, prav gotovo za nekaj hiš zgrešila cilj. Namenjena naj bi bila časopisu, ki je več kot novice.

Denar ni vse

Ena od najbolj odmevnih študentskih prireditev je zelo uspela; fantje in punce so naredili velik posel in komaj po 1000 SIT izgube na udeleženca.

Suša in gasilci močnejši od zakona

Če bi bilo po volji poveljnika šentjurskih gasilcev Martina Cmoka, potem bi gasilski šoferji prosto dirkali mimo policijskih patrolj, mimo prometnih znakov, brez voznških dovoljenj in po tudi potrebi s primerno količino pira v žilah.

OPTIKA *Glešič*

GLEŠIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo
- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

UGODNO PREPISI VOZIL UGODNO

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01, gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

KEA

BOŠTJAN KUKOVIČIČ, S.P.,
LOKARJE 1A, 3230 ŠENTJUR

Lokarje **Hruševce** **Ljubečna**
TEL.: 749 00 90 TEL.: 749 16 60 TEL.: 780 63 00

**Naša ponudba,
Vaš prihranek!**

Z vami v pričakovanju jeseni:

- Vinogradniški pribor
- PVC kadi
- INOX cisterne

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

Naj dober glas
seže v Novo vas!

COBISS o

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

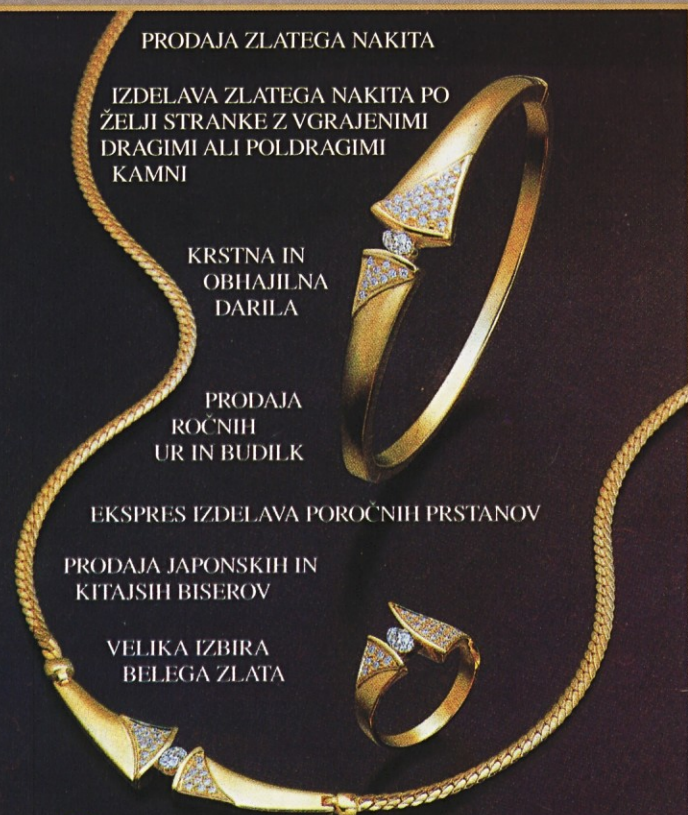
KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO

Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

BAZENI

03/ 749 19 63
www.termin.si

GRANIPOL

GENERALNO
ZASTOPSTVO

termix

ŠENTJUR

BAZENI - STREHE - WHIRLPOOL

Dopust in zabava
na vašem vrtu

PIZZERIA ZanziBar

20 vrst pizz

jedi na žaru

Lipnik pivo

sladice

OB KONCU TEDNA
DOSTAVA NA DOM
tel.: 070/ 221 317

